

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي ربانا من بعد ما آتانا منا

على محمد وال الصلوة من كل من صلى على

فدوعاني ولد النبي على الشجرة

ان انظم رساله فديب للفاضل المحقق الآب

حارثون الفضل سعد الدين في فن بيان اولي

فديجب ما رعا على وجبا من فضل بنو سمد الا

فما قولنا ظا احورا مراعي اللفظ ما نيسر

الحمد لله الذي هدانا الى طريق سنوا وانا

وجعل التوفيق هو رفيقنا لناخبره صاحب صدقنا

على الدعاء سلك الصلوة دلائل الخلق على التجارة

لناهدك بالاهل صدقنا فورا به لا فناء بليق

والوصية الكرام اهلا نفوذ عام السلام

قد سعد وفي الضميمة الضد قد سعد وفي الحق بالحق

وعبد كرامه والسلام فمذموم بلكلام

في ذكر ما يفصل في الميزان بما هو الحق للبيان

اعظم بالله خبر عاصم حبي هو في القاصح والحق

العلم ذاتا كانا ما كانا ان كان هو للنسب اذنا

فني

فهي بعرف المنطق وضدني لذلك اسم هو حقني

ان لم يكن ملكا في نفسا كذا فهو تصور الحق بنفسي

بضممان للفرق ونزول النظر هذا عن الضميمة باله

النظر الترتيب في المعقول لقائمه الوصل الى الجاهل

قد يقع فيه الخطا والزللا فما لا تقار من وقوعنا حصل

اذا النسب من غير عاصم من طامنا في الزبركان

وهذا هو المنطق وقد عرف بعاصم للذهن عما قد وصف

موضوع المعلوم في الحق من الصور كان انما

من حيث كان موصلا لمن للنظر الى مراده من اي نوع قد بكر

ان كان قصد نصوباً فالموصل كان للاحتراف
 باسم المعرفة كما قد اشهر في عرف أهل المنطق كما ظهر
 ان كان قصد بقا المطلوب فالموصل اسم المحل المطلوب
 وعنهما يبحث في الميزان في الزبر لعظمة لانها
 فالرسم والغاية والموضوع ظاهر ما هو الموضوع
 دلالة اللفظ على المعاني ثلثة لعل الباني
 هي على المصلحة المتأخر نصيبنا والالتزام لا
 مدلوله اما هو المستم او خبرنا وخارج ابد
 سمائه ما قلناه مرتباً وكان يجب ان يكون هذا

في التزام اشترط الزوماً من الذين صنعوا علوماً
 سبيل العقل وذلك كما لا يخفى
 فاول لازم ما سوا نقد الاستعمال فكيف
 لا عكس في الاول لا بد من لا آخر من ذلك لا يندم
 ما كان موضوعاً للفظان بخبره الموقوف حين ما وجد
 على الذي خرج له معناه كذا دلالة فذا مركباً
 فذلك اما ان يكون ثباتاً انتاء ما خبر كلاماً
 وما يكون ناقصاً لما بعد نصيبنا او غير ذلك
 فلهذا رواي الكتب منها فحصل من لخاصها علوماً

ان لا يكن مكانا معلوما
فمفردا كان قدوسا

وهو ان استقل في الدلالة
ولم يكن في الخلافة

فهو ان دل بغيره على
من الثلثة واحد كذا

فهو باسم الكلمة مرسوم
ان لم يدل فاسم كذا مرسوم

ان لم يكن في ذلك مستقلا
فهو اذا فعله اذ راعى

والفرد معناه ان كان
فعلم ان كان في الوضع وحده

بهما تحضر ملامح في الوضع
ان يجذب ذلك بذلك لضعف

فما فراد ان استوفى سماء
بالمواظي بذلك ادخوه

ان كانت الافراد متساوية
بصفة في الصف فلا تثبت

لله

90
كما الاولين ومثلها اخذا
كان مسكنا للكبيرة

ان كان معنى المفرد كذا
فذلك مشهورا

ان كان موضوعا لكل معنى
وان يكن واحدا هو

فان يكن اشهر في الثاني
فذلك منقول من الكتاب

وهو منسوب الى التافلا
ان لم يكن في التذكير

اذ ليس يدل من جاعل
فذلك حقيقا مجازا

فصل
وكل مفهوم اذا كان متشعبا
على كثر صفة وضارعة

فهو جري ولا كان ذا
في العرف كلها الى وانتهى

ان شئت افراد او كانت
ما وجد فرد من الذي

او وجد الواحد ذلك فقط مع امتناع الغير وامكانه

ان وجد اكثر من انسا اوتنبيه مدرك الا له

وكل ما بين ان تفارقا على العموم في الذي تضادفا

فالبيانان عندهم تضادفا على وجه ذكر

فالتساويان كان مثلذا بين تقضين لذين تا

ان كان كل واحد صدق وسما من جانب كان لذلك سمي

هو الا اعم والاخص مطلقا وكان عكس ذلك محققا

لما هو التفضان لما قد رضا والانعكاس بالمدعى

ان لم يكن زوال الصدق من فهو من وجه فلا باطلا

بين التقضين

91 بين التقضين هاتين هاتين

كما المباشرة فلذلك تا هاتين هاتين للتبكي بدا

ودقيقا للاخص مطلقا جزئي عند القوم راق حقا

هذا اعم مطلقا مما سبق هذا ضروري وما فيه علق

فدفعه على فهم لما دل عليه الفقه

اختلافه حقيقة عما هو اذا احيى كان ذلك قد

ان كان ما هو اجواب عن بعض من نوع

هو اجواب عن سؤال المحل فهو قريب في الملاح

ان لم يكن ذا فهو بعيد عقلا لوجه الفقه

والثاني النوع لذات النفس

فدليل على ذلك الخبر

هذا لا ضافي في ذلك

بهم المعجم من وجه كذا

مادة صدقها الانسا

سلسلة الاجناس قد تروى

جنس الاجناس يسمى للعالم

سلسلة الانواع قد تروى

نوع الانواع يسمى السلسل

مليح

حقيقه اكثر ما هو سبق

عليه في الجواب الذي

باسم الحقيقه في مواضع كذا

خصوص من وجه كذا الا

فهما النقطه والجواب

صاعده الى العلوه ذهب

انكسر ما هو بالتركي

نازله بالنقل في نذهب

لانه في كل نوع

ما بين حديثين من الفهمين

الثالث الفصل الذي قبل على

عن اي شيء كان في جوهره

ان كان عن شريك في الفرض

ان كان عن شريك في

فان يصف المصانير

وان الى ما عنده من يصف

للسائل مفهوم ما كانا

لا عكس بالعكس المفهوم

لنوع اسم من المصانير

التي في جواب ما كان بها

كالمبار كان في عنصره

فهو قريب ليس من قريب

فهو بعيد ذلك من بعيد

فهو مفهوم لذات باراه

فذا مقسم له بذات وصف

مفهومه العالي اسبانيا

هو خلاف صور المفهوم

الرابع الخاصه التي على ما تحت نوع واحد جهلا

لكنه بشرطه وخرج ذاهوا عليه فرضا حملا

الخامس في العرض العام عند البيان ^{للملأ}

الخارج الذي عليه حملا كذا على الغير فوجلا

كان والامر بان يمنع فكذا ينبغي ولازم ينبع

يلزم موجودا والمأهبة والاول فثمان في الرد

واللازم ان يكون قد بنا صوله في ذلك كان هنا

يلزم من تصور للزوم تصور اللازم في العلوم

او من تصور تعلق بهما اخبرم بالزوم حين عطلا

او غير بان لمجلا في

الفعل بالحركة حنا

ان كان انشكاكه لا يمنع

فمما وفي ذلك ينبع

يدوم او يزول معشر

ان كان للزوال بطور ^{معشر}

ما انهم الكلي عرفا سها

معروض ذلك بالطبع ^{سها}

بالمنطق ولذا لك سها

ما اجمع الفعل موشم ^{هذا}

افواع الخمسة في القسم كذا

وكل قسم سها بما مضى

كونه الطبع فاعود غدينا

الى وجود الشخص ^{حنا} فمزيد

معرف الشيء هو الدحمل

عليه في فهمنا هو ^{مفضل}

بشرطه كون داماؤا

كان في العرفان كذا ^{داما}

بما هو أعم ولا أضيق

ولا بما أخفى من الحق

ان كان بالفضل الف

بالعرض العام فغير مقبر

في المناقص الأعم فانا

كما هو اللفظ وهو ما

حد الفضيحة بقول عمن

ان أثبت شيئا أو نفى

وهي تكون موجبة أو سلبية

حكمها

فهو الحد الموصف

فما هو الحد هو الموصف

بالرسم والخاصة هكذا

وهكذا في الصف

وكان في التعريف

مبدأ ما هو مدلولنا

للصدق والكذب

فما قد حملت به

وهذه القسم كانت

ما حكم عليه موضوع ما

وسمى الثاني منها الى

ان كان في الجملة موضوع

كانت طبعين كان هنا

ان لم يكن في اوله اعتماد

كله وبعضا فهي محصورة

وما بالبيان سور

تكون للجزئية ملازمة

فهو شي غدهم معدو

فحكم بفعله كذلك

او هو الاول والثاني

شخص ففرض موضوع

نفسه فغير ممكن

فدبرين كين في ذلك

كلية جزئية مستو

ان لا هي ملزمة

بذلك اللفظ كانت

انما العدة كانت

وقد صرح بكيف للنسب
قد سميت هي اذن جنس

ما كان قد دل عليها جنس
وهو علامة لها واسم

فباللزام للنسب حكما
ما وضع الموضع سما

فهو ضرورة منها مطلق
او ما القرون له معلق

ومذ الوصف قتر
عامه بذلك من جنس

في المخاصرة وقتند
مطلقه وضعه مطلق

ومبهم في هذه تشره
مطلقه هكذا مشهور

وبدوامها ان الذا
فاسمها جنس الحياة

واحدة مطلقه سميت
فهذه الوصف في جنس

وعنه

وعامة في النسب خفية
وبوجود النسب في عين

فهذه مطلقه عامة
واللباطط هي عامة

وان لباطط الحتم عن خلافها
فيمكنه عامة في اسمها

فهذه الباطط الفضة
لأنها من خبر العز فيه

والعلمتان نادرا فبذلك
كل من الوصفين هكذا

في عرفهم بالادوام في
لاجل تفهيم المراء في

فالخاصة بالعامه شيد
والمطلقه بها فطره

وهكذا مطلقه عامة
بلا ضرر منه هي اسم

فاسمها الوجودية لها
قد فسد في الاخر في

اريدت باللازمية

اسم الوجود

مخصص لكون باللائحة

لشبه لها بذلك قائم

وفد للمكنة العامة

بلا ضرورة هي العا

للجانبة الموافقة

موصوفة بالخاصة

وهذه مكررات اذ بها

الادوام ههنا

مطلقا عنهما

مخصصا بهما

موافقان ومخالفان

والكم ذابا البرهان

ان يشاء في التبيين

اذ سلبها فيها على

مطلقا عنهما

واللا ضرورة اشارة

مفاد كذا

صدوك كذا بالخصف

ان كذا صد فقط

كل عناد في ان ثامنا

لعلنا انهما ان كذا

فانقائب عند العلم

الحكم في الترتيب

على المقدم في الفرض

هذه كذا وبعضها

معناها هذه شخص

او غيره هذه خبر

ان لا يكون كذا

وهذه اسامي

وطرفاء الترتيب

في الاصل فولا

حلية شرطية

ما كانتا معا

في اداة اتصال

خرجنا عن التمام

حکومت

عزیز نفیسا محبتی ہا

اوصل نقضاً ما هو اولاً

مع بقا الصدوق

فی الکشف عازم نواف

لنا في الحرمين مع ثنا

بالنظر الى البند
والنقض النقطه

حکایت السیاح علی شمس
کوی جان نهم و کوی شمس

من الذي خيبتنا

ای التی خاصہ فرستد

فصل

فلا تفرعن القضاء

فصل
لذا يسمون قولاً آخر
ان هذا الفصل في

وَلَا اسْمَ وَلَا هَيْئًا

بالمادة والهيئة مصرحا

حلبیا او شرطیا او میا

ان لیکن کان افزایا

مولا محمد علی
مولا محمد علی

و من المخلصين
صغرى و الاكبرى
و الاوسطا ما هو في

والأوسطا ما هو في

للإسم والضم

محمول في الكبري شوم موضع

فوائد الرابع لهذا

فذلك ثالث وعكس الاول

ہائبرڈ ایچ آر

تَبَيَّنَ فِي الْأَوَّلِ لِلضَّرْفِ

موجودہ حکومت
واللہ اعلم
مذکور

مكتبة
تحتفظ مع
نسخة الأصل

خزينة الفقهاء
على ما في الكتب

في الكف

بشرط الفاتح خلفا

من ليدركي
اولئك النساء

مع دوام ثابت التصغیر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وان يكون كل من يدين
مع الخصم يدين
مسألة كل من
اخلفا ان

عكس لكى العنبر

سألتهم كيف بالخلفاء

في الثالث فغير للصغير
اجامها اجام كل واحد

موجودہ کتاب کا نام

او مجمل الناصر
 ضابطه شرعیه
 محبت کماله جامع

وهو الذي شرفه العلماء

من جهة يتبعه كل ما يقع كذا ورفع لكل

ان افترقا او استثنى
هذا هو اقل هذا لا يفرق
من جهة يتبعه كل ما يقع كذا ورفع لكل
وهو نفع بلا استثناء

بحال جزئيات نوع بقصدا لا يتحكم كليا

من جهة يتبعه كل ما يقع كذا ورفع لكل
لكنه لا يفرق
هذا هو اقل هذا لا يفرق
من جهة يتبعه كل ما يقع كذا ورفع لكل

وفي المذهب ذلك التردد والدور عند تردد

ان القياس ما هو بهما اجزاء الكل هو البقي

ابناء عند صاحب الميزان هذا هو المذهب

اما يكون جدينا ركبنا من الاصول الخاصة

مشهورات ومثلها املاطاني مغلطات

مقبول

مقبولة فمقبولة لاما شعور مكان وزمان

مخبرات وهو اما سفسطي مؤلف من غلطى

اركانه مشبهات كلها فداهيها كذا

هذا هو الفهم للقياس باعتبار الاصل والاساس

فصل

فدالوا اجزاء العلم ثلثة قطعا على

انها البنية والبنية
مبادىء العلم
اجزاءها اجزاء كذا

مقدمة بنية في نفسها او نظرية عليها

كلها اساس لذلك العلم مألوف في العلم

كانت قضايا نطلب فيها تلك القضايا كذا

موضع ذلك العلم اذ نوح
او عرض الى او مشرب

وكان محمولا بها امور
خارجية عنها لا تظهر

لخصها لها لذاتها
هذه بيان حاله اخيرا

ثم المبادئ فديها للكد
فبدل الشروع في المقادير

يبدو المقدمات
توفيق الشروع في العلم

على البصيرة وفوط الرغبة
عليه كالحديث في الفناء

وكبيان ما هو موضوع
لكل عندهم موضوع

والفلا يذكر في
صدار كتب كمال الطالب

ما اسم الروس التما
الاول منها الغرض

فلا يكون تحببا للطالب
التأليف المقصود بان يدرب

من غير

من غير ان يكون طعنا للفتا
لاجل ازواج شيوخه

الثالث التمداد ما كانا
للتسمية باسم لا وجها

لان يكون منه الوجد
لا هو مفصلا في الفناء

الخامس من غير ان يكون
عقليا او نقليا او شعوريا
السادس ان يراى في
الطلب كمالا لا نقلا

حتى يقدم على ما لا يجب
اخذ من خواصها

السابع فمضد ذلك الكتاب
الفصل والابواب

لطلب فتح كل باب منها ما
كان فمذكور منها

الثامن لا يخاف في التعليم
وذلك كالطلب في النفس

في كل باب من الابواب
وغيره ما هو المذكور
في كتابه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحمد من علمنا البيان وفاز الكتاب والبرنا

لقد نالوا بعدا فدا نجا وعطنا بنور هذا حجا

صل على الناطق بالصواب منطق وفصل الخطا

والدمناطق البروج من شمس الحقيقة ياروز الحق من

وبعد فالمدعو هادي اليك الى موازين الهدى

فالغالب الواطلي لا يفتا اند عليك حكم المبدأ

فانزلوا انفسهم
عن خطا الفكر فذا غاي
صل الصومعة
واحكم خبر فوضونا فوضوا

الف

ان اخذت اسلاف
مصادق سندی البقاء
کانت هی الاصول و علو
انوار الخرافات و احوال
بمنه کما فی سائر النسخات

توضيح لا يفتا كما في الخبر
لجنس اعلى من مذكور

كذلك لا يفتا في تنازل
الى الاخر كما دم فيه

ومن هنا يوجب الانواع
وفصل الفصول

منازل يدرج او يزول
بطور ما سلك حصول

من غير ان يكون في
منها ما يوجب التنازل
واللازم العيني والذهني

هذه لانها موقوفة
وليس في زوم الوجود

ذاتي شي ليركن معناه
وكان ما يوجب تعقده

وكما يظهر في التوث
وعرضه في هذا

وعرضه التي غير العرض
ذاتها باطن الكمال

والمخرج المحمول من
بقاؤه المحمول بالضميمة

من لا يخرج من
بطلانها فيكون
فصل الامكان هو هذا
لا الذي لا يباعي بلاني

ان المعرفة لدى دالي
تفقد التي بوجوه

ساو باصل يكون
الاولى هي في الاشارة

فلا يجوز القسمة
وشركة اللفظ وما نشأ

وانما المقصود باللفظ
سواء انفصل او انفصل
ام كان بالجنس العبد

رسم اذا خاصه بيات
كذلك التام والنقص

ولا يجوز بالاعم والحدود اجتزاء ما انفص

وكلفني بالحفي سم تعريف اسمي هو شرح اسم

اسم المطالب بطلبه على مطلبه ام طلبه على مطلبه

فاهل التارخ والحفي وذا شئنا مع هلا شئ

وهذا ببطا ومركبات ثبت لمبتدئين اثنان اثنان

البدالك ما فرنا اثباتا مطلبهما ان كلفه مني

والا غشاق لا ريبا في الوجود اخذ الطالب جواب الحفي فذكر ان اجتزاء النسخ وصادق

بالداني والادراك على فان مجزوا ما ند

اذ شئنا اثنان اثنان نفس

تختلف احكاما ونفس

فاهل

فلا ولا الحفي محليا فانا اجتزاء محليا

وذا شئنا اثنان اثنان نفس وذا شئنا اثنان اثنان نفس وذا شئنا اثنان اثنان نفس

اذا الفصول صور نوعها والشيئ شئنا كان با

من فاعلى الفصل القريب اذ المقوم اكل اذ اريد

والا شئنا اثنان اثنان نفس وذا شئنا اثنان اثنان نفس وذا شئنا اثنان اثنان نفس

فمنه ما سببوهان ولا نتيجته ما ناتي منها

وذا نادر واذا سبب لا حركته صرفا

بغلبته قلبه غيري فلا تنفام وخصول

بانحاء نور هو الشمس

انقباض بکل طوبی علیک و علیها ما منقباضا

فان علی العلة نفس بعد مسدود برهان وبالعلول حد

از خود و در بعد و لا یکن
از خود و در بعد و لا یکن
از خود و در بعد و لا یکن
از خود و در بعد و لا یکن

او کتابه یکن داتا ان یکن الا وسطا آخر

ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر

واضا ان الملقح حل الا کبر فکذا مستنجع فی الا

وان علی حدیثه حمل فکف حد التوح للخصر حمل

لیس بضد التوح کجاء از ضد حد الضاحی حد

فان ردود و ما منقباضا
بمستلزام اضم بد لا

و لیس

و لیس باسقماء جزئیات اوله بضد التوح کجاء

فالحد بالترکیب قناصه و ذابان لتفترا انتفا

حتى نروا من ای الخبائس العشر فلتخذوا مقوما لها

نعمار تبکلا وحید حملا و معنی سادس

ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر
ان یکن الا وسطا آخر

لکن البت لا سوبه واحد قول فکذا حمل

من ثم ما فی بدو تعلیم نزح للاسم بالاثبات فلیتفع

خصوص فی القضا

ان الضمیر لثبوت محمل للعقد و الکذب و طارما

العقد المقتضى اذا

حملته بغير نقول

شرطه او قوة الشرطه

فباعتبار انقضاء اشتنا

كل المقتضين نخلصنا
باعتبار مقتضىها انقضاء
كانت في وقت مقتضىها
فقط بغير مقتضىها
او فيهما جعها لم يحط فقط

فذلك مقتضى ما اذا انكاه

حملته بغيرها القدر

جها او لم يطرده في مقتضى

اما على شخص فتخصيصه
على السبب الطبعي بغيره

ولكن كذا

ولكن ان كان على الافراد

وان يكن كلا وبعضا قدر

للسبب ولا يحتاج للاثر

لا يشترط واحد للسبب

للمختص ليس بغيره
والسبب لا يشترط
فقدنا ارباعا او اثنان
ما وكلما فقتله شخصه لا يشترط
اذ كان في انقضاء ما وثر

بل ليس جزئي بكماسه لا

وجود موضوع لا يجانبه

ذهبت ان هوذا انقضاء

في مقتضى نفس الامر

كانت ضرورة الذاتية

مشرطه عند ان بالو^{صفتي} وقتية مطلقا ان تختص

وقا معينا وفي تنزه مطلقا فوقها ان يختص

ثم ضرورة من المحمولات اذا الوقوع في الجواب انما

والحكم بالادام زانادا عرفت علة ان وصفا^{سمة}

وان فعلية مطلقا فالاسم لا توجهها^{منقذ}

ولفتا عن اسمها^{صف} بكونها عم الجوديان^{صف}

وان بلا ضرورة تكتف
بعدم وجود مقتضى

فلا ضرورة

فلا ضرورة الخلافة

وعه بسطها لذات وخصص من المركبات

والمعنى من ذي حتما^{يقضا} بالادوام^{كيدا} الذات

كذلك بلا ضرورة ذاتية قد يثبت مطلقا^{فعلية}

فتمتد الفروع^{كبت} عن اسمها وبعضها يثبت

فادع وجودية^{الفعلية} اذا يختص صفين^{صفين}

فليثبت لولادة^{فعلية} خالف كيف لا يثبت^{نكيا}

مدلول لا ضرورة له ^{نسخ} كلاه ورام ادرها كفاؤكم
كلتيا الى الفقه الشبلي

التبع الاشارة الى الفقه ^{نسخ} فقهه في النسيان

كلاهما في الضرر ^{نسخ} اذا الوجود كاشف الوجوب

واجملا في غير محل ^{نسخ} فبالضرر فلهذا البت

لكننا قد اقمنا ابرهم ^{نسخ} اذا ذلك الفصل شرح ما

لن يجرى في لنا ^{نسخ} جعلنا الله من امر وسط

واجملا في غير محل ^{نسخ} في اثارها المرات لا مطلو

نفسه

فقه في النسخ
والحكام

نفسه كل رفع او مرفوع ^{نسخ} نعيم رفع اما جمع

من احد الشرطين لا منا ^{نسخ} وبالفقه فمنا خفصا

وهو مختلف في ^{نسخ} بالثلاث في الصد كذا ^{نسخ} لمن

والمختلفا كفاؤكم ^{نسخ} والحكم فمنا بعد ميم

وتد كفاؤكم ^{نسخ} ووجد احد اخر في جملها

بدل بالنفس او تحت ^{نسخ} في الكيف في الكم فمنا ^{نسخ} لفتا

موجبات الضرر ^{نسخ} امكان عم ولسر طمها

حينئذ يمكنه ودائمه اطلاق عم لنفيها اسمه

عقبة عنها المقابلة حينئذ مطلقه خذ عاقله

ولكيما ثا التفصله ما بين خبرها هي المحمله

وموضع الزيد في الخبر ^{ثمة} افراد موضوع من المحمله

وعند بعض القدماء ^{لكن} كيفيه ^{سند} واجمعه ما ذكر لا يجازي

فليس نسبته فكيف كيفها في ما بين البين بين طبعها

سلب ضرر ليس امكانه مطلقه وغيره مما مثله

كان سالباً ببدأ اجبا ومنه كانت بعد سلبها

لكن غير

لكن نفيها لا جبرها عام

بالمنقبة المستور العكس

فصفا وكيفية ما أخذ

فمطلوب الاجاب خبرها عكس

والسالب خبرها عكس

وامثاله عامة او حيث

عكس لفقد اخاصين

مما لازم من نفيها

تبدل خبرها الفصيلة

مع صلا الاصل ^{لكن} نفيها ^{سند}

والسالب المحلى كنفيها عكس

وفائدة الترتيب ^{لكن} التفصله

حينئذ مطلقه انعكس

حينئذ مطلقه لا ^{سند}

صفا الوجودية والوجودية	عكس في الرابع هو الفعلية
وذي لنفسها وليس	ممكنان عند التبع في نفس
في سالب التمسك	وعامنا عزيمة عمه
وخصها عزيمة كما	في البعض الكل مختلف في
بيان ان نفي مع	اصل لا اتبع ما اذا منع
فالت من سواك	انكسرها لها التبيين
منها كجزء من سلب	صفا الوجودية والوجودية

احصها الوجودية

انحصار الوصفية لا عكس له	فقد الجمهور لزوم ما نل
في فهمه عند وفرضه	مثال التخصيف في التبع
نفي الخبرين لبيان	عكس النفي في التبع
ولا يفهم بانلوا المبدأ	نفي ثابتهما وعن الكاد
مع اختلافه وكيف يكون	على القدم حكم عكسنا
فالجبا هي بنا بامري	في الحكم كالسواء في التبع
فالسالب كالموجب	وذا وذاك استويا ما

ان في اسنا فضا بالفت

وهذا بنو ابي تليث

والخوان فاص من القدر

وجرى عادة خطا

فالمفج ابا بنو سدا

الا فزني ابا الشرط

موضوع مطلوب
محمول مطلوب

ففي

ففي بنو اصغر فدا

وسبب الحكم باوسط

فالشكل اول وخبر

بالحد في ما يكون

عكس اول يكون

ففي بنو اول

وسبب الحكم

عن خبرين
كما بين

في الاول ضرب ثوب

للاربع المحصورة مستبعد

بذبح لا تساج حائط

وانما بالتقر صدق الآخر

ثم ضرب ثوب ثانيا

سالبين هذه مستبعد

بالخلف والعكس كبر

للاول او عكس صفى رابع

ثم ضرب ثوب عكس

من مطلع الاوار نوزد القمر

ثم ضرب ثوب ثانيا

لموجب وسالبا مضت

في التنازل والتجدي

ورابعا بينوا عن الطبع فلا

زوا الشرفين والاضواء

كلية كيف الاضواء

الشمس

الاضواء في الشرح والزم

منفصل مستبعد

او انصبا بانفسا

او واحد من بن اجلا

ثبت في ثنائهم

من انصالي والانصا

والا لفس من شرط

مع ثلو لكن وهو محلي

بنسج في الشرط

وضع المقدم ورفع الثا

في الانصا الى الخصبة

باربع من اربع مستبعد

او وضع كل وضع

وعكس ولا ثنائين

في منع جمع وضع كل ر

وضع بوضع للنفق بكتف

من افتراني والاستثنائي

واذ فرغت من اتم الحج

حكم على الحلي بالاشهاد

ثم اذا حكم جميعها شمل

يعطى اليقين التمام او قبا

والنظر

في منع خلور رفع كل وضع

خلف خلا والمقسم قد عرف

فما سئل فوايند وجا

اذن الى الاستفراغ والتشديد

افرادهم استفراغهم فجدده

ونافض ابا الاكثر بدل

منقسم المرجع والاساس

والنافض ظنا حدى لم يبيع

تشريك خبري لخبري لما

بالدوران وهو طور عكس

ان القياس ان يقدسبنا

فذلك شعري وان نصيحا

مع خرم ان يعتبر السلم

وهان ان يعتبر الحق حق

في الحكم ومثل المنع عي

بجمعها في الحكم فبدا

بالسبر والتقسيم فبداد

نصيحا اي محبا وخيلا

ظننا الخطا بضعفا

لا الحق فهو الحق عندهم

ان لا ينجس نفسه من حق

كلاهما في غير القاسم لنفسك العلم بالتمهيد وم

ثم مقدمات برهان في موفقة ضرورة او نظرا

حد البقيين وهو القطع بـ تصديق جازم مطابق ثبوت

ان ضروريانا مستند مرجع كل النظريات خذ

فان ثلثا الصور كفت في حكمها قاوليات بدت

اولا بنا لاصار يا سمد ظهرا ويطنا فالشاهدات عد

فسم ما بالظهير حسبا وانسب الى احداث نظريات

وانظر

وان يظن غير حسن فالوسط ان لا يقبض من ان يرى في

بدع يفطرات اي فضائيا فاسما معها بلا خبايا

وان يقبض واستعمل التجارب فالجبريا او القاطع طب

عن ففر ثوا لوك الكذب اشنع فالمتواترات عند دفع

ما بالفران في الحكم سم كجدا في القلبيات حكم

بهاننا بالام واللات قسم علم من العلة بالعلول لم

وعكس ان ولم اسبق وهو يعطى البقيين او ثقب

فالوسط الاوسط لا يثبت ^{لكن}

انما على التيقن وانما يثبت

لما قيل لا هو دليل

درج الثلاث من هنا سبيل

محب العلة لم قسم

من علل القوام او خارج له

وعلى ان ذلك لا بالعرض

فروعها العلم الا لم ينفى

فالوسط الفاعل للثبوت ^{سكان}

لنصف من صورنا راعيا

واوسط من هذه ادغاسية

كالمرتبة من عندية وغلبية

واوسط من صور غلبية

كاشف فيها اذ بها غلبية

خاتمة

خو علم التيقن من فاعله

دلالة الحق على حصوله

مبني لا سببا من غير سبب

ببر الوجود بالترتيب

فاعله فاعلا لله

يكشف فانه لكاهي

وعلة معلولها سادف في

برهان المطلق لثبوتها ^{مطفي}

فغير على الاوسط الا كبران ^{عطف}

فالان من حد ولا ^{شلف}

لا علة لغرض من معلولها

بل جهة في العلل ^{شليا}

غير اليقين من القضا ^{يا}

ست كلك وهي للبقا ^{يا}

منها بدین اهی مشهور علیها الآراء منطابقان

کمال العبد و هو یفیع

او خلق اولئذ استمع
او يحميذ وغيره ما فتح

اولا يجب الغيرة لكن انفسه
بجهد العم الاعراف به

من تلك المغبونين اخذت من
كان نبيا او حكما اثنان

من اولي كائناتنا فاضلا
او الذين هم امثال الخلف

منه نظمت بالمعنى
كواجب لا خرم مثدا نقص

بیلو

بطون بالبلد فلان سار ودر محاطه امار

منها السباغت ودهون
منجم و في العلم ثبت

من ذلك ما يدعى بوجهيات
حكم على العقل بحياث

كالضرب في المجهولين
والقوى ضعي كذا مكا

فألوهم تابع زوى ^{من} خلق
مجلسه في الداهر ^{على} الشعا

والعقل تغير من مكان إلى مكان
واذا كان العقل متغيرا
بأوليات مشهورات
مخزن في اللسان
مخزن في القلب
مخزن في اليد

بمقامه

محمداً التي ما أثرت بعد بها أو بسطا أو مضاعفاً

تأنيدها
وإنما هو من
الجملة من
الغرض لا فحاش
للخصام
فإنما
أمكن أن نضع
الغرض في
الغرض

والفان الخطيبان لا سيما ظنا بكون شاعرا

والظن على ما يفسر به والغرض من شاعرا

على المحملة المستغرقة بالجمع والباء زادوا

ومن هنا لبعض بعض من الخطابي والكتاب سبع

والهرفي

والغرض الرغيب والرغيب ولو كان بغيره

الف من وهبه من المعلى من خالص الوهم والحق

أو دواء من مشهات ووجه تشبيهها

والغرض التخرير من لوعم له هذا سلا

والشغب والسفسط تحت لعلط وشانه النموذج والحكم

والسفسط مبرهنا ثلثا وشاكل المشاعني مجاز

انواعها التثنية عشر ^{فد} فذبطوها من كلام القدماء

ايهام الانعكاس والخصا ^{تم} استراك لفظها بجوهره

كذلك الاستراك في الحالت ^{ثبت} زائده وعرضه سببت

وسوء البق وتبكيته ما ^{سوء} لاعتبار الجملة عرفا علما

وما تبركيب بنوط ^{نفس} تركب المفصل كعكسه

جمع المسائل اليك مسئلة

ووضع ما ليس بعلة علة

والحد بالعرض

ونعنا بالعرض مكانا ^{بالذات} بالذات بالذات فمختما

اذ جاء من تلخيص اللفظ ^{فلا} اوجاء بنا اللفظ ^{للفظ}

واللفظ بالافراد والتركيب ^{كسب} ابداء اللفظ ^{للفظ}

تركيب الغايط ام ^{من} من ظن فلهو كونه ^{سبب}

تركيب المفصل ^{للفظ} لثا ^{للفظ} منسوخ ^{منسوخ} ضد

كحسب زوج وفرد ^{للفظ} واما باللفظ المعاني ^{للفظ}

۱۲۵

بیمارستان خیریه و نیکوکاران

ابواب

۱۲۵

بیمارستان خیریه و نیکوکاران

ابواب

1

م

م

م

م

م

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اینکه از پنجم بشود و واجب و مستحب و اول منقسم میشود به قسم
 یوقیه و قبله جمعه سوره عین چهار آیات پنجم طواف ششم
 اگر چه نذر و عهد و نحو به لازم میشود و اما یوقیه پس و آن چند مطلب است
مطلب اول در اوقات انحراف است و در آنست که مطلب است **مطلب اول**
 آنکه اول وقت نماز ظهر و اول شمس است و منتهی چهار رکعت که اغلب
 باشد و احوال و افعال باقتضای باقی واجب بعمل آورند و رخی خالصه و منفر
 دو رکعت بطریق مذکور و رخی مسافر و متحرک و غیره است و قبل از غروب آفتاب است

منها

مقدار مختصر و بیشتر و اما این دو و حد مشترک بین آنها اتم و تن است
 و اول نماز مغرب مبطل نمودن حد مشترک است از سمت راست بجانب
 مغرب چنانچه آخر وقت غروب است و مقدار انقابت هر یک
 بمغنی که مذکور شد مختصراست و بین این مشترک بین اتم و تن است
 و اول وقت نماز صبح ظهور شده است فوق الافق منتهی با این دو در جبهه
 مشرق که منقسم است در جانب غرب و آخر آن طلوع شمس است
مطلب دوم آنکه هرگاه چنانچه با انقاس یا اعما یا چون میسر شده
 بعد از دخول وقت نماز اگر نماز مانع و غیره نماز را بعد از آن رواست
 و از اول وقت منقسم شده است مقدار یکی که کفایت نماز صبح با شرایط
 منقشوده نماید قضای آن نماز لازمست و الا فلا و هرگاه این غرض
 رفع شد و از آخر وقت در آن نمود مقدار برابر آن کفایت شرایط منقشوده
 و یک رکعت از نماز نماید آن نماز واجب است و همچنین هرگاه لغفلت باشد

و بعد از بلوغ و رکعت نمود مقدار بر آنکه گنایت و وضو و یک رکعت
از نماز نماید لیکن آنست که نماز او ابد و باشد پس نیست و ایتوان
نمود بلکه نمی باشد آنست که اگر زمان گنایت غسل و یک رکعت را نماید
لکن گنایت بیشتر و یک رکعت نماید باز نماز واجب بود و باشد و نماز
که وسعت زمان بکسبت رفع جث متعذر بود و باشد و در جمیع امور
مذکور هرگاه اخلال نماز در همان وقت نماید آنست و قضای
آن واجب است و از آنچه مذکور شد معلوم میشود که اگر قبل از غروب
و یک نماز مقدار بر آنکه گنایت پنج رکعت را نماید نماز ظهر و عصر هر دو
بر آن ششم لازم خواهد بود و همچنین هرگاه قبل از نصف شب و رکعت
کند مقدار پنج رکعت را نماز مغرب و عشاء لازم خواهد بود
مطلب قائلان است قبل از شروع نمودن نماز تحصیل علم بدین وقت
نماز با امکان علم در صورت عدم امکان علم اکتفا به نیت و خواندن وقت جایز است

که اگر

که اگر آنکه کمال انحراف صلاه واقع شود در خارج وقت که در این وقت
نماز با نیت یا اینکه در اثنای نماز و اعتقاد و قبل از دخول
وقت مشتمل شود اما بعدی که اگر نماز را تمام نماید در این نماز وقت داخل
میشود و بعضی انحراف نماز بهماز دخول وقت میشود پس قائلان در این
وقت که ششم شد که هنوز وقت داخل نشده است **بدانکه**
هرگاه کسی مشغول نماز عصر یا غایت شد اعتقاد اینکه ظهر یا مغرب را بجا
آورده است و بعد از آن خلاف آن بر او ظاهر شد پس ظهر خلاف
در اثنای نماز آنست با بعد از فراغ اگر در اثنای نماز است پس اگر بجهت نماز
و ظهر خلاف هر دو در وقت مختص نماز سابق بود و یا هر دو در وقت
مشترک بود یا شروع در وقت مختص نماز سابق و ظهر خلاف در وقت
مشترک بود لازمست که عدول به نماز سابق نماید و اگر هر دو مختص نماز لاحق
بود عدول جایز نیست و همچنین جایز نیست که اگر شروع در وقت مشترک

و ظمور خلاف روقت مختص بود و عدول نمیتواند نمود و اگر خطه در خلاف
بعد از فراغ از نماز است پس اگر زمان فراغ از نماز لاحق بر زمان شروع
بود و مختص بنماز سابق بود و نماز زمان شروع مختص بنماز سابق و زمان فراغ
مشترک بود و ظاهر اینست که این نماز باطلست و اگر برود و زمان
مشترک است ظاهر نیست که نماز لاحق صحیح است پس ایما اینست که نماز
سابق به معنای و اگر زمان شروع مشترک و زمان فراغ مختص بنماز لاحق
بود و یا هر دو زمان مختص با لاحق بود و باشد و این دو صورت نیز نماز
لاحق صحیح است و نماز سابق فضا خواهد بود و پس مشخص که جواز عدول مختص
به تنگ کردن اثنای نماز است بشرط بقای محل عدول آنرا که برود و نماز لاحق
بود و باشد یا هر دو قضای با اختلاف باین معنی که عدول قضا و ابرود باشد
و عدول اینه قضا و تصور یکسان آن اگر چه یک است لکن خالی از اشکال نیست
و قوت محل عدول موقوف نیست بر یاد و فی که نسبت بعد و اینه بلکه

بیشتر

بمطلق زیادتی است پس اگر ایستاد و در سکون چهارم نماز است مثلاً
عدول بغير نمی تواند نمود و اگر چه شروع فراتر باشد پس بنمود و باید
مطلب نهم در بیان . قبله است **فصل پنجم** در بیان قبله عبارت
از قضای است که کعبه معطر شده است و آنست که فوق السموات و تحت
الارض اثر او بر حق است بلکه ممکن است استنباط این وجه قضای است
که یک ممکن نیستند و جهت قضای جانی است که تحقیق کعبه در آن معلوم
ما ممکن است باشد و بجهت علم در صورت امکان لازم است و با عدم امکان
اغما و نظایر نمیتوان نمود و بهینکه ظن بجهت استنباط و این منظمه نمیتواند نمود
و اینضا رکن احوال لازم نیست که اینه عام باشد که ناخیزان اقلوی
میشود و این صورت احوط بلکه و در نیست که حکم بوجوب نماز شود
لازم است اجتماع و تشخیص سمت قبله لکن در بلاد و مسکنها و بی ریب
و مشابرا نمی تواند نمود و کرد و در صورت عام ناظر بجهت بلکه در صورت

نیز چنین است و اگر جمیع جهات در صورت عدم گن از ظلم و زلمه مکلف
 مساوی باشد لازم است تمام آورد و چهار نماز و اگر نبود و باشد
 بلکه امر قبله منحصر در سه جهت باشد لازم است ایستادن در سه جهت
 و اگر منحصر در دو جهت بود و باشد گفتنا نماید بد نماز و در سمت و الا
 نماز ششم قبله باشد پیش از ظهر و عصر یا مغرب و غش اول چهار نماز
 ظهر چهار جانب نماید و بعد از آن چهار نماز عصر را گن لازم نیست
 که ایستادن نماید باز عصر را این ستمی که اول شروع نماز ظهر نمود و بلکه
 جایز نیست که اول و قبله عمل آورد نماز عصر را ستمی که نماز ظهر چهارم
 بان ستم نمود و باید دانست که نماز چهار ستم در صورت سه
 وقت است و در حال تنویق وقت گفتنا نماید با آنچه وقت گفتنا نماید
 هرگاه که وقت گفتنا نکند که یک نماز از اوقات چهار یک نماید و نماز
 لازم نیست و در بعضی جهت و این صورت چهار ستم و اگر گفتنا و نماز

نماید

نماید لازم است و نماز و چهار ستم واجب نیست که متخیر از نماز بود
 وقت مضاعف شود بلکه جایز نیست که جایز است در اول وقت مضاعف
 بنماز شود و اگر عالم باشد برف مایع و ساغر وقت را این صورت و نیست
 که کسی بگوید لازم است تأخیر و اگر از اول و اول مثلاً مقدار چهار رکعت
 نماز مضاعف شد بر متخیر و قبلاً بعد از آن معصوم با بعضی نماز بر سقطة
 تکلیف شد پیش از آنکه ضعیفه جایز شد پس اگر بعد از آن اقل غدا باقی
 بر تخیر است لازم است در حال قضا را باینه نمودن حال اول اسباب لازم
 که چهار نماز ظهر قضا نماید و وقت های نماز عصر را لازم نیست بماند
 مگر اینست کسی او غایب بود در چنین صورت اولی بلکه لازم این بود و باشد
 که تاخیر در وقت نماز نماید تا فرج بخیر شود و اگر متخیر نیست و در حد فضا گفتنا
 یک نماز ظهر میتوان نمود و اگر مقدار شانزه رکعت نماز اول اول
 مضاعف شد بعد از آن غدا بر سقطة تکلیف نماز شد جایز نیست

که قضای نماز عصر و چندین صورت لازم نبود و باشد بلکه اگر مقدار
 هشت نماز چهار رکعتی مثلا که بسته قدر عارض شود قضای نماز عصر
 لازم نیست چنانچه اگر مقدار سه نماز چهار رکعتی گذشته قدر روی به
 قضای نماز ظهر واجب نیست آنچه مذکور شد در موردی است که در اول
 وقت متعذر باشد و الا قضا واجب است با مقتضای مقدار چهار رکعت
 یا هشت رکعت با مقتضای زمان طهارت اگر چه مانع آن بجز و غیر
 قدر مقدار چهار نماز بلکه یک نماز متحمل شد باشد و اگر قدر رفع
 در حالتی که باقی مانده باشد از آخر وقت بمقدار چهار نماز با طهارت
 ظاهر نیست که این مقدار مختص نماز عصر بوده باشد و قضای نماز
 ظهر هم واجب نخواهد بود و هرگاه مقدار پنج نماز از آخر وقت بماند
 واجب است یک نماز ظهر بجز آنکه خواهد بود و چهار نماز عصر چهار رکعت
 و اگر بیشتر از آن باشد باقی مانده و نماز باشد نماز ظهر است
 است

بسته است و چهار نماز عصر چهار رکعت بماند و باید دانست کسی
 که مکلف است نماز چهار رکعت و بعد از فراغ از یک نماز بخیر و پیش
 پس از آن نماز بخلاف جهت قسیده است اعاده آن نسبت قبله
 واجب است و الا اعاده واجب است بحد و در نیست که واجب بوده باشد
 و اگر رفع بخیر و راستی نماز شود ولی آن لازم است آنرا که موافق جهت
 قبله بود یا مخالف و اما نماز نیست پس که نیست که در نیست
 که اتفاقا بماند بجز جهت که بود و باشد میتوان نمود و اما غیر این مثل آیات
 غیر کسوفین که موقوف است بوقت نبوده باشد تاخیر نماید تا رفع شود
 آنوقت بگذارد بسوی قبله نماید و اما کسوفین پس اگر وقت وسعت
 چهار نماز را داشته باشد لازم است که عمل نماید و اگر وسعت نداشته باشد
 اقتضای نماید آنچه وقت وسعت دارد و در نیست در مثل نماز نیست
 و نماز کسوف و خسوف در چندین قسمی عمل بمقتضای هر عاقلی بوده باشد خصوصا

و مثل با وضیعت و غیره و باید دانست که جایز نیست منجر قضا
 نماید منجر و غیر منجر و اما قضا می غیر منجر منجر و مستحبی غیر منجر منقذ
 اینست که قضا نیست جایز نیست بی شکل و اما در مستحبی منقذ
 اینست که مستحب است و در جایز است استیسا است **بدانکه**
 اگر چه می دانستیم که واجب التفات از قضا نامیده و بخلاف قضا
 بجهت بدن یا بوجه شعا یا بکل بدن یا بجانب یا بجانب یا بکل بدن
 یا بهین بدن یا بسیار یا با تمام است و اگر التفات نماید بوجه شعا
 یا بجانب یا بسیار یا با تمام بدن و بسیار یا با تمام است و اگر است
 التفات نماید بوجه بدن بخلاف قضا یا بجانب یا بسیار یا بوجه شعا
 بخلاف قضا نامیده و باطلست و اگر التفات نماید بوجه بسوی بدن
 یا بسیار یا با تمام بدن و بسیار یا با تمام است و اگر التفات نماید بوجه
 بدن یا با تمام بدن و بسیار یا با تمام است و اگر التفات نماید بوجه
 نامر

نامر و باطلست اگر چه از واجبات غیر مکلف بوده باشد و اگر مشغول
 نباشد جایز است شکست احتیاط و یا غایت و اما نامر
 نامر پس نامر نیست که بجهت از اف نامر و یا غایت بطلان
 نشود و اگر التفات بکل بدن بوده باشد بخلاف قضا منقذ
بدانکه اگر چه در قضا می بر شود بعد از فراغ نماز پس اگر چه
 او پیشین بهین یا نفس یا بسیار یا بخلاف قضا واقع شده و اگر وقت
 باقیست غایب و اگر است و اگر وقت خراب شده قضای آن لازم
 نسبت اگر چه در وقت اخیر احوط آن بیان بقضا است و اگر باقی
 بهین و بسیار یا با تمام است و اگر خلیقی می بر شود و راثنای
 پس اگر باقی بهین و بسیار بوده لازمست که میان نماید بجانب قضا
 و خلیقی بهینست که در حال می شنوای واجبی از واجبات نامر لازمست
 که نشود و در باقی صورت تنبیه لازمست و جایز است غایت

پس هرگاه که عیال و اموال را بفرموده باشد و باطل است
 و حاجت نیز مثل دوست و اما پس از آنکه بپایان و در حکم است
 این معنی که اول مبدء است که واجب است استنباط قبله
 در نماز و فراموش نمودن پس از آنکه در وقت است که حکم
 او حکم حاجت است پس نماز و باطل است اگر چه بین آن دو تفاوت
 شده باشد بلکه حکم یکی مشکلی است بر چند بسمت قبله باشد
 و اگر غیر متوجه است پس در وقت که آنم چنان باشد و اگر بنا
 او در موضوع است باین معنی که اول است قصد رکنی و او
 کس فراموش نمود پس بنا هر آنست که حکم آن حکم غرض است پس اگر
 با این بین و بسیار شد صحیح است و اگر بفکر احدی باشد خلاف قبله
 باطل است بلکه در وقت که در خارج وقت نماز باشد فضا
 آن و این را در زمین است که تذکر بعد از نماز از نماز است که هرگاه

تبرک

تذکر در اثنای نماز بود و باشد پس اگر با این بین و بسیار بود باشد
 میزدن یا بسمت قبله و اگر بفکر یکی باشد یا با خلاف جهت قبله
 بود و باشد نماز باطل قلی نماز و استنباط آن لازم است **نماز واجب**
 در خوف کعبه و در حال ضرورت جایز است بی هر نیست که جایز است
 در حال اختیار کعبه مع اگر اشته و اما نماز و در سطح کعبه بی کافی و در
 استاده و بار کعبه و سجود و تشهد و مواضع بجز بسمتی که بجز اول است
 بنحوی است که در زمین احوال چیزی از قضاخانه مشی و بی و باقی
 بود و باشد **بلکه** کثرت استنباط و در حال قیام و زانراست
 که رود و سایر متذکر بدان را بسمت قبله که در و احتیاط طور
 کثرت آن با این بین چنان است و در حال خواب و فریب است
 و در حال سجود و معاوضت که این طریق نیست **در بیان لباس و صله**
 و لباس معنی است و در آن چند مثل است **اول** آنست

اول

که جایز نیست ناز و راغزای حیوان غیر کواکب بالذات یا بالغیر
چه صاحب خون جنت و غیره این و غرض سبب کمال و حواصل و ناز
فست خوا و غرض الباس باشد یا محمول باشد بلکه موافق چه
هر چنان است و اگر چنین نباشد مثل بودن او در جوف قدام سما
در جیب ناز باطل نیست و اما اغزای انسان پس را غزای غیر نجس
خود ناز باطل نیست اگر چه ندان و بر غفل باشد مثلاً و اگر آن غر
گوشت داشته باشد حکم جلدان مشکلی است و احوط اجتناب است
و در اغزای غیر ناز بر نیست که در مثل مو و ناخن و عرق و فی و آب و هین
و دماغ ناز باطل نیست و اما در مثل و ندان و انگشت و نحو بنا بر آن
که باطل است و اما مثل شیر اگر چه شیر بود و باشد پس حکم خالی از اشکال
نیست احوط اجتناب است و اگر حیوان خون چمند نداشته باشد
پس اگر گوشت نداشته باشد مثل شمشیر و یکت و شب و مکمل اشکالی

در عدم لزوم اجتناب نیست و هر چنان است که زنبور زخم و صاه
مثلاً و غرض از اینها نیست بر شیب اجتناب لازم نیست
و اگر صاحب گوشت باشد مثل بچه میام یا بهی که کواکب نیست
پس و در نیست که اجتناب از اغزای آن لازم باشد بخلاف صدق
که ناز بر نیست که اجتناب لازم باشد یا غرض و رید و در جوف
اوست و اگر چیزی شسته یعنی مرده و باشد یا نه از حیوان
کواکب است یا غیر کواکب اگر چه جلد باشد یا غیر جلد که بکلیت
باشد ناز بر نیست که اجتناب لازم است و اگر چه پدید است مثل
موتی بر نیست که اجتناب لازم نیست و هر چنان است که شسته
بر چند احتمال بود که آن نجس البین است باز اجتناب لازم نیست
و اما اگر پس اجتناب از جانده که از کورن آن آن بود و باشد لازم نیست
و هر چنان است جلد و موئی آن و اما در اغزای آن مثل استخوان

و غیر پس ظاهر ازوم اجتناب است و اما سنجاب و احوال پس
 ناز و رجاء و دست شده از جامد و پراختما جایز است اگر چه جناب
 احوال است و در انخرای یکراست و جوان جایز نیست **اول**
 و را خجای مینه است **بدانکه** میثا کر از ماکول الذم است پس خبری است
 که حیات را و حلال نموده ظاهر نیست که استمال آن در زمان
 و غیره جایز است مگر در صورتیکه مانع بوده باشد مثل بوالفحش
 و غیره و بخواهنا خارج از مینه و اگر از انخرای نبوده که جواز و رانها حلال
 کرده پس ناز و ران بلکه ناز بان جایز نیست اگر چه بالایقه بالصلوات
 بوده باشد بلکه استمال آنجا در مشاء انتفاع و در خارج ناز غیر
 جایز نیست و معلوم شد از آنچه مذکور شد که انخرای مینه غیبه
 ماکول الذم ثلثا برالعین بوده باشد بلکه در صورت موت شد میثا
 و همچنین است اگر انخرای مینه از نجس العین فروعی نسبت در آنچه
 مذکور شد

مذکور شد میان آنکه انخرای مینه ملبوس باشد یا غیره ملبوس یا محمل
 مالا یتقر به الذم و یا باشد یا نه و تحت الحیوة باشد یا نه مگر تفصیلا در
 انخرای مینه از ماکول الذم مذکور شد پس در جمیع این صور اجتناب
 لازم و ما عدم اجتناب مگر بالکل است **بدانکه** حاکم در صورت عدم
 ثبوت تذکیر مثل صورت غایب مینه بود نیست پس استعمال جایز بود و
 میان اینکه از مینه باشد یا از مذکر و ناز جایز نیست و ثابت
 بشود تذکیر میثا بدو و اخبار عدلین بلکه عدل واحد و بیرون جاوه
 و در بازار سه یا تم از سابقه زوالیه معلوم الاسلام باشد
 و چون الحال و اگر معلوم الکفر باشد استعمال آن جایز نیست مگر تذکیر
 از ثابت شود یا میثا بدو یا اخبار عدلین یا عدل واحد و اما
 جاوه مطلقه و چه در بلاد سابقین پس اگر آثار تحریف را آن بوده باشد
 ظاهر جواز استعمال است و الا استعمال جایز نیست مگر با ثبوت تذکیر

مرا

از وجوه مذکوره یا مضمون الشکر که باشد از هر راهی که حاصل
 شود اما جلوه و در بلا و سلب و غیر اینها را با آثار استعمال جایز
 استعمال است و با عدم آثار پس از فتنه به ترکیه به هم رسید جایز است
 استعمال اول الفلا و اگر مرده شود و مسلمان نماز عر با تا یا با لباس محل
 از حیوان غیر ماکول الما اول متعین است و اگر مرده شود و مسلمان لباس
 از قبیله غیر ماکول الما و میده ماکول الما هر تر صبیح تا غشی است و اگر مرده و
 شود مسلمان لباس از قبیله ماکول الما و از مذکی غیر ماکول الما اسکالی
 و ترجیح است و در نسبت که ترجیح ماکول الما و لا بوده باشد
 از عکس یا **تخمیر مطلب** و قیود احکام عریست بدانکه جایز نیست
 در حق مرد پوشیدن لباس عریض و خفچه و در نماز وجه و در غیر نماز و سبیل
 نماز است مگر در حال عریانی راجح باشد و در شریعت و حال ضرورت
 و جایز است در حق زنان و عدم حوازی نسبت بمردان در صورتی نسبت
 که فخری

که فخری یا به چوبی نباشد که نماز و ران جانم باشد و هرگاه
 لباس مکتب باشد از ابریشم و ریشمان یا پوشیدن نماز کردن
 در آن جایز است به چند ابریشم آن علاوه باشد و انی که حدیث
 عریضه بر او نماید و اگر خفچه باشد بچوبی که نماز و ران جانم
 است از آن شمر می نهد و حکم که در نماز حاکم ابریشم است و اگر کسی
 در خانه نماز کند و نماز عریست ظاهر نیست که صحیح است و اگر
 بدانکه عریست و نماز کند و بعد از فراغ شخص شود که عریض
 نبوده است ظاهر نیست که باطل است و فخری نسبت در حریم یا
 بشمار به التسلوه و غیره پس نماز و ریشم زیر جامه یا اگر بنشیند عریض
 باطل است و به چندین است و رکلاه عریض اگر رویه و استر یا کلاه
 از اینها عریض باشد و اگر بعضی از اینها یا بعضی از آن عریض باشد یا اگر
 عریض قلیل بود و باشد اسکالی در جوانان نیست و اگر بسیار بود و باشد

حکم بجز از اطمینان است اگر چه اجتناب اقرب از طریق نجات و افاق بطریق
اجتناب است خصوصاً در صورتی که کلاه و ده دار باشد و کلاه و ده
عرب باشد و اما اگر منفر کلاه عرب باشد و ده کلاه غیر عرب بود و اما
اشکال در آن گزینست و کلاه عرب در غیر لازم جایز نیست بر
کزار و نمانستن گزینند عرب در کلاه و اخیال و این بند زیر جا
عرب در لیقه زیر جامه و پوشیدن آن زیر جامه و غیره حال کار جا
خا هر بود اگر چه اجتناب اقرب است و حکم حسی شکل درین
مقام حکم جالست و اگر مکلف مرده شود میان لباس عرب
و عریان از لباس اختیار ثانی متعین است و اگر مرده شود میان
متنجس و عریان اول متعین و اگر متنجس شود بر او عرب غیر عرب اگر متنجس
آن شخص نباشد اجتناب لازم است و همچنین در صورت شک است
بجایی که ناز و آن مساحت است یا نه و اما در رفتن بر شش حرارتش

براق

بر آن خواب نمودن بر آن یا ننگه نمودن هرست و چون ثابت
نیت و سه چنین جایز است سوار شدن بکار وانی که روی
پالان عرب باشد و هم چنین به کار روی زین انداخته شود و اما
عرب بخود و چوب آن اگر چه نلی بر اینست که جایز است شوان نمود
کند و احوط اجتناب است و اما در حال ناز پس جایز نیست و اما عرب
محمول پس ظاهر نیست که موجب بطلان ناز نشود و اما چانه که کس
آن عرب باشد یا فیلان از او بر شوم و او و خنده باشد یا نکره
یا بند عرب که تشبیه و زنده پس ناز و او میسر است **مطلب**
در حکم ناز و رخصت است بدانکه ناز و رجاه طلاق طلاق خواه طلاق
مختص بود و اما ناز و رجاه طلاق طلاق خواه طلاق خواه طلاق
مستول نفوذ و رجاه مان و نحو اینها و اگر کسی طلاق یا نفوذ طلاق
مالا بقیمه آید بود و باشد پس در مثل ناز و رجاه و اینها و غیره

بالکل است و اما اگر کثرت طلب چنانچه نیست و درست نمودن میان
 و ثلث بر نیست که باز بالکل است و اما مثل کمره طلا و رقیبا و ختن
 یا یا چه بنویس از مشغول طلا را سحاف لباس نمودن پس مثل
 اندک استعمال نیز چنانچه نیست و در نیست که موجب ابطالان ناز نیز
 بشود و اما اگر کثرت طلا و جواهر بر فرش طلا و در نیست که انبساط
 حرام باشد و آنچه مذکور شد در صورت طلای خالص است و اگر خالص
 نبوده باشد یا این نحو که طلا و کفش آن نموده باشند پس احتیاط شد
 و احتیاط از آنست خواه در نماز یا خارج از نماز و اما طلا با خود و آن
 ثلث بر نیست که موجب ابطالان نماز نبوده باشد خواه مسکوک باشد
 یا غیر مسکوک بلکه پارچه که بنویس از مشغول طلا بوده باشد یا کاه یا
 بوده باشد موجب ابطالان نماز نبوده پس منع در صورتی است
 که ملبوس یا خرقه ملبوس باشد پس طلای محمول مثل حیرت محمول است

موجب

موجب ابطالان نماز نیست و آنچه مذکور شد نسبت به و است
 و اما زمان پس مطلقا نقص ندارد و نه پوشیدن لباس از طلا و نه
 نماز نمودن در آن و نه جلوس بر آن و نه خوابیدن بر روی آن
 و نه بر و انداختن **مطلب** سو اگر چیزی در حالت زور یا بی خود
 داشته باشد که سائر نیست قدم باشد که سائر چیزی از ساق
 نباشد یعنی اینست که باز بالکل نیست که احتیاط شد و احتیاط
 و در صورت عدم احتیاط احتیاط و اما غاوه نماز است که در صورت
 فراموشی نموده بعد از نماز متذکر شود **مطلب** بطلان لباس که با خود
 به آنکه هر لباسی که شخصی مالکیت منفعت آن نبوده باشد یا از رویان
 در تحریف و آن از جانب مالک نباشد معصوب خواهد بود و نماز
 و آن بالکل است و آن بر سه قسم است **اول** عیب و آن یا مختص
 بنماز است یا شمل بر نماز و غیر نماز هر دو است مثل اینکه گوید بر تن من

که خواسته باشی مازون هستی و اگر با وجود اذن علم و ابرو بعد مرفعی
 مالک آن تصرف جایز نیست و مازو را آن باطل است و اگر ظن دارد
 بعد مرفعا با شک دارد و در مرفعا و عدم مرفعا ظاهرا نیست
 که تصرف غیر جایز نیست و مازو را آن باطل است و اگر اذن
 مشید ظن بر مرفعاست ظاهرا نیست که تصرف جایز است پس با
 صحیح خواهد بود **در قیاس** نحوی و آن استناد در مرفعی مالک است
 در تصرف اعلی با اعتبار محدود و اذن از مالک در تصرف اعلی مثل
 اینکه بگویم پیش خیمه که من را نمیگیرم تو این لباس را استعمال کنی در وقت
 بنا آبی مثلا پس استناد در مرفعی و در حال مازو میشود مثل اینکه بدین
 میگویم بد که را نمیگیرم استعمال این لباس را انانی و در حال مازو پس استناد
 میشود در مرفعی و نسبت بدوست خود با آنکه بنامش گوید را نمیگیرم این
 جامه را پیش منی در حال مازو پس استناد در مرفعی او میشود نسبت بسختی

صالح

صالح باشد **سوم** شایده حال آن او نیست که حاصل
 میشود بجهت تصرف بلا حلقه حال مالک با خود و ظاهرا نیست
 که معهود را او نشان دهد حال علم بر مرفعی مالک است ظن کفایت میکند
 مگر در مرفعی مستعد که ظاهرا نیست که ظن بر مرفعی مالک را کافی
 میباشد و اگر تعارض میسر مسلمان باشد مذکور و ظاهرا نیست
 حال است و اگر کسی فراموش نماید موضوع را مثل اینکه می دانست
 که این یوب مالک آن نیست و هر چند مازو از جانب مالک نیست
 و در آن مازو بعمال آورده کن در وقت پوشیدن آن و مازو کردن
 در آن فراموش کرده بعد از آن مازو کند که شود و ظاهرا نیست که مالک
 او صحیح است و اگر حکم را فراموش نموده مثل اینکه فراموش نمود که مازو
 در لباس معصوب حکما جایز نیست پس اگر کسی از تقصیر
 مثل اینکه از ربکندری مبتلا می و مسامحه فراموش شود ظاهرا نیست

که نماز و باطل است و اگر مستند به تحقیق نبوده ظاهر نیست که نماز
او صحیح است اگر چه عاده اقرب با حتما و است و اگر جاهل بموضع
مثل اینکه نماز و لباس بعد از آوردن با عتقا و اینکه لباس از خود و است
یا مأذون بوده است و در تصرف در آن با اینکه روال بلد و مأذون نموده تا
در آن لباس نماید یا غایب است یا از او است یا اینکه آتش بهمان
زوالی بدو مانده و نماز را در آن لباس بعد از آوردن ظاهر نیست
که نماز صحیح است **مطلب** شکر عورت است بدانکه واجب است
بر مرد آن شکر ذکر و تحقیق محل غروب غایب در حال نماز و غیر
حالت نماز با خصوص نماز محرم و شرط صحت نماز است پس اگر
کنند کشف عورت یا احدی نماز را باطل است و چه چنین
اگر فراموشی نموده موضوع را یعنی میباید است که عورت او را
که در حال نماز فراموش نمود یا فراموش نمود کار را در صورت
نماز

نماز و باطل است و اگر جاهل بموضع بوده و این میباید است
که عورت او مستور نبوده بلکه مستور نبوده و بعد از نماز
از نماز ملکی شد که عورت او مستور نبوده و نماز نیست که نماز و
در این صورت صحیح است و اما زن پس اگر او از او است واجب است
که شکر نماید جمیع بدن خود را در حال نماز مگر روبرو و کف و قدم و
از روبرو نیست که شستن آن در وضو واجب است پس بعد از آن
مقدار را واجب است که در بیابان مستور شود و اما کف پس
بر اینست که مرد و از آن از زن بوده و باشد تا سرانگشتان
و مرد از زن در اجتماع استحواص ساعد و انگشت نهایی
باید چیزی از پائین تر نباشد و من باب التفت به بلکه
اینست که شکر و کف نیز پوشانیده شود و اما قدان
پس ظاهر اینست که مرد از زن سرانگشتان نهایی تا محل

اجتماع استخوان ساق و قدام که قلیبا یا پهن تر از مفصل را بپوشاند
تا منتهی شود که مقدار لازم را بپوشاند و فرقی در وجه و عدم
ناظر نیست اگر چه فرقی شود در شب تا که قطع داشته نبوده آن
احدی در آن مکان پس لازم است که بپوشاند مقدار که مذکور شد و تا
کند و در صورت اخلاص کمالات و به فضا ناز باطن خواهد بود و اگر از آن
گیر نیست پس تحت ناز و مو قوت بر سر و رفته و نیست و فرقی میان
مرد و زن در عهد و نسیان و جمل نیست پس در صورت نسیان
ناز بر و باطن و در صورت جعل مو قوت ناز بر و و هیچ نیست
و اینها در صورتی است که متذکر با عالم شود و بعد از فراغ ناز
پس اگر در انشای ناز مطلق شود اگر بعد از اخلاص مباشر فعلی نشد
و بدون فاصله بر عورت نمود و ناز را تمام نمود و می شکال ناز را
و در نیست با تخیل فصل اگر مباشر فعلی از افعال نشد و بر می بود و با

تکثیر از قدام

و اگر قدام مستقیم باشد فضا از افعال واجب شده باشد ناز و
باطن است و اگر مستقیم از تحصیل سائر بود و فعل منافی نیست و وقت
مستقیم نیست نبوغی که اگر ناز را قطع نماید و تحصیل سائر نماید مستقیم
از ناز رعت از ناز ستر عورت نخواهد بود و لازم است که ناز
تمام نماید با عدم ستر عورت که با کثافت نماید و در رکوع و سجود
باید بدل حرکت از آنجا و اگر وقت موسع است لازم است قطع
ناز و بعد از ستر عورت ناز را از سر بگیرد و اگر با قطع ناز ممکن
از تحصیل سائر نیست لازم است که همان حالت ناز را تمام
نماید که در رکوع و سجود کثافت نماید باید بایستد بر بدل حرکت و فرقی
در این بابین نیست و وقت وسعت آن نیست و در صورت این
از ناظر آخر ناز را تمام نماید و با عدم استنشاق نماید و غلبه
احتمال مستقیم نیست که دست را بر عورت بگذارد و اگر قدام از سر

و زن نماز عالم بود کشف عورت و در حال شروع نماز پوشش نمود و
 و را شامی نماز متذکر شد پس اگر مشکلی از تحصیل پا بر بود باشد وقت موسیبا
 لازمست قطع نماز و تنیاف من اکثر و ثانی بر اینست که قطع نماز لازمست
 اگر چه مشکلی باشد از دست و را شامی نمازها عدم فعل منافی و اگر مشکلی از تحصیل پا
 نباشد قطع نماز جایز نیست لکن نماز تمام نماید بپایان و در صورت این
 از نماز با یا بپایان او غ و سجود و تمام نماید بپایان در صورت
 عدم این و اگر وقت منقضی باشد پس اگر در شامی نماز مشکلی از دست
 بود و سجودی که مستلزم فعل منافی نبود و باشد لازمست شتر عورت و تمام
 نماز و اگر مشکلی باین طریق نباشد نماز را تمام نماید بپایان و باین از نماز
 و شتر با عدم این با وضع دست بر عورت و یا بپایان سجده رکوع
 و سجود بدانکه شرط است شتر عورت فحش نیست بفرافهمی بلکه در نماز
 نافله هم چنینست و ثانی بر اینست که فحش نیست بفرافهمی بوجه

کلیه

بلکه ثابتست در جمیع مملو و مفروقه مثل جمود و عیست و نما
 آیات کلی کلامی که هست در نماز میت است **عنا را نیست** که ستر
 عورت لازم نیست و اگر نماز موقوف بود باشد پس اگر مشکلی از دست
 بود و معذرت الکت با شتر عورت نماز میت نماید ثانی بر اینست که نما
 او میسرست و اگر مشکلی نبود و اگر چه بوضع دست بر قبل باشد و نما
 را بپایان نماید ثانی بر اینست که نماز او باطلست و متعینست که نما
 میت را نشسته بعمل آورد و لکن در این حالت اگر کسی باشد که ممکن
 از نماز بپایان و باشد گفتا بنماز اول جایز نیست **بدانکه شتر عورت**
 واجبست و را غرای فشیله نماز و در سجده سهو ثانی بر اینست
 که لازم نیست و هم چنین سجده شکر و سجود تلاوت و بدانکه مراد
 از شتر کسی که واجبست و زن نماز باین نحو متحقق میشود که اگر فرض شود
 تا غرای در آن مکان بوده باشد و موافق روبرو متعین بوده باشد و نظر نماید

بله قیاس معارف رتبه عورت متحقق نشود و این متحقق میشود بشرط
 از پیش مغفبات اما جانب سبب و حجب پس مستور بر آنست پس
 عورت از تحت لازم نیست بنا بر این هرگاه و این معنی متحقق شد
 که شرط تحت نیاز نیست متحقق شود اگر چه در بعضی حالات نماز رتبه
 نسبت بنحو و تملی و تبت ممان بوده باشد مثل اینکه نماز در راه بیست
 بعد آورد و در این صورت در حال میل را که عکس است رتبه عورت
 نسبت بنحو و متحقق میشود ظاهر این است که مثل این نظر تحت نماز
 نبوده باشد پس عورت از تحت لازم نیست مگر در صورت که فتنه
 شود که نماز نماید و بالای سقف از آن سقف سوراخ داشته باشد
 تحت و این شخص را با برود و طرف سوراخ بگذارد و در تحت شخص را
 هرگاه آنظر به آنکه عورت او را به پند و این صورت و نیست
 از تحت نیز واجب بوده باشد و بدانکه لازمست ترتیب میان تمامه
 و کلبه

و کلبه و کلبه پس در صورت امکان لباس جایز نیست سترها کلبه
 و برکت و رخت و در صورت عدم کلبه یا لباس جایز نیست که عورت
 نماید کلبه یا بلکه با امکان ستر کلبه و رعایت آن لازمست و عدول
 از آن نیز با عاریت جایز نیست و لازمست استند بر کلبه یا بر کلبه
 و در صورتیکه ممکن از کلبه و برکت و رخت نبوده باشد در این وقت
 معین است که با امکان ستر عورت نماید بکل واجبه و اینست که اینقدر
 بماند که عورت مستور شود و در صورت عدم کلبه از آن نماز برهنه
 بقدر امکان آورد و همچنین ترتیب که مذکور شد بلکه نماز عاریت در صورت
 مفروضه معین است یعنی جایز نیست تا آخر و نماز تا مسکن ابراست شود
 بلکه لازمست رعایت وقت نماز و ظاهر اینست که نماز پسندیده
 آورد و در صورت امن از نماز و نشسته در صورت عدم امن از نماز
 و علی التقدیر من جایز نیست کوع و سجود بله قیاس معارف بلکه معین است

اما بسبب بدل برکت از رکوع و سجود و در آنجا بجهت سجود سر را
 پشت پا نهادن بسیار در و طایفه ایست که در صورت این بجهت سجود
 لازم بود و باشد که بلند نماید چیزی که سجده بر آن صحیح بوده باشد
 تا شپا فی بر او بجهت سجود غلبه کند و باشد خواه بدست خود بلند
 نماید یا سجود دیگر **بدانکه** نای بر اینست که لازم نیست بر عاری
 در حال نماز دست خود را بر عورت گذاشتن چه است و او و همایسته
 اگر چه رعایت آن اقرب با حیاط است و آنچه مذکور شد که وضع دست
 بر عورت لازم نیست نسبت به تحت ناست و اما بر کافران ظری
 بوده باشد گذاشتن دست بر عورت بجهت سجده از ناظر نای بر اینست
 که لازم بود و باشد پس بر قدر از عورت که نای هر بود و باشد در صورت
 نشسته اگر چه با غشاء رخت مملو و وضع بد لازم نبوده باشد
 که بجهت ستر از ناظر لازمست و بلکه واجب نیست بر فتنه
 که ناخبر

که تاخیر نماز نماید که در صورتیکه علم داشته که بنا بر مشکلی از سائر
 خواهد شد و در صورت ظن مشکلی یا حوطا ناخبر است اگر چه عارض عدم
 لزوم ناخبر است **بدانکه** ماموم عارض مشکلی امام عاری است از نا
 بدل از رکوع و سجود بلکه امام می نشینی در وسط مامومین بخون رکوع
 امام مقدم بر سائومی مامومین بوده باشد و نای بر اینست که لازم
 بوده باشد که تا نای مامومین رکعت منف بایستد و منفوف
 جایز نبوده باشد و اگر کسی که عورت او مستور بوده باشد و مشکلی بقیام
 در رکوع و سجود بنوی متعارف نبوده باشد افسد بجهت نماز قبول
 نموده و اگر مشکلی از رکوع و سجود بوده باشد و رعیت که باز
 اقتضا جایز بوده باشد و اما رکوع و سجود امام بطریق ایما
 بوده باشد و رکوع و سجود این بطریق متعارف و اگر مشکلی باشد
 از چیزی که سائر احد العورتین باشد نای بر اینست که و بر استور نماز

و نماز را با رکوع و سجود نماید و اگر مزد و شوق میان نماز و رکعتها
نخست نماز عاریتاً باشد رکوع و سجود **غبار** ثانی است بلی اگر
ضرورتی داعی شده باشد برودت هوا و رکعتها با سجده غیب است
و اگر کسی سائری بدشته باشد محصل آن هم آنکه لازمست خواه بمبایعه
یا استیجار یا استئماره و اگر در این صورت لباسی که با او همیشه نماید
و در نیست که قبول همه لازم بوده باشد **انکه** اگر کسی نماز را
شود و مطلع بر آن باشد که خود در محل نماز و اذان از نماز ملازم است
و اگر در آشنای نماز مطلع شد پس اگر در آشنای نماز مسکن است سر بر سر رقبه
خود بوده باشد نجوی که تسلیم منافعی از منافعات نماز نشود و سر
نماید و بعد از اطلاع و قبل از سر نمودن مباشرت فعلی از افعال نماز نشود
و اگر متکلم نبوده باشد و آشنای نماز مگر با رکعت فعل منافعی اگر در خصی
وقت بوده باشد نماز را بجهان حالت تمام نماید و اگر در سعه وقت بوده باشد

در این

در این صورت خالی از اشکال نیست لکن لما بر اینست که انما
نماز بجهان حالت در حق او جایز باشد و التفت بجهان نماز تواند نمود
لکن حیاطاً عاده این نماز است بعد از تمام و اما هرگاه بعد از نماز
وقت و قبل از نماز عالم شود که آقامی او را و آشنای وقت آزاد خواهد
نی باینست که میتوان نماز را با عدم سر بر سر رقبه نماید و اما هرگاه
بدانکه در آشنای نماز او آشنای خواهد نمود باز حکم بر سر رقبه
قبل از شروع و نماز مکن نیست لکن حیاطاً طور چنین صورت پیش
اینست که تا آخر شروع نمودن نماز سر بر سر رقبه خود را بیکدیگر
نزد خود موجود نماید که بعد از تحقیر آشنای نماز نماید این صورتی است
که وقت آزاد باشد پیش از آنکه او باشد و اما اگر مشغول باشد که آشنای نماز
آزاد خواهد شد حکم بعد و وجوب نی باینست و اگر ندانند که آشنای نماز آزاد
بیشو بکنند که چه وقت آزاد خواهد شد اگر چه حکم بر سر سر و گردن نیست

که با احتیاط و در این صورت متوقف می بیند که قبل از شروع و در زمان
 ششتر نماید و اما صهیبه که غایب می ماند ببلوغ خود و در اثنای وقت
 پس اگر می رسد که بعد از بلوغ وقت وسعت کاملی از برای حرکت
 از آن و از پس در چنین حالتی صحر خواهد نمود و اگر بگذرد از اثنای نماز
 ببلوغ نخواهد رسید پس اگر در آنکه بعد از بلوغ در آن خواهد شد زیرا
 که کفایت حرکت باید پس صحر نماید بعد از بلوغ نماز را بقتضای وجوب نماز
 بستر بر پس و رقبه و اما هرگاه اتفاق افتد ببلوغ و در اثنای نماز با عدم علم
 قبل از شروع و در نماز پس اگر ببلوغ بچیزی باشد که مبیح طهارت بوده باشد
 و مستطی کلف نماز مثل حیض اشکالی در آن نیست پس نماز را قطع خواهد نمود
 و تکلیفی نخواهد بود و اگر مبیح طهارت بوده باشد که مستطی کلفت است
 نبوده باشد مثلاً از آنکه اگر وقت کفایت طهارت اگر چه تمیز بوده باشد
 یا اگر کفایت از نماز نماید از دست که بعد از طهارت استناف نماز نماید
 پس

یا ستر پس و رقبه و اگر ببلوغ بچیزی بوده باشد که مبیح نبوده باشد
 پس اگر وقت باقی بعد از بلوغ کفایت حرکت نماز قضا خواهد شد
 فی اشکال نماز را تمام می تواند نمود اگر چه با عدم ستر رقبه بوده باشد
 و قضای آن همان نخواهد بود و اگر باقی از وقت وسعت آنرا داشته باشد
 خالی از آن نیست بلکه با تمام همان نماز مقدر می از وقت باقی خواهد ماند
 که کفایت کل نماز نماید و در صورت تأخیر قطع نماز لازم و بعد از قطع استبا
 نماز خواهد نمود و در صورت تأخیر بجز از آنکه خالی از اشکال نیست
 ظاهر اینست که باز قطع و استناف صلو بعد از ستر پس و رقبه لازم
 بوده باشد در مکان **مستل است** و در آن چند مسجدهست **اول**
 در تعریف مکان است بدانکه مکان مصلی عبارت است از محل و قوف مصلی
 اگر چه بواسطه بوده باشد بافضائی که هر یک از این مصلی در هر حالت
 احوال نماز کرده باشد اگر چه بکوشش از جا او بوده بسبب ایستادن افعال

نمازها بر این هرگاه که صد فرسخ بر روی هم بگذارد و بر روی آن
 یکی که فوق همه است بایستد اگر این فروش را قطع زینتی که این فروش بر روی
 او آن واقع شده هم ملک مصلحت است عینا و منفعتا یا منفعت شمعانی
 یا مازون بوده باشد و نماز با حاکم آن متعلق است پس اگر نماز فروش بودی
 هم انداخت و فروش کنی که کل این فروش مباح است مگر آن یکی که روی زمین
 واقع شده نماز او باطل است و همچنین اگر فروش را قطع زمین مصلحت باشد
 لکن قضائی که بدن مصلحتی از او بر میگردد در حال قیام یا قعود غیر مباح باشد
 نماز او باطل است و همچنین اگر هم اینها مصلحت باشد مگر موضع سجود
 و موضع دستها هم یا بعضی نماز باطل است و همچنین اگر مباح بوده باشد
 مگر قضائیکه بعضی از بدن مصلحتی از او بر میگردد در حال سجود یا آنکه
 هم مباح بود و لکن استقامت مصلحتی مثلاً در جنبی که در سجده است واقع میشود
 در محل معصوب نماز او باطل است پس مکانی که مصلحتی است از محل فروش
 و قعود

و قعود بان محل وقوع عینا یا منفعتا یا منفعت شمعانی
 یا مازون است پس بایستد که با فعل نماز یا قضائیکه بدن و لباس مصلحتی
 از او بر میگردد در حال قیام و قعود و رکوع و سجود اگر اینها مصلحتی
 یا مازون باشد مصلحتی است و الا فلا و اما مکان یا اعتبار طهارت و نجاست
 پس میگویند مصلحت نماز مشروط نیست بخلو مکان از نجاست مطلقا
 بلکه آنقدر که مسلم است آنست که محل چوبه خالی بوده باشد از نجاست
 اگر چه متباعدی باشد از آن بوده باشد که نجس موانع دیگر ملا فیها اعضا
 مصلحتی یا لباس مصلحتی میشود از مطلق نجاست معتبر نیست بلکه معتبر است
 که خالی از نجاست میسر بوده باشد **و هم معتبر در صحت نماز**
 مالکیت مصلحتی است منفعت مکان نماز و مالکیت عین بدون منفعت
 کفایت نمیکند پس میباید یا منفعت ملک مصلحتی باشد یا مازون
 از جانب مالک بوده باشد یا زن صریح یا فحری باشد در حال و معافی

انچه در سجده لباس گذشت پس اگر کسی در مکانی نماز بجا آورد و آنکس
 منفعت او نبوده باشد و نماز او از جانب آنکس نیت نموده باشد
 پس اگر عالم بود که این مکان معصوب میباشد نماز او باطل است خواه
 عالم باشد که نماز در مکان معصوب صحیح نیست بانه و اگر جاهل بخصیت
 آن مکان بوده مثل اینکه کسی او را نداند برود و نماز او نمود که نماز او باطل
 آورده باشد بعد از نماز مطلع شد که این خانه معصوب بوده ظاهر نیست
 که نماز او صحیح بوده باشد و اگر عالم بود که این مکان معصوب است که فراموش
 نمود و بعد از نماز متذکر شد ظاهر نیست که نماز صحیح بوده باشد و اگر
 مبطل است که در مکان معصوب نماز جایز نیست و بعد فراموش نمود و با
 در آن مکان با علم بخصیت نماز او باطل است و اگر کسی آنرا نداند و متذکر
 او باطل است و اگر کسی متذکر نباشد و نماز او باطل است که نماز او
 صحیح است **سوم** هرگاه کسی داخل در مکان معصوب شد لازم است که فوراً

پسرون

پسرون رفته باشد از آن مکان پس اگر وقت نماز مضییق است
 و ممکن نیست از دو رکعت نماز در مکان معصوب بعد از خروج
 نماز برای نیست که تاخیر نماز لازم بوده باشد پس لازم است که نماز او
 در خروج نموده بعد از دخول در مکان معصوب نماز او باطل است از نماز او
 در وقت و بقیده را بعد از اتمامی وقت بجا آورد و اما اگر کسی
 وقت بخیر بود و باشد که بعد از خروج از مکان معصوب متذکر شود
 بلکه رکعت نماز در وقت بعد از دخول در مکان معصوب نبوده باشد
 ظاهر نیست که نماز او در حال خروج لازم بوده باشد که اگر آنست
 که اچنانکه از رکوع و سجده و سجود نماید بلکه رکوع و سجود و حرکت
 دادن سر و سجده بجهت سجود یا نه تر بود و باشد مشکل است که ظاهر نیست
 که حرکت دادن سر و سجده بجهت رکوع و نامی نماید و بر آن بجهت سجود
 منحصر نبوده باشد و اما اگر امتدادی داشته باشد که در نماز بجا آورد

کما یا یا با سه بجیت رکوع و سجود و نماز دیگر بجیت آنها
 احوط خواهد بود و اگر از نماز مالک بجز نماز مکان باشد از نماز
 نماز ششم شود که مراد مالک اینست که نماز را قطع نموده پس
 رفته باشد و نیست که قطع نماز جایز نبوده باشد بلکه نماز را
 تمام نماید و بعد از فراغ سپردن رود و اگر احتیاط مستحبی است
 که در این وقت اقتضای احوال اجابت نماز ترک امور نموده نماز را
 تمام نماید و اگر کسی مضطرب بوده باشد و در مکان معصوب بجا
 مجبور در نماز کردن در آن مکان بوده باشد نماز او صحیح خواهد بود و اگر
 مجبور در مکان هست و لکن مجبور در نماز در آن مکان نیست مثل
 اینکه مجبور در مکان معصوب باشد شنبه و زمره و میان نماز
 در آن مکان نیست لکن اگر او در آن حال بر خصای مالک و نماز نمون
 نموده باشد ظاهرا نیست که لازم باشد و این صورت اقتضای احوال
 و رخصه

و صرف با نیکو کون و سابق مکان منکات از آن میشود پس رکوع و سجود
 و این نوع منکات و نیت و نماز و بکجه بجیت رکوع و سجود و این چهارم
 هرگاه مردی در مکانی مشغول نماز بوده باشد و در نمازی اندر پیش
 رونق و مشغول نماز شود و بجهت هرگاه از نماز در مکانی مشغول نماز بوده باشد
 و مرد در برابر او ایستد و مشغول نماز شود و ظاهرا نیست که در
 هر دو صورت جایز بوده باشد **پنجم** از مستکه در مکانی معصوب
 سوای جبهه خالی بودن از نماز است متعددیه غیر معصوب و غایب اگر مکان
 نجس بکون باشد و سوابق هم بلند لکن بقدری که معصوب نیست نماز
 نیست و اما جبهه پس معتد و لمحات محل آن قدر است که وضع کنایت
 نماید و بجهت سجده **جایز بقدر حد** و در میان چیزهایی که سجده بر آن
 صحیح است و در آن چند صحبت است **اول** جایز نیست سجده بر زمین
 یا چیزی که از زمین روستیده باشد بشرط آنکه آلوده نباشد و باشد

پس سجده بر شال آید و کوزه و شکسته را بخورای اینجا جایز خواهد بود و
 و هم چنین سجده بر حجر و سنگ ریزه و اما سجده بر کجی یا بر اینست که جایز
 بوده باشد لکن اجتناب در صورت ممکن از غیره اوقی بطریق احتیاط است
 و **در هرگاه** چندی را بگذرد و ماکول باشد و در بلد دیگر ماکول نباشد
 یا بر اینست که سجده بر آن جایز نبوده باشد در چند و در بلد دیگر غیر
 ماکول است و اگر بنا بر ماکول باشد و راست باشد و راستیها مبارک است و در وقت
 مداوم و پوست غریزه یا بر اینست که جایز باشد که ماکول نباشد
 پس سجده بر برکت موه را و اما احوال جایز نخواهد بود بخلاف در آن
 که جایز است و اما مثل غریزه و مداوم و بسته و فندقی که پوست اینجا
 ماکول است در اول نه و راستیها سجده بر آنجا و در اول احوال جایز نیست
 و همچنین است و اما هرگاه با و امیکه متصل با اصل است پس مداوم و اما
 که شکسته شده سجده بر پوست آن جایز نیست و همچنین است فندقی

و کرده

و کرده و و بعد از آن که شکسته شد و مغز آن اخراشید پس بر پوست
 آنجا و در این حال که منقطع از مغز شد جایز خواهد بود و همچنین است
 پوست غریزه و بند لونه و اما امیکه متصل است با اصل خواهد بود
 کرده باشد یا نه سجده بر آن جایز نیست و اما بعد از بار کردن جدا
 نمودن ماکول از آن ساز پوست یا بر اینست که سجده بر آن پوست جدا
 از اصل جایز بوده باشد و اگر آن نبات ماکول نباشد و راستیها و ماکول
 و راستیها بمشایع و از زین و ان و به نحو اینها پس یا بر اینست که سجده بر آن جایز
 در جریحه احوال و اما کف دم و جو و شکسته پس سجده بر اینجا جایز نیست
 قبل از بار کردن بوده باشد یا بعد بلکه سجده بر آنجا جایز نیست اگر چه
 از پوست در نیاورده باشند و اما پوست آنجا پس یا بر اینست که سجده
 بر آنجا جایز نیست در حال اتصال با اصل و جایز است بعد از انفصال از
 احوال و اما از ملبوس بودن نبات آنست که سجده بر ملبوس بودن آنست

پس سجده بر قطن و کتان جائز نخواهد بود خواه قطن از غزل بوده باشد
 یا بعد از بافتن بوده باشد یا بعد و هرگاه چیرگی بافته شده باشد
 از معاد و اللبس و غیر معاد و اللبس مثل پاپیون نماسا اگر چه در حال
 واقع شود بر غیر معاد و اللبس سجده صحیح خواهد بود و اگر واقع شود بر
 معاد و اللبس صحیح نخواهد بود و از این قبیل است چیرگی که در فخری
 از جبهه واقع شود و بدان که چیرگی از آن بافته شده است صحیح است و اگر
 واقع شود بر ریش یا تنخوا و یا بر ریشمان و آن که با هر صحیح خواهد بود
سوم جایز است سجده بر کاغذ خواه باخود باشد از چیرگی که سجده
 بر آن جائز باشد یا نه مثل کاغذی که معمول از قطن و کتان بوده باشد
 بلکه تمام اینست که سجده بر کاغذ جائز بوده باشد اگر چه باخود از هر
 بود باشد لکن احتساب از این است که باخود یا غیر مشروط با احتیاط است اگر چه
 چیرگی نوشته باشد پس اگر با الکتا است چیرگی است که سجده بر آن جایز است
 و رجاء

۳۷
 و سجده بر آن نیست و اگر با الکتا است چیرگی است که سجده
 بر آن جایز نیست پس موضع بر کاغذی که از کتان است است که وضع چیرگی
 کتان است میکنند و سجده بر آن جایز است در صورتیکه جبهه واقع شود بر موضع
 خالی از کتان و اگر کتان است مستوجب سطح کاغذ است نه اینست که سجده
 صحیح نبوده باشد **چهارم** بدانکه هرگاه کسی وضع جبهه نمود چیرگی با غنما
 آنکه آن چیرگی است که سجده بر آن صحیح است بعد از آن که با غنما و
 ظاهر شد شمشیر شد که سجده بر آن جایز نبوده پس اگر غنما شد چیرگی
 حال قبل از آن میان دیگر واجب و مستحب است از رسانیدن چیرگی
 که سجده بر آن صحیح است ظاهر اینست که لازم بوده باشد که شش یا خود را
 بکشد تا برساند چیرگی که سجده بر آن صحیح بوده باشد بعد از رسانیدن
 بان آتیهان دیگر واجب نماید و هرگاه در این صورت این شمشیر شده باشد
 از رسانیدن چیرگی که سجده بر آن صحیح بوده باشد چیرگی با این جائز خواهد بود

بنا بر این سخن متوجه می شود و میان رسانیدن جبهه را مان خیر نیست
 از آنجمله که نسبت تفصیل داده شود و این مقام را به این نحو که اگر آن وضعی
 که سجد بر آن صحیح است یا ساقیست یا موضوعی که جبهه بر آن واقع شده
 یا پائین است یا بلند تر از ساقی بوده باشد و این نیست که ششانی را
 بکشد تا برساند یا موضوع مساوی که سجد بر آن جایز است و همچنین اگر
 موضوعی که ششانی را بسوی آن می کشد خفیف از آن موضوع اول بود و اگر حکم
 بتعیین کشیدن ششانی بکثیر قتیما او را بدو از رسانیدن خیر را
 که سجد بر آن صحیح بود و باشد ششانی یا تا هرگاه بلند تر از آن موضوعی
 بوده باشد خالی از این نیست که غلبه با قاعده است یا بطریق سبب
 اگر اول است یا هر آن نیست که رسانیدن خیر را که سجد بر آن صحیح است
 بیکجه اولی است اگر رسانیدن جبهه را بسوی آن موضع مرتفع و این تفصیلی
 در صورت اختصیه و جمعی است و از آنچه مذکور شد متوجه می شود که اگر ششانی را

و اولی

و را و این فقه بر مثل ترک آن برنجی مثلا که در او باشد و بعد از آنکه
 مستحکم شد و هر حرکت دادن ناموضع تر یا یک آن قرار گیر و اولی است
 از اینکه سر را از آنجا حرکت داده به سر برساند و اگر غایت کفایت حال
 بعد از آنکه بدان ذکر واجب ظاهر نیست که سجد این صحیح بود و باشد اگر غایت
 بختیفت حال بعد از رفع رسد و در شکی که سجد می خواهد بود و اگر غایت شود
 حال قبل از آنکه بدان ذکر واجب لکن می کشد نسبت از رسانیدن جبهه خیر را
 بر آن صحیح بود و باشد و نه از رسانیدن خیر را که سجد بر آن صحیح بود و باشد
 بیکجه با عدم فعل ششانی و نیست که تفصیل داده شود و این مقام را به این
 بلکه در سجد اگر است و یا در سجد رسد و این را به این سبب
 و این صورت و در نیست که بگوید سجد او صحیح بود و باشد پس اگر است
 که آنجا بدان سجد نماید و در حالتی که اگر غایت کفایت حال در سجد آخر شد و قبل
 از آنکه در آن حالت می کشد نسبت از خیر را که سجد بر آن صحیح بود و باشد

و در حین سجده بر کف با ثوب تنبیهی که بیان خواهد نمود و اگر
وقت موسست معین است که نماز را قیام نماید و تنبیهی که
سجده بر آن صحیح است استیفاء نماز نماید **ششم** اگر مردی که در سجده
بر ارض و نبات مانع نبوده باشد جایز است سجده بر لباس خود نماید لکن
لباس که معمول از قطن و کتان بوده باشد و همچنین جایز است در این صورت
سجده بر خود قطن و کتان نماید یا بر قطعه لباس اگر چه خمر ثوب نبوده باشد
و اما ثوب معمول از حریر یا پنبه است که جایز نبوده باشد اگر چه خمر زمان
بوده باشد و اما ثوب مصنوعی از پشم یا پنبه و در نیست که سجده بر آن جایز
نبوده باشد اگر چه در فصل برودت هوا بوده باشد لکن با لباسی که در ثوب
معمول از قطن و کتان چنانچه همان خواهد شد و یا پنبه است لازم
نبوده باشد که ثوب از خود معملی بوده بلکه اگر چه پنبه یا و نبوده باشد و
غیر از سجده و همچنین صورت از آن و سجده بر ثوب مقدس است و سجده
بر کف

۴۰
بر کف و اعدا نمائید بر ثوب تنبیهی که مذکور شد و سه چندین عدد ممکن
از سجده بر قطن و کتان جایز است که سجده بر کف خود نموده باشد یا بر نبات
که سجده بر قطعه کف تنبیهی است یا سجده بر لباس خود یا بر خود یا بر نبات
کف یا بر زمین بگذرد و بر قطعه کف یا بر دست یا بر کف دست یا بر
چوب در صورت مستوره کف اگر مستور بوده باشد یا بر کف دست یا بر
بلکه احتیاط نیست که نماز آن است از نمودن سجده بر آن نماز نماید بر کف اگر
آن نماز از غیر قطن و کتان بوده باشد حکم سجده بر روی آن است و شک نیست
با آنکه سجده بر قطن و کتان با ثوب منسوز آنجا بلکه جایز نیست و ظاهر نیست
که بهر که ممکن است سجده بر ارض مستقیم است سجده بر ثوب با اعدا کردن ثوب سجده
بر کف میتواند نمود خواه آن از سجده بر ارض حرارت هوا بوده باشد یا برودت
و اما نبات در سجده بر ثوب یا بر کف عدد ممکن است از سجده بر ارض و در حین
نماز یا نه بلکه بهنگام در اول و اول و اول و اول از وضع چهار موضع نیست بهمان وقت

میتوان سجده بر ثوب نمود اگر چه مختلفان بوده باشد که در آخر وقت
 ممکن از وضع جبهه بر ارض باشد تا بر ثوب است اگر چه احتیاط اول است
 و به چنین است حال در سجده ای که باین معنی که فرض میکنیم در سجده ممکن
 از سجده بر ارض نیست بجهت حرارت هوا که در سردی است بکنج چادر بود و با وجود
 این میتوان سجده بر ثوب نماید باینکه لازم است بتسبیح بکشد و سجده
 بر ارض نماید اگر چه ظاهر از ظاهر موصوفه است که البته احتیاط در
 ثوب است حاصل آنست که اگر ممکن است بر ارض یا نبات غیر مالوم و ملبوس بود
 یا کما سجده بر غیر اینها جایز نیست و در صورتی که از بر سر ثوب نیست
 حرکت که خواسته باشد اگر چه فی الفضل از دیگری بوده باشد و اگر ممکن است بجهت
 انوار آفتاب نبوده باشد و نیست سجده بر قطب و گمان ثوب منسوب را بجا نموده
 باشد و در صورت عدم ممکن از اینها جایز نیست سجده بر معدنیات یا بدشمال است
 و غیر ذلک و امثال اینها و در صورت عدم ممکن از اینها نیز جایز نیست سجده نماید

بر خیزد

بر چیزی که نه ارض بوده باشد و نه متحرک از اینها مثل ثوب معمولی است
 و بر فاشمال اینها و در صورتی که ممکن از هیچ نبوده باشد و بر سجده
 بر قطب است باید بر سجده بر پشت است و غیر از جمیع موارد بود
مشتبه واجبست که محاسن نبوی نبوده باشد که جبهه بر آن قرار گیرد
 یا سجده بر پشت رکعت نبوی و کافرقی امثال اینها که جبهه بر آن مستقر نمیشود
 جایز نیست اما هرگاه مضطر بود باشد و جنبین محل آسمان نماز نماید از
 که ترک سجده نماید و التماس نماید تا بر سر سجده در ثوب نیست که تائید
 باین باشد و در حال استیاضه جایز نبوده باشد پس لازم نیست که نشیند بجهت
 ایستادن عدول از سجده و یا بایستاد در صورتی نیست که رفتن بجا نبوده باشد
 که جبهه قرار گیرد و اما هرگاه باین باقصر نبوده باشد سنان زمین که بر آن نشیند
 که تائید باین شود و این صورت نماز را را آنجا جایز خواهد بود و سجده بر ثوب معمولی
 میباشد و اگر **مشتبه** آنچه مذکور شد که میساید سجده بر ارض یا نبات ارض

بوده باشد فقه محمل جبهه است اما بر اعضا چنین نیست بلکه آنها اگر
 چه اختیار بوده و بر چه واقع شود اگر چه بر روی می شود و هر یک از آنها بود
 جایز خواهد بود و اگر چه هم بود باشد که بشرط و طرا که رطوبتی نداشته باشد
 که تعدی نماید به بدن بالکس معلی **نهم** ظاهر نیست که بقدر و بر
 از جبهه لا بد که در کله و در این اشج و علیه نباشد بلکه بعد از معافیت باشد
 که جبهه را بر آن خیره گذارده است و صدق را تا از آن نیز خشن است پس محمل
 که جبهه را بر آن واقع می شود محسوس بوده باشد که محمل قدری از جبهه که بوضع انقدر
 ثابت است که جبهه را با بر نمی شود اگر چه در هیچ جا بد بود و یا معتمد
 محتمل از طهارت محمل قدر معتبر از جبهه است نه محمل کل جبهه که بشرط آنکه
 نمی است علاوه بر این قدر تعدی به محل کند که اگر آن بعد از تعدی به معتمد
 مثل خون که از در هر دو اما اگر شش شش می باشد که تعدی نماید و معتمد
 نبوده باشد فی شکی که از باطل است و اما غیر جبهه از اعضای بدن
 می باشد

به طهارت محمل معتبر نیست بلکه معتبر خلوص محال است است و شکی
 مستعد به غیر معتمد است اگر چه شش شش است مستعد به غیر معتمد
 تا باطل خواهد بود و جبهه بدن است غیر معتمد و معلی **دهم**
 و ریهان ترجیح انواع چندانی است که در حال اختیار سجد بر آنجا حذر
 بداند هرگاه که مرده و شود میان سجود بر ثوب طاهر و ثوب نجس
 اول مستحب است فی اسکان هرگاه که در یک منف بود باشد مثلاً ایستاده
 هر دو و از قطن بود باشد یا هر دو و از پشم بود باشد و هرگاه که مختلف نیست
 باشد مثل اینکه یکی از قطن و دیگری از پشم باشد که نجس یا پاک باشد
 یا سجده بر لباس قطن مستحب است و اگر نجس لباس قطن باشد و طاهر لباس
 پشمی باشد یا بر اینست که سجده بر طاهر مستحب است پس لازم است که سجده
 بر لباس پشمی نماید و اگر مرده و شود میان سجود بر نجس یا طاهر و علیه
 و طاهر لا یشی الشجر و علیه مثل سجود بر نجس و ثوب طاهر یا بر اینست

آنچه پنهان شود و در نزد دیدار بر ثوب طاهر و از آن محسوس است
 سجده بر ثوب طاهر و بر آن محسوس جایز نبود و مشتمل بر غیره و موقوف
 علم بحسب اراده و در مشتمل بر محسوس به حکم بکار بر سجده بر آن محسوس
 بلکه در نسبت که در این صورت است به مقتضای این باشد و هرگاه ممکن باشد
 بر موضع دیگر بود و باشد خالی از آن نسبت با آن استنباط و بر موضع محسوس
 یا غیر محسوس را در موضع محسوس مثل اینکه یک موضع از طاق نجس باشد و بگویند
 از نماز در طاق دیگر بود و باشد بایک طاق در میان این طاق نجس باشد
 و طاق نجس مشتمل باشد و باشد بغير آن در امثال این و صورت سجده بر موضع
 جایز نیست پس از آنست که نماز را در موضع دیگر نمود و باشد و اما هرگاه موضع
 غیر محسوس بود و باشد ظاهر اینست که اجتناب واجب بود و باشد را
 بمحسوس و این مقام آنست که در اجتناب از سجده بر آن مشتمل نبود و باشد
 پس بر این غیر محسوس و این مقام آنست که در اجتناب از آن محسوس
 بود و باشد

بود و باشد و معیار و تحقیق مشقت و عدم آن حال اغلب است
 و از آن دانسته است بلکه مشهور و متفق و محرز است
 اقوال آنست که از آن دانسته است و مستحب است ملحقا حواء و زکات و زحمت
 بود و یا افرادی جنتیه بود و باشد یا اخلاص و اجتناب بود و باشد
 مثل جمیع آنکه در فضائی بود و باشد یا اقی **در بیان افعال غلظت**
 از آنست که با آنکه افعال واجبه از آنست **اول** نسبت است
 و مراد از نسبت در این مقام آنست که بعد از هر چه شروع و از قصد که باین
 نماز متهم بر اعمالی می آورد بجهت افعال امر و نه در عالم حلاله ظاهر است
 همین قدر کفایت نماید و در محله حلوه حواء واجب باشد و از آنست
 باشد یا قضا تمام باشد یا قصد واحد را قصد آنست و در آن نسبت این را
 از عبادات مثل وضو و غسل و بستم و رکوع و سجده و در آن نسبت در جمیع
 همان مرقبت که متعلق است بجهت عبادات مذکور و کیفیت که مذکور شد

الا انما في محال ريك از عبادات مذکوره و انما ان بنفای بقیت که مفسر
 عین نسبت است نسبتی خواهد بود و لکن این را نیست که موجب باشد باطل
 عبادت نشود و اگر در صورتیکه فرض شود انشکاک مفسر از انرا که نسبت
 محقق عبادت است لکن این باب را بعد است در حالیکه متلفظ با تصور
 و اساده بوده باشد بلکه در این حالت انشکاک از انرا که نسبت و ظاهر است
 که تعیین قصد و انما چه در اماکن اربعه لازم نیست و رعایت ان احوط است
 و هرگاه تکلیف است به نام و قصد و ثابت بوده باشد مثل اینکه یکی قضا
 و دیگری او بوده باشد تعیین نام یا قصد و در حالت نسبت لازمست چنانچه
 هرگاه این فرض نسبت بدو تمام باید و قصد متحقق شود و تعیین لازمست بر هر یک
 اشکاک میان صاحب مستحب بوده باشد مثل نماز نافله صریح فیض بعد
 از طلوع فجر و رختی کسی که نافله کرده باشد تعیین واجب یا نه
 لازم است و کما نیست که لازم میشود بر کف در حال نسبت تعریف و منفی
 مبدع است

۴۵
 مثال اینکه بر امام لازم است و جماعت واجب است که باید خود
 و چون انرا ثابت بود و باشد مثل نماز جمعه و عیدین و رختی شرا و
 یا نماز غرض بود و باشد مثل اینکه رختی خود واجب شود است بندر نماز
 که نماز تعیین بر یک عت نموده باشد است اما در صورت استجاب با عت
 پس بر امام لازم نیست که قصد است بلکه باقیه از نماز امام عت رختی
 منعقد است و در رختی امون لازمست در صورتیکه قصد و است نسبت
 اقتضا نموده باشد **مفسر** است که نسبت شرط است بر انرا که تعیین
 و تعیین نماز مرکب از نسبت سایر اجزای محمود و ان نسبت با نسبت خارج جنسیت
 است و شرط تحقق حصول امثال است و چون نسبت معلومه عبارت است از قصد
 یا تبار معلوم و انما قصد با انتقای قصد از مفسر و کجاست غایت و باید این نسبت
 با امثال در طاعت خلوت و حال است یا مثل یا در متعدد و انما اگر است صحیح
 و انرا که امثال مختلف است خوف عقوبت و انرا که بزرگ امثال و حصول نبوا

ما بود و با فراوانی از ملت با محبت غریب نزد امرا یا هر دو با تامل کمال انصاف
 بلکه در نیست که حکم اجماع شود اگر چه منظور غریب نزد مردم بود و باطل
 البته نه با اکثریت است و حق نیست تا وی نیست که انبیا را با این مقیاس
 بجهت آنکه خلاف عاقل است نه با آن امر فرموده است با آنکه رضای الهی در
 جلال و عزت او روان است با آنکه این طاعت محسوب گردد و عالم است که
 موجب ثواب میشود و اگر عین خواست بر کار کمال این طاعت قفسی شود
 خواه هیچ نیست نبود و مثل اینکه بعضی مناصبت عادت نمودن صورتها را
 بعمل آورد و با آنکه نعوذ و با الله در آن قصد را نماید و در صورتها را باطل خواهد
 بود و خصوصاً در صورتها را در با عبادت انرا نیست که داعی بر او است
 بعبادت و محبت غریب مخلوقین بود و باشد خواه بجهت اینکه او را خوب اندر بجهت
 اینکه تعظیم او را منظور است باشد یا آنکه او را چیره بیند یا آنکه اجابت
 او را بخشد و مگر این معنی موجب بطلان عبادت میشود خواه داعی بر عبادت

مخص

مختار است با سلاخ غیر این را بجز داعی قرار و بدین یک منظره است
 الهی حجاب و در تقریب حبس بخلق قیام بود و باشد ما که مقتضای اوست
 بود و باشد طاعت الهی حجاب و طلب غایت بدر که احب غایت
 و این اعراض و بینه مقصود با الله بود و باشد طاعت الهی حجاب و بطلان
 نمود و بدین آنچه مذکور شد و در بیان نیست یکبار و اخلاص را آن در حق
 نمودن به از نیست که این باقی آن است و در عین آن تا آخر لازم نیست بلکه
 همانقدر که تمام مملو نماید مقتضای آن نیست که نیست صحت مملو بود
 است و در عین نیست تا آخر مملو نیست که در جمیع احوال مملو باشد و بطلان
 که اینان با این مملو نیست مینماید بجهت قضا و طاعت خلاق عالم است و امر
 لازم نیست که لازم نیست بلکه امری که لازم و مقبضه و تحت مملو نیست
 که نیستی که در او آن مملو مقتضی شد جمیع اعمالی که مقتضای آن انبیا نماید
 تعبیر از این مطلب مینماید با سلاخ هر کس که کما نحوی شود که اخلال با اینها است

مشهور و نامرئی خواهد بود و بعد از آن طلب باید دانست که آنچه مذکور شد
 از قصد یا نیت بودن در حال نیت بود و اما اگر نیت بر یا و فعلی افعال یا
 نماید پس اگر قصد بر یا نماید و فعل واجب از واجبات باشد و نیت بر
 یا بجز و نخواهد بود پس افعال با بر حکم خواهد بود بعد از آنکه می شود و
 عاود نماید فعلی را بعد از آن نیت باشد و عود بقتضای نیت سابقه
 یا نه و اما قصد بر یا و فعلی افعال مستحبه یا نه و عود بقتضای نیت سابقه
 افعال یا نه می شود و اما هرگاه قصد بر یا نماید و نیت بر یا در اجرای
 واجب و نه در اجرای مستحب یا نه قصد بر یا نماید و قیامی که بعد از آن نیت
 و فعلی را می گردان بر کون بود و یا بعد از آن ترک آن نمود و می شد قصد
 بر کون بعد از عود بقتضای نیت سابقه یا نه نیت که موجب افعال می شود
 پس کاری خواهد بود اگر چه احتیاط و را بر مقتضای عاود نیت بعد از آن
 و اما قصد فعلی یا پس افعال در حال نیت است یا نه مستحب بود و یا نه
 نیت

نیت و نیت است هرگاه در حال نیت نیت بر یا و نیت است و نیت
 آن است باشد و در حالت نیت نیت و اما نیت فعلی را نیت است یا اگر
 در حال نیت فعلی می باشد نیت افعال واجب یا نه نیت است که
 افعال می شود و عاود افعال نماید بعد از ترک آن نیت عود بقتضای نیت
 یا نه بلکه و نیت که چند بود و یا نیت که افعال مستحبه یا نه
 اگر چه احتیاط و را بر صورت مقتضای نیت است بعد از آن عاود و یا نه
 نیت فعلی یا نه نیت و در نیت می باشد نیت افعال بعد از ترک آن نیت
 و عود بقتضای نیت سابقه یا نه نیت افعال یا نه نیت که نیت بود و یا نه
 اگر چه احتیاط و را بر مقتضای نیت است بعد از آن نیت و اما نیت افعال
 نیت است یا نه نیت و نیت است یا نه نیت افعال یا نه نیت بود و یا نه
 یا و نیت فعلی یا پس افعال را نیت است یا نه نیت بود و یا نه نیت
 و نیت فعلی که مذکور شد نخواهد بود و اگر چه نیت بود و یا نه نیت

این نحو که با نیت فعلی منافق از منافیات برادر و حال نیت بود
 یا در انشای صلو و در صورتی که کما شری و عدم وقوع آن منافق صلو
 محکوم شود و همچنین بخلاف صورتی که علم بر آنکه چون معلوم شد که نیت صلو
 از حمله ابطال است نه از اجزای صلو مثل سایر عبادات مثلاً وضو
 و غسل و غیره و زکوة و حج چنانچه احدی میتواند از غایب شود و نیت کذا
 و تمس و نحو و غیره زکوة و تمس و وضو و نیت و غیره و غسل
 و غیره چنین است حال در نیت صلو نیت در تمامه از حمله ابطال طلب
 لیکن از شرایط را نیت است که اخلای آن صحوا و عمدا مشقت و اگر کسی
 کسی در نیت متعذر غفلت شود که موصوفین متعذر با نیت است
 و حمله واجب است و استحب و واجب و واجب و فضا و فضا و فضا
 تشکیل می دهد تحت آن نیت هرگاه از راه اشتباه متعذر خلاف شود یا این
 که می دانست که نماز مثلا واجب است یا نه از شب مثلا استحب است سجده

نیت

نیت و حمله و را اول و قصد استحب و را نیت و اشتباه و قصد
 و را اول و حمله را نیت و اشتباه و قصد استحب و اشتباه و قصد
 شود و اما مثل آنکه با علم بر نیت و قصد و حمله و اشتباه و قصد
 که میگوید و باشد و اگر متعذر خلاف شود و اما مثل آنکه نیت و حمله
 میباشد و مستحب و غفله و حمله و نیت استحب و غفله و واجب و غفله
 استحب و در این صورت این سخن شروع و غفله و آن با علم بر نیت و حمله
 کسی عمل خاسته نیت و قصد و حمله و غفله و اشتباه و قصد و حمله
 بر عمل بود و باشد و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله
 اینهمه بود و باشد که غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله
 ظاهر است که غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله
 و اما اجزای غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله
 این نیت و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله و غفله

قیام رکوع و قیام از رکوع محمد رکوع شری غافل از رکوع شد مقتضای
 که رکوع را بعمل آورد و نشست بقصد سجده و متذکر شد رکوع را بعمل
 نیاورد و است لازم است که دست بایستد و آنوقت متذکر شود بقصد
 رکوع و بعد بجهت رکوع انبات نمی کند و اگر اگر مشکلی باشد از قیام
 استقلال در جمیع احوال از شکر و لرزوم رعایت آن نیست اگر شکر باشد
 از قیام استقلال در هر حال از حالات که اگر شکر از قیام استنادی
 و در جمیع احوال از لرزوم است که اختیار نماید و اگر شکر است از قیام استقلال
 و رعایت احوال از لرزوم استنادی در بعضی دیگر لازمست که جمیع اینها در قیام
 قیام استقلال در قیام و استنادی در غیر قیام و در اینها در بعضی احوال
 با هر یک در رکعتی هرگاه کسی مقتضای این بود و باشد که هرگاه اختیار قیام استقلال
 کند و بعضی احوال از قیام خواهد شد بقصد و در بعضی احوال دیگر خلاف
 آنکه هرگاه اختیار نماید قیام استنادی یا اگر از قیام استنادی خواهد بود یا

عدول

عدول است استقلال با استناد و این صورت جوایز خواهد بود و این قیام
 که جایز خواهد بود و یا نه تمام نیست که جایز نبوده باشد و اگر شکر
 از قیام استقلال این است که اختیار نماید اگر چه مقتضای این باشد که با اختیار
 آن قیام خواهد شد بقصد و در بعضی احوال از لرزوم رعایت آن نیست که از دست
 برسد و در حال قیام استنادی بجهت و یا به نحو دیگر نشاید و خواهد بود و باشد
 نخواهد بود قیام استنادی باشد یا آنکه قیام استنادی باشد یا آنکه قیام استنادی
 انداخته باشد یا عقب این خواهد بود که اینها در هر واحد بود و باشد که در
 واحد یا از قیام استنادی و یا در یکجا که اگر شکر از قیام استقلال نباشد
 عدول نماید بقیام استنادی و اگر شکر از قیام استنادی نباشد و استنادی را
 بقصد استنادی و هرگاه که مکلف شکر از قیام نبوده باشد که در اندک
 اختیار قیام نماید قیام خواهد شد یا با هر یک رکوع و هر یک قیام یک
 هرگاه عدول از قیام بقصد نماید و این وقت اگر چه از اوقات خواهد بود

کس را که در سوره و غیره میگوید و خواهد بود پس لازم است که اختیار قیام
 نماید و عدول بشود و جایز نیست هرگاه کسی اختیار جلوس نمود و رکن از
 و متمکن بود و باشد از قیام بجهت آنکه او داخل رکن شود و این قیام
 در حق او واجب است پس بر میخیزد و بعد از آن برکوع میرود و اگر نماز است
 که لم یکنه بعد از قیام بر این سخن واجب نبوده باشد و اگر رکعت از قیام نبوده باشد
 از همان جلوس برکوع میرود و این معنی که نمی شود و بعدی که محال می شود و روی او
 یا چیزی باشد یا نوری او هست و کمال آنست که نمی شود و بعدی که محال می شود
 جمعه و بموضع سجود او برکاء متمکن باشد از سجود و معهود که وضع جبهه را بجهت
 غلبه بود و باشد پس هرگاه متمکن از آنجا نبوی آن قسم کمال رکوع می کند متحقق شود
 فصحا او و باشد و این فرود کمال را نیز در رکوع اختیار نمود و لازم است
 و سجود که نمی شود و علاوه از آنکه اگر در رکوع نمی شود و آن فرق بین آنجا
 رکوعی و سجودی حاصل شود و هرگاه در این صورت این فرود کمال رکوع اختیار

نمونه

نموده خواهد افتد و نموده باشد بفرموده فی اینه فی هر نسبت که در آنجا
 سجودی لازم است علاوه از آنکه اگر در رکوع ایستاده باشد و سجود
 فرقی بین و آنجا حاصل شود و طی هر نسبت که علاوه از آنکه در برابر و
 لازم نبوده باشد بعد از آنکه لازم است بر سر است و ما فی باشد که ما سجود
 بر آنکه بود از آنجا می رکوعی و هرگاه متمکن نیست علاوه از آنجا که فرود کمال
 رکوع آن متحقق میشود پس با خیاط و متعلق نیست که از آنجا رکوعی و قیام از
 بفرموده فی این بفرموده که در سر نماز اگر چه که متعلق این و عدم سجود بر فرود کمال نیست
 کس را عینا خیاط را مثلاً این تمام است تا به این است **بدانکه**
 هرگاه مکلف قدره نیست و بداند باشد لازم است قدره بجهت سجود بجهت
 بهین رویش بجهت سجود که او را بفرموده اند و در صورت عدم قدره بجهت
 بهین اختیار جانب بسیار نماید بجهت آنکه هرگاه متمکن از هیچ یک نباشد
 بر پشت سجود یا مارا بجهت قیام ساز نموده شروع باز نماید و در جمیع

و هم چنین است حال از شرق و خفته مرفی یعنی هرگاه شروع به کار شود بطبیعت
 و بعد مرفی در حال از هم رسیده منتقل بشود و از آنجا که این تغییر و
 استنادهای و هم چنین است حال از قعود استنادهای و استنادهای و از قعود
 بقیام و بیکار طایفه ایست که تا مایه نبوده باشد و از زوم حرکت فکرت
 در صورتیکه انتقال از حالت ادنی با علی بوده باشد مثال انتقال از وضو
 بشعور و از قعود بقیام مکلانی است در صورتیکه است و اما اینست
 که فرقی مانده باشد یا نه باشد اما بین مخرجی که حرکت انتقال از حالت ادنی
 لازم است **سوره از افعال فان تکلیف الاحرام** بدانکه هرگاه کسی معاینه است که
 بکشتن تکلیف الاحرام بیکار نیست با وضعی است اجتناب از جمیع تحرکات بود
 و اگر تکلیف است که اقسا خیمه را به مل متناور و مرکب است که در تکلیف الاحرام
 قرار و در غیر نیست و اما این نیست موجب و اما این است که این است
 الاحرام است اگر چه قصد فرستادن و در هم مایه ها و این است که این است که این است

اینست

در نیست است که این تکلیف تکلیف است که این است که این است که این است
 میکنند و اما این است که این است که این است که این است که این است
 و این موجب اطلاق فاست خواهد بود و باشد و خواهد بود و این است
 باب میباشد و این است که این است که این است که این است که این است
 و این و این است که این است که این است که این است که این است که این است
 اندامی است که این است که این است که این است که این است که این است
 حال و این است که این است که این است که این است که این است که این است
 بود و این است که این است که این است که این است که این است که این است
 غیر شیان است که این است که این است که این است که این است که این است
 بخودش و این است که این است که این است که این است که این است که این است
 غائب است با غیر غایب است که این است که این است که این است که این است
 غایب است که این است که این است که این است که این است که این است که این است

مولد عرف بود. باشد جز نیست مثل غلبه و غلبه و اگر اقامت آن غلبه
 متحرک است پس اگر کسور است شدن حرکت بنحو مذکور لازم است اگر غلبه
 ناید حاجت اشیاء نیست و اگر مظهر یا منقوص است مثل حقیقت که در
 حالت وقف اشیاء غلبه باشد و اما در غیر حالت وقف اشیاء غلبه نیست
 که معهود و معهود و اما اشیاء این مقام اشیاء غلبه نیست بنحویکه مولد شود
 بنا بر این اشیاء که از این محل اشکال است و اگر غلبه متحرک غیر ضمیمه
 غائب است پس بنحیض **قسم اول** آنست که بعد از آن تصرف عرف
 میباشد لکن حرف تدویر خط نیست بلکه همان موقوف است و این صورت
 اشیاء حرکت آن حرف که مقدم بر حرف تدویر خطی است ای عیب است
 اگر چه اشیاء حرکت آن حرف مولد حرف بود. باشد خوا مولد و او بود باشد مثل
ن یا مولد الف بود. باشد مثل **ص** فایا مولد بود. باشد مثل **ح** حمر
 و نحو اینها که کلام و اشیاء تجدی اصلا عرف مد حاصل شود نیست بلکه
 و رطله

عرف هم الم

در علاوه اشیاء متقد است **قسم دوم** آنست که بعد از آن
 که اشیاء حرکت آن منقوص است یکی از حرف قیاس است عرف مقنوب
 میباشد و این صورت بسبب تدویر بود است یا نه و رطله که بسبب
 تدویر بود است یا نه است با سکون و رطله که بنحویکه بنحویکه بود. باشد
 با آن بنحویکه با عرف تدویر یک کلمه باشد یا و و کلمه و رطله که بنحویکه
 مد سکون بود. باشد این سکون با اشیاء با عارضی است یا نه است بر چند
 قسم میشود. **اول** آنست که بسبب تدویر بود. باشد که با عرف تدویر
 در یک کلمه جمیع شده باشد و این قسم ظاهر است که اشیاء حرکت آن حرف
 مقدم بر عرف تدویر بود. باشد بنحویکه مولد عرف بود. باشد **دوم**
 مثل آنست که بسبب تدویر است و او را کلمه اند بود. باشد و این
 صورت اگر چه کار بزرگ اشیاء حرکت آن بنحویکه مذکور شد است که بنحویکه
 آن نیست بجز از قساول بدنه حقیقی میباشد و از قسائل بنحویکه متصل **سوم**

آنست بحسب مدسکون لازم بوده باشد مثل آیه و کما جری و الصالحین
 و این صورت نیز ظاهر است که اشباع حرکت آنحرف مقدم بر حرف مد
 لازم بوده باشد و بعد از این مدسکون لازم و غیره باید **چهارم** آنست
 که سبب مدسکون غیر لازم بوده باشد و این صورت نیز اشباع حرکت
 از حرف بنحویکه مولد حرف بوده باشد فی اشکال جائز است مثل التالین کوان
پنجم آنست که حرف متشکک از سبب مد بوده باشد یا بنحوی که تنه
 و سکون بعد از حرف مد نبوده باشد خواه مقدم بر حرف مد بوده باشد
 مثل آمن و اونی و ایما یا مقدم نبوده باشد مثل رحم و غفور و شید
 و غیر حالت وقف در جمیع این صور اگر چه در خلال اشباع حرکت آن حرف
 که قبل از حرف مد است مطلقاً جزی نیست که یک بعد جواز از اشباع
 آن بنحویکه منف امتداد معتبر حاصل نشود بلکه حرکت آن سبب مد
 بلکه که نسبت به این بر کما کسی اشباع در ضم فای غفور و رحم نمود
 بنحویکه

بنحویکه امتداد معتبر نشود و در کما جری و الصالحین که نسبت به جمیع
 اکره های رجم و غیر حالت وقف و در چنین امثال این می باشد
 الف لفظ جلاله و مثال التالین و اشباع الف و کما جری و الصالحین که
 اشباع حرکت در غیر فای مد کوزه و این می باشد
 میشود **اذل** آنست که اشباع حرکت به بنحویکه مولد حرف بوده باشد
 و آن حرف در مثل انتقام موضوع باشد بجهت معنی و آن معنی مقصود در متن
 بوده باشد مثل اینک اشباع فتحه قاف نمود و رخصه و رایه که یک سبب مد است
 التالین که یک الف حاصل شود معلوم است الف در مثل اینها
 موضوع است از برای علامت ثبوت و این معنی را قهراً باید بشماریم و عدم
 جواز و جلاله و در این صورت نیست **دوم** مثل آنست که حرف متشکک
 آنچه را که ربا و متشکک این بود یعنی فای است نمود و اشباع فتحه قاف
 و رایه شیه بنحویکه در این قهراً باید که معین ثبوت است نمود و باید قهراً عدم

نمودن مختار و این قسم عدم جواز و بطلان عمل است **معم** آنست
 که آن حرکت را که شایع حرکت حاصل شده اگر چه در مثل آن متناهی موضوع
 نیست بجهت معنی که موجب اندر آن کمتر فرید فیما میشود و تحت بعضی
 الفاظ موضوعه شایع و رفته نانی اگر چه که بود که بار و عرفی است
 اشعار فتنه در این مقام اگر چه در نتیجه معنی شده است لکن باعث این اشکال
 لغز است در تحت بعضی الفاظ موضوعه نظریه باشد که با هر چه است
 و اگر تفاوت و وجهی که این نیز بر دو قسم است بجهت اینکه این معنی
 یا منوی ماری هست یا نه در صورت اول تشکیکی درسا و آن نیست و اما
 در صورت ثانیه پس فتنه در اینها نیز فتنه است و فرقی را بین باب و این که
 اکتفا بر آن نماید با عاده بوجه صحیح باید نیست مگر در صورتیکه فرض شود که این
 اشباع است و باشد در این صورت اگر عاقل بجهت عاقل باشد با نانی
 محال تلاقی لازم و با تجاوز از محل تلاقی نمیباشد و در هر دو صورت عمل صحیح است
 و آنچه

و آنچه مذکور شد حکم چهار قسم از آنست **معم** و معلوم شد
 از آنست که شایع حرکت یا بهر یک از موله عرف بود و شایع
 از قبیل اول بود و باشد و نه از قبیل ثانیه شایع شایع و آنچه
 از آنست که و او حاصل شود و شایع کسره و جلاله بود که با حاصل شود و نحو
 اینها ظاهر حکم بطلان عمل است و در این صورت باز بدانکه تعلق و نیست
 در حکم فتنه و در آنست مذکور و اما باید که از موله و شایع یا غیر از موله و شایع
 فتنه که بر آنست لازم شده باشد بسبب احتیاج یا غیره یا فتنه که نیست
 ما بین تلاوت فتنه و آنست که از آنست که اینها بجهت عاقل در تلاوت فتنه و آنست که
 احتیاج بان نمیتواند که با ندارد که تلاقی بود که خدا را نیز نیست و آنست که
 می عیب و می عیب و اما در نماز پس اگر کسی واجب عین عمل را و نماز باشد
 باشد و از محلی تجاوز نموده باشد لازم نیست تلاقی باید و با تلاقی نماز محکوم
 به صحت است و اگر بعد از تجاوز از محل متذکر شود و تلاقی نماز و نیست بلکه

به بر نیست و نماز بیست و اما نماز نموده باشد پس گوییم که بیست و پنج
 و او نشود و اینست که با این که این را باقی بایست که بیست و پنج
 فیما خاسر از قرآن و دعا و اگر شود باشد اگر اول است مثل آن که اگر در آن
 بیست و پنج است این صورت حکم شود بطلان نماز و عاده مکرری
 نخواهد بود و اگر چنین نبوده باشد اگر چه در صورت اجتناب آن نماز باشد
 خواهد بود و گوییم که عاده نماید بر وجه بیست و پنج خواهد بود و آنچه مذکور شد
 ظاهر میشود که چنین شفاعی را و کار مستحب نماز را و کار را بیست و پنج
 موجب غم و ناراحتی و آن شود نماز بطلان خواهد بود و اگر چه بیست و پنج خواهد بود
 و در صورت عاده و نماز صورت سهو بطلان موجب بطلان بیست و پنج خواهد بود
 بان و اگر در وقت رجوع حال کرده نخواهد بود و فحش نماید که آنچه مذکور شد و بیست و پنج
 بود که شفاعی حرکت عرفی که از جمله احوال نماید و نماز بوده باشد خواه در آن
 بوده باشد یا از کار واجب یا از کار مستحب و اما هرگاه غیر از اینها
 بود و در آن

بود و باشد مثل آنکه را شفاعی از تکلم بجز آن بیدار شدن حرکت
 آن نخواهد بود و عرف بوده باشد اسکانی آن بیست و پنج است اگر
 متعذر باشد بطلان نماز نشود و اما اگر سهواً بوده باشد مکرری
 نداشته باشد موجب بطلان نماز نشود و اگر چه موجب سهو سهو شود
 بعد از آنکه با احتیاط متعذر شود و بیست و پنج که عاده را آن خواهد بود
 و اگر چه آنرا هرگاه اشباع و رفع نماید با این که بیست و پنج است و آن
 که پس از آنکه بیست و پنج است و بیست و پنج است و بیست و پنج است
 نبوده باشد فحش را بیست و پنج موجب بطلان نماز نشود و بیست و پنج خواهد بود
 که در صورت سهو و عاده باشد و بیست و پنج است که عاده و
 نماز بیست و پنج نماز بیست و پنج خواهد بود و اما هرگاه اشباع و آن بیست و پنج است
 مانده و آن بیست و پنج را با بیست و پنج است که بیست و پنج است و بیست و پنج است
 حکم فحش و از روی استیفاء فیه و آن نموده باشد بیست و پنج است که بیست و پنج است

و اما بر که فتنه های حلال را شمع نماید و خود را در آن فتنه ها غرق نماید
 متغیر گردد و عدم حصول اقبال است و اما شمع فتنه های البرجی
 که موانع است و باشد که فتنه و در آن اطمینان اگر چه نایب بود آنچه را
 مثل این بیت موضوع برای او بود باشد و چه نسبت حال برای
 فتنه های البرجی که مذکور شد **مبحث چهارم** در لزوم قیامت و بر تعلق برای
 تکلیف الحرام بلکه لازم است بر تکلیف در صورتیکه از قیامت بود و باشد که آن
 تکلیف الحرام نماید و در حال قیامت پس در سبب صورت آیهان آن فتنه ها
 اراده قیامت باشد و قیامت را شصت و نوزده طاعت و هر چه است که آن فتنه
 نماید بلکه در حال انحراف که نیست اگر چه در حق امور موقوف بود و باشد
 چنانچه واجب است رعایت قیامت در حال که هر امر واجب است رعایت
 جمیع واجبات و از آن جهت طاعت از حدت و جث و استنبال فسله
 و استغفار و سوره عورت و غیر ذلک است که در آن خلل میسر کند از اینجا
 که

نماید اگر چه در برخی از آن فتنه های که بر الحرام بود و باشد که از آن فتنه ها
مبحث پنجم در بیان بطلان کائنات است بسبب نایب و در پیش از او که در فتنه
 آن فتنه های که بر است چنانچه از بطلان می شود بسبب اخلاص آن فتنه
 بسبب نایب و آن فتنه ها بود و باشد که صواب است که آن فتنه ها
 بعد از آن فتنه ها از بطلان می شود که آن فتنه ها بود و باشد که
 حال هر فرد از آن فتنه ها می شود و در صورتی که **مبحث ششم** در نسبت
 نایب است که هر یک از آن فتنه ها بود و باشد که فتنه های که از آن فتنه ها
 سبب بر کون می شود از فتنه های آن فتنه ها بود و باشد که فتنه های که
 چهارم از واجبات فتنه ها است و در آن فتنه ها است **اول**
 بلکه واجب فتنه ها است و فتنه های فتنه های اما واجب فتنه های که
 از فتنه های که در فتنه های فتنه های فتنه های فتنه های فتنه های
 و خسوف و زلزله و نحو اینها و از جمیع و عین و همه چنین میسر است

اما اولین از چهار رکعتی است که بعضی باین نحو استغنی است فراموش شود و اینها
 بالاتفاق و اما وجوب نیکوئی است بر رکعت اندازن از نماز مغرب بر رکعتی آنرا غنیمت
 از نماز چهار رکعتی آنرا باینکه مکلف بجز است اینها را باین جهت که در هر یک
 از ربعه و فخر است که اینها از نماز است که نیست که فراموش شود و
 باقیه از چهار رکعتی **در نماز** که هر یک از اینها است پس از حمد و تلاوت
 و نماز اول است و بعد از آن چهار رکعت است هر یک از اینها باید که از آن
 نماید و اما اینها که چهار رکعت است حال اگر چهار رکعتی از عرف آن ناید
 و از اینها است که هر یک از عرف آن ناید و اگر بداند عرف
 منفرد است و در هر یک از اینها است که هر یک از عرف آن ناید و اگر بداند عرف
 و جای نقطه و عین و خا با نقطه فخر است و در اول حلق است بنا بر کلام
 اول است از جانب چپ شود و آخر حلق است بنا بر کلام اعتبار اول است
 از جانب چپ شود و فخر است و عین و حای و نقطه وسط حلق است و فخر است
 و عین

و حای با نقطه آخر حلق است و مرا عین را اول است از سینه و اول
 حلق است بنا بر اعتبار اول است از جانب چپ اما اینها که در هر یک
 اول است است و فخر است آن آخر است است اما اینها که در هر یک
 و در هر یک است و فخر است آن بعد از نماز فخر است و فخر است
 از جانب سر بران ششم و چهارم و پنجم و ششم و باینکه و نقطه و فخر
 و فخر است اینها عرف و سطر است اینها ششم و فخر است و فخر است
 آن طرف است اینها ششم و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم
 و در فخر است و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم و فخر است
 است است است است و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم و فخر است
 بوده باشد آنچه چهاری است است است است است است است است است است
 از جانب چپ ششم و فخر است و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم
 و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم و فخر است اینها ششم و فخر است

از مخربه اول است از جانب پائین زبان مجمل مخربه او حرف نیست
 که اگر آید شود پیش بعضی از حركات در جانب بالا و هم در هم
 و در از هم طاق و ال فی نقطه و نای و نقطه و فوق آنچه چنانچه بیجا
 نموده اند آنست که مخربه این سه حرف سر نیست یا پس شایای مخربانی
 که لسان ایستاید و در وقت ای طابوسی حکایت علی در وقت ای
 تا بسوی لب پائین از وقت او ای و ال با پائین این و محمد بکن فلان نیست
 که تفرقه شود ما بین تلفظ طاق و ال و در مخربه خصوصاً در وقت یکدیگر
 خبر کند بود و مثل طاق و ال با یکدیگر که مخربه طاق پائین تر از سر زبان بود اما
 فریب مخربه شستن آنچه می وی ایست از حركات بالا به هم و چهارم
 و باز هم طاق و ال فی نقطه و نای سلسله است و مخربه این سه حرف
 سر نیست یا سر شایای مخربانی پائین هم طاق و ال فی نقطه بود شستن
 و بیجه هم نای نقطه است از جهت اختلاف کرده اند در مخربه این سه حرف
 بعضی

بعضی گفتند مخربه این سه حرف میان زبان است با طرف شایای مخربانی
 و مذکور در جدول است و متواتر و علامت آنست که مخربه این سه حرف
 با سر شایای مخربانی و این سه حرف متواتر بود که مخربه این سه حرف نیست
 با خود شایای با هم نیست که آنچه پائین از طاق و ال فی نقطه مشهور است
 صحیح بود بلکه خلاف آنست که مخربه صا و هاین سر سر نیست از شستن
 این شایای بالا اول کلام بود و شستن طاق و ال این حاجب که مخربه این سه حرف
 با و حو شایای و در نیست که شستن باشد و شستن شستن این سه حرف
 که صا و و شستن فسا بود و شستن و این سه حرف است بجهت اینکه صا و مرکب
 از سه حرف است نه الف و ال و صا که این را این مخربه می آید و در وقت
 بعضی مخربه آنچه بعد در ما بین سه حرف است و مخربه این طرف آن و شستن
 شایای نیست بلکه مخربه این سه حرف است که مذکور شد و مخربه است و جبهه شود
 کلام اینجا حسب نحو که راجع شود با آنچه ذکر شد با یکدیگر که مراد از طرف پائین

تر از سزایان بود و باشد و مراد از شناختن آن بود و باشد که سینه
 شناور حرف گوشت و پوست بود و باشد بر این مراد و قول
 اول اسماست پس میساج شود با آنچه گفته شد اما حرفت سینه
 پس آن الا از حرفت صداد است یعنی از نسبت سینه بر آن با پس
 و اندامها مشبه اما حرف ششوی پس عدوان چهار است اول با حرف
 آن وسط لب با تین است با حرف ثنایای فوقانی و بر دوایم چهارم
 مای موحد است حرفت این سه حرف میان دو لبست پس از خارج و وارد
 اول وارد در میان اخل و خارج و ظاهر اینست که رعایت این فانی
 که مذکور شد فوق علیه متحقق فراتست نبود و باشد بلکه لازم همان نیست
 که تفاوت شود و بخوبی که ما را بهین حرف متحقق میشود و علاوه بر این
 فراتست مجرای مغیره تلفظ حرف آنکه در حین تلفظ هرگاه اهل
 لسان مطلع شوند گویند این شخص فلان حرف را تلفظ نمود و اگر چنین نباشد

مکمل

محکوم به کمال خواهد بود و اما در آنکه این مطلب شش و سینه و لب
 اینست که اخلال بحرفی از حرف فم که الکتاب و همه چنین است که
 از کار واجب و زنا و شکار و غیره الا انعام و ذکر و کون و سحر و شکر و غیره
 اخلال بحرفی و احراز مسکات که بود و باشد و موجب اخلال در است
 خواه ترک آن حرف بود و باشد پس با حرف بحر و بحر و آنچه از آن
 میشود بسبب اخلال بحرف و آنچه مذکور شد و تین باطن میشود بسبب اخلال
 نبش و در و اما در تمام این رعایت آن لازم خواهد بود و اما در کون و
 مذکور شد رعایت آن نیز لازم است و اما در فوانع صور ظاهر اینست
 که رعایت آن لازم بود و باشد و همه چنین میباشد و اما در منفصل و متصل
 که حکم بعد از روم رعایت آن در زنا و غیره را شکار انداخته باشد و اما
 عارف که در و اما در فم و کون و سحر و شکر که لازم نبود و باشد و اما
 اخلال با غراب و حرکات پس از فم و غیره و غیره بود و باشد و کون

حال و این صورت نیز ظاهر اینست که آنکه شروع در آن شود و بتواند
 نمود بلکه لازم است عدول از آن نمود و ظاهر اینست که جایز است احمد
 از عدول از آنچه شروع نموده است تا آنکه بگوید و آنرا بدل آورد **مجت چهارم**
 شب نیست که بعد از نماز **الحمد** نماز سوره
 فاتحه الکتاب بلکه غیر جمیع سوره قرآن میباشد مگر سوره بقره و چون که
 و التمجید و الفاتحه یک سوره است و همه چنانچه فی الجمله و لایق است که هر کس که
 فرقیه قرآن است و سوره یا دعا یا تسبیح را شناسد و نیست بلکه شک نیست
مجت پنجم در وجه تعلیم فاتحه الکتاب است بدانکه هر کس که میخواهد
 فاتحه الکتاب را خوب بخواند و تسلیمات واجب است بر او تعلیم آن تا آنکه از آن
 و این تعلیم که واجب لغوی نیست بحدیث آن آید و باید بود و این را نیز نیست
 که را نبوت مکه از تعلیم است و همه عالم است احمد و آنرا که عالم مکه
 از آن نیست و کما هست که واجب بخیر نیست بلکه کسی که نیست از آنرا عفت
 و نیست

در وقت معینی و آنچه شک نیست از تعلیم و این حالت که نیست که بخیر نیست
 فاتحه الکتاب را این وقت در حق این شیخ فوراً مطلوب بود و شد که در حق
 قاطع بود و شد که این را آن فیما بعد است که اگر این وقت و قبول نمود اینست
 که علم بکمال از آن زمان که بجا عفت بسیار شک نیست نظریه یا اخلاقی است
 از بعد از آن که او را امریکه مفسد باز بود و باشد و این را نیز در حق او
 بشود مثل تفریق حدیث را شنای باز نگذاشت و شروع باز نماید با عفت و طاعت
 و در آشنایی با نفس و اعتقاد او هر خود او را ظاهر شود و آموختن و
 اتفاق افتد با و آشنای از مطلق شود و رفتن او را و این را این امور
 که مبطل نماز است در حق خود و او را مودعی شود و آشنای باز بود و هر کس که
 بکلیف نماز در حق او ثابت است علم بکمال از هر یک که از هر عفت است
 احتیالات مشکوک و شک نیست نه برای مفری از مطلق نیست تعلیم و آنرا باید
 و کما نیست که گفته شود که کما است در صورت اختیار بسیار از او را مودعی

عادی نماید شود و مانند فی امور مذکور بنا بر این قرار خواهد بود و در این حد
 ما بین لغوی و نحو کتاب و بیان از صحت و اگر شکست از قرائت از حفظ
 قضا نیست که جایز است قرائت از کتب و اگر چه حیاط اجتناب است و اگر
 وقت منقطع بوده باشد بنویسد هرگاه بشنود آنچه شود و بکشد از آن
 ناز و وقت نخواهد شد تا بر اینست که اشتغال بعلوم را بوقت در غل و
 جایز نبوده باشد بلکه لازم است که ناز را بعلی آورد و بگوید که مقدر او بوده
 لکن ما بین مقاصد تفصیل نیست بیان اینست که این سخن با سببها و تکلیف
 در سعد وقت اگر شکست از تعلیم بوده و مع ذلک اخلال با آن نموده و تا فتنه وقت
 ممکن است که گفته شود ناز مطلوب را بوقت در حق چنین شخص ناز باقی
 نخواهد کتاب است و یا اخلال با آن است و یا بیان ناز با عدم فتنه اخلال
 در حق او نیست و اگر شکست نبوده پس اگر اخصی از فتنه معلوم او نیست و همچنین
 بعضی از قرائن غیر از فتنه معلوم او نیست و این صورت قضا نیست که اگر شکست

مجهول

بجهان مقصد از معلوم ناز فتنه میخواند و انچه از قرائن غیر از فتنه
 بمقدار معلوم ناز فتنه که معادل را فتنه شود و اینست که اگر چه
 و همه چنین بکار مقصد از معلوم ناز فتنه مقصد از فتنه آن نیز لازم
 و اگر چه چنین ناز فتنه معلوم او نیست لکن مقصد از قرائن غیر از فتنه معلوم
 او نیست و مقصد از معلوم معادل را فتنه باشد بانه و اینست که قضا نیست
 که عذر از قرائن نتواند نمود بلکه لازم است مداومت قدری از قرائن با چنین
 مقصد نیست که امکان یافتن را با قرائن مقصد از فتنه کتاب است و اما
 و اینست که با امکان عذر و عذر و آیات را رعایت و اگر چه
 مختلف بوده باشد با آیات فتنه و در حروف چه عذر نموده و قرائن
 که معادل با کلمات و حروف شش آیه فتنه بوده باشد بسیار مشکل است و قضا
 فتنه چنین نیست پس عمل از آن نیست و اما هرگاه حال قرائن مختلف نبوده
 لکن عذر دیگر بوده باشد و این صورت اگر چه از این طریق اگر چه درست است

و رعایت مقدار فاتحه واجب نیست مگر احتیاطاً و را نباید تکبیر
 و تحمید و تسبیح است بمقدار فاتحه **مبحث هشتم** در بیان کیفیت قرائت
 انحراف یعنی کنگ است بما که واجب رقی اعراض در جمیع احوال و
 ایستادن که زبان را حرکت داده باشد و در حین حرکت است با اعتقاد
 نماید بقلب خود که این حرکت بجهت تکبیر الحرام یا بجهت قرائت بجهت
 غیر اینهاست و ظاهراً ایستادن که همان عقد قلب است میباید حاجت
 اشاره آنست نبوده باشد **مبحث نهم** بدانکه در مملو مندر و بازین
 جفت که مملو است و بیست قرائت بسوره و را نمیست بجهت بخلاف
 مملو منفرد و فقه که بنا بر فتح روشهور و در حال اختیار و ستمه چنانچه لازمست
 قرائت فاتحه کتاب را آن واجب است قرائت سوره پس لازم است
 در هر رکعتی از نماز و رکعتی و در هر رکعتی از رکعت اول و ثانی و سوره رکعتی و چهار رکعتی
 بعد از فراغ از قرائت سوره سهار که حمد بسوره از سوره قرائت
 از قرائت

از قرائت که مذکور خواهد شد و بدو احوال است و بر نیست
 مگر در چند صورت **اول** در وقت اگر چه ششگانه باشد و استقامت
 تکلیف است و قرائت سوره و در حق متخلف نبوده باشد
 مستحب است بجهت و سبب رقی که بعد از نماز و خواندن نماز و وقت چهار
 عارض او شود و اقصای رجهت نماز است و بعد از نماز و خواندن
 و نماز است که شد که با توفیق و عذر کرده بود است که بجهت تمام
 نماز او رفته باشد و غفلت و در آن وقت شروع و نماز نموده باشد
 موعود که متعطل است یا که شروع و نماز نموده باشد و غفلت و در آن وقت
 فقهی او دارد و در کمال استیصال و نحو اینها و هرگاه وصف استیصال فقهی
 و نماز حاصل بوده باشد پس آن وقت است **دوم** او آنست
 که هرگاه ترک نماز و توقف نماید بجهت اشتغال باجابه آن حاجت نشود
 فوات مملو و در وقت دارد آنست که چنانچه نبوده باشد ظاهر نیست

که اقتضای مجزئ در رک سوره در هر دو صورت ثابت بوده باشد ختم
 در صورت اولی ظاهر آنست که این حکم من باب الترخیص است و این معنی
 فراتس سوره در حق و بشی و در صورت استسجیل نحو یک مذکور شد جایز بود
 باشد تا یک ترک در حق و مستثنی بوده باشد که فراتس سوره نسبت
 جایز نبوده باشد بلکه فراتس سوره نیز جایز بوده بلکه در نسبت نسبت
 بعضی عبارات اصحاب کسای عا نایب که فراتس سوره اقرب با حیا
 بوده باشد که در صورت نصیری که منظار سقوط تکلیف است **مقد**
 در ضبط وقت است این معنی که وقت و سعت فراتس سوره بود و
 ندارد و در این مقام خدا خصال است **اول** النسب که اکثر شیعیان
 مثل ابط تکلیف نبوده و اگر در آخر وقت و بعد از استسجیل در رک
 وقت ننموده و اگر مقدار یک کفایت باشد تا آخر و سوره نایب
 پس لازم است انسان یک رکعت نماید با اقتضای در آن سجده و ترک سوره
 جایز

جایز یک مستثنی است **دو** قدر مشایع است که باید وقت و سعت
 چهار رکعت یا هشت رکعت بدون سوره را و اگر وقت باشد که نشسته
 شود اقتضای مجزئ مجزئ بوده باشد **مقد** آنست که در وقت جمیع
 شرایط تکلیف بود و لکن با شکاح **سعه** وقت تا خیز نمود با غفله تا خبر
 اتفاق افتاد و وقتی ملتفت شد ظاهر شد که وقت و سعت فراتس سوره
 و سوره هر دو را ندارد و در نسبت حکم این قسم مشایع و قسم مذکور
 بود باشد اگر باقی از وقت کفایت یک رکعت بدون سوره نماید انسان
 چهار اقتضای مجزئ جایز بلکه مستثنی لکن در رکعت اولی و در رکعت
 نایب اقتضای مجزئ جایز نیست بلکه فراتس سوره بعد از آنکه کفایت
 لازمست و اگر وقت باقی کفایت چهار رکعت بدون سوره نماید در وقت
 ظاهر نیست که اقتضای مجزئ و ترک سوره در هر دو رکعت جایز بوده باشد
چهارم آنست که مستحکم تاخیر در نماز ننموده تا بعد مذکور در این صورت قیاس

که در این نماز آخر اتم و انقضاء نماز و ترک سوره در جایزه بود و حق باشد
 در سجده اگر رکعتی یکبار او در ضمن صورت نماست و در رک
 آن باشد و سوره در رکعتی بعد از او نوبت لازم است **ه** **پنجم** خاتمه است
 و اندر این پنج بحث مستعمل ظاهر است و حکم آن مستقلاً بیان شد **بحث ششم**
 در بیان عدم جواز قرائت بعضی سوره قرائت است و نماز که جایز نیست
 قرائت نمودن سوره که وقت بسبب قرائت آن فوت شود و پنجم جایز نیست
 قرائت سوره غرایم یعنی اتم سوره و سوره و سوره و سوره
 خالق و متعال قرائت سوره مذکور فخریم بقرائت است خواه قرائت بود یا
 یا غیر بویده مثلاً از کسوف و خسوف و غیر اینها منع در عمل و مندرج
 ثابت نیست و چنانچه است قرائت این سوره در صله و غیره
 موجب ابطال نماز نیست و فرقی در این باب با بین جاهل و عالم باشد
 در هر دو صورت قاری اتم و نماز او باطلست مگر در مقام تفسیر که در وقت

قرئت

قرائت این سوره جز در نماز مجسم است و پنجم جایز نیست خواندن
 آن سجده که قرائت آن موجب ابطال نماز است و اما قرائت اینها آنست
 که غیر آن سجده بود و باشد پس اگر رکعتی قرائت کند سوره جدید باشد
 بقصد سوره واجب و نماز و بعد از قرائت بعضی از آن که غیر آن سجده باشد
 نامشروع و اول بسوره دیگر شود یا به نسبت قرائت کل سوره
 شروع و قرائت سوره نمود که بقصد قرائت سوره واجب
 و نماز آن هر آنست که هیچکدام از این دو صورت جایز نبود و باشد که
 صورت اولی ابطال و حرمت موجب ابطال نماز میشود و در این پنج بحث
 مشکوک است احیاناً مقتضای عاده نماز است بعد از تمام و هرگاه قاری
 بعضی سوره غیر آن سجده بود و باشد و قرائت همان لغت نماید بقصد
 قرائت ثانیه و نماز باطل است که هر چه در این فیه نبود و باشد در
 هر دو نوع از مواضع نماز که بود و باشد اگر چه در محل قرائت سوره بود و باشد

و اگر آن بعض را بقصد قرائت در نماز قرائت بعد از هر میت بلکه موجب
 ابطال است و آنچه مذکور شد در صورت عمد یا جاهل بود و اما هرگاه سهوا
 بود باشد پس اگر متذکر شد بقرائت سوره غزیر بعد از دخول
 در رکوع تشکیکی در صحت قرائت است و اگر متذکر شد بعد از فراغ
 از سوره و قبل از دخول در رکوع ظاهر اینست که اکتفا بسوره غزیر
 که خوانده شد نتواند بلکه لازمست عود نمود بقرائت سوره دیگر نماید
 نماز و در این صورت صحیح خواهد بود و اگر متذکر شد بعد از فراغ
 از آنچه سجده و قبل از اتمام سوره لازمست عدول از این سوره نمود بقرائت
 سوره دیگر نموده نماز را تمام نماید و اما حکم سجده و اقامت ثلثه مذکور
 پس میگوئیم کسی را این مقام با کسی حکمت این معنی که بیست است
 که چهار سوره شکر بر آن است که قرائت آن موجب سجده است لکن این سوره
 فرض میکند که آن سوره تقصیر او نبوده باشد نظر اینکه کسی متعمد حکم

پنج

غایت است و نماز او باطل خواهد بود اگر چه از کسی است که غفله در رکوع
 شروع نمود بقرائت این سوره خواه کسی که بجهل باشد یا جاهل باشد
 یا نه ظاهرا نیست که در هر یک از اقسام ثلثه که بود باشد سجده بر او واجب
 بوده باشد لکن بعد از قرائت از نماز و اما هرگاه کسی حکم یا بیغی بود یا
 بغی میباشد است که قرائت سوره غزیر را در نماز جایز نیست و این را
 فراموش نموده قرائت نمود بعد از فراغ از آنچه سجده واجب بود
 بعد از آن متذکر شد خواه بعد از دخول در رکوع بود یا قبل
 از دخول در رکوع ظاهر اینست که نماز او باطل باشد کسینا و اگر متذکر
 بود پیش از چاشت در حق او نیاید و اما هرگاه قبل از استسکان سجده
 ظاهر نیست که نماز صحیح بوده باشد لکن این با سجده بعد از قرائت از نماز
 ناید و لازمست عدول از آن سوره بسوره غیره نموده نماز را تمام کند
 و در جمیع این موارد احتیاطا عاوده نماز است بعد از اتمام نماز که

متذکر شد بحقیقت حال و آشنای قرائت سوره که قبل از بلوغ نبهت سوره
 بلکه قبل از نماز و از نصف و رایب صورت بی اشکال عدول از آن سوره است
 دیگر لازم است نشکین و صحت از نسبت و اگر نشکین بحقیقت حال شد
 بعد از نماز و از نصف قبل از شروع قرائت آیه سجده یا منتکر آیه ای
 قرائت آیه سجده که قبل از فراغ از آیه و رایب صورت نیز ظاهر نیست
 که عدول از آن سجده دیگر لازم و نماز بعد از عدول صحیح و سجده در صورت
 اخیر لازم نبوده باشد اگر چه بعد از فراغ از نماز بوده باشد و فحتمی باشد
 که چنانچه قرائت آیه سجده در نماز واجب جایز نیست و هم چنین است آیه یا
 سجده در نماز واجب جایز نیست بلکه موجب الطمان نماز است که هرگز
 به در کلمات جماعتی از قضا الزوم ایماست بحقیقت خود و آشنای از اول نماز
 سجده است بعد از فراغ از نماز بنا بر این حقیقا و مقتضای نیست
 که آن نماز مجتهدین بخون نمود و بعد از آن آیه ان سجده نماز عاده نماید **بعث** **نهم**
 بیا که

بیا که عوام است متفطر بفتل آیه بعد از فراغ از سوره مبارکه که تمام
 و موجب الطمان نماز نیز نیست و لی برای نیست که هرگز است اختصار نماز
 به بعد از فراغ از سوره تمام بلکه هرگز است آن ثابت است و بر این
 نماز که در حقیقت و ظاهر است که هرگز است و در صورتی که نیست
 و لی برای نیست که در قنوت رتبع نماز را جایز بوده باشد و احتیاطا جایز
بعث **نهم** رعدم حار قرآن میماند و سوره است و نماز واجب بیا که
 قرآن را در تمام نماز است از جمیع نمودن میماند و سوره یا بابت سوره
 و بعضی سوره دیگر بعد از فراغ از سوره مبارکه که تمام است که از قرائت
 مطلوبه نماز است و ظاهر نیست که جایز نبوده باشد بلکه موجب نماز
 میشود پس هرگاه که شروع سجده نمود و بعد از خود و آشنای قرائت
 متذکر شد که یک نماز از آن سوره فراموش شد و این صورت هرگاه
 و آشنای نماز چاره نتواند نمود که کمی نسبت نماز است و بلا نیست و سجده

و بکرمایان منافی خد نخواهد بود و هر جنبه شروع بسوره و بکرم
 نمودن غنچه یعنی قیل از آنکه تعین آن سوره نماید اگر چه بعد از فراغ از قرائت
 کامل سوره متذکر شد بحقیقت حال و رای صورت کلی هر انبیا است
 باین سوره نمیتواند نمود بلکه لازمست عود نموده قرائت سوره و بکرم نماید
 بعد از تعین باین سوره را تعین نموده قرائت نماید و از این مقام
 نخواهد بود و اگر چه بعد از نیت قرائت سوره و بکرم نماید و هم جنبه
 حال در صورتیکه شروع بسوره نموده و از تجا و از نصف عدول نماید سوره
 و بکرم صورتیکه عدول از آن سوره جائز بود و هاشم این سوره از بعد
 قرآن منعی جنبه نیست و وضی از اینها در عدم صدق قرآن قرائت است
 قرائت است در قنوت پس مطلقا اشکالی در آن نیست و اما صلاوة مشدود
 پس از قرآن در آن محل کامل نیست **بعث** یا **دهر** در میان رعایت حجر
 و اخفات است بدانکه احوال نایب در صلاوة بود از حیث حجر و اخفات
 و در این

لازم است و لازم است اخفات و حیالات امری اما لازم است این قرائت
 حمد و سوره است در رکعت یا در هر یک از رکعت یا در رکعت اول یا در رکعت دوم
 و اما لازم است اخفات پس این قرائت حمد و سوره است از هر دو رکعتی
 و رکعت یا در رکعت دوم و عصر عصری و هم جنبه قرائت حمد یا بدو
 از تسبیحات و رکعت یا در رکعت اول و عصر و رکعت اول و عصر و رکعت اول
 جایز است پس این اعدای آنهاست بدانکه حمد و تسبیح در هر یک از این
 بر چند ماضی و **اول** است که اقل مرتبه چهار مرتبه که در هر یک از این
 نجوی بود و باشد که اگر سنگ یا اعتدال قوه ساقط و جنبه بود و باشد
 هر صوت و را و هر حرف شود و والی مرتبه اخفات نیست که قرائت
 نجوی بود و باشد که مانع نیست بخود قرائت در صورت اعتدال است
 مستحق شود نه غیر و مرتبه فوق آن نیست که مانع چهار مرتبه نیست
 نسبت بقیه نیز مستحق شود و اگر چه هر صوت **دوم** است که حکم

آنچه از قرائت نمود و بخار و بعضی است اکتفا به آن میباشد عاده آن
 قمر و نسبت اگر چه بخلاف کیفیت معتبره و آن انبیا آن نموده باشد
 و در آئین عمل در علم با آنکه کیفیت حال لازمست رعایت کیفیت معتبر
 و آن نماید و اما هرگاه علم کیفیت حال با آنکه در آشنای کلمه واحد بوده باشد
 ظاهر نیست که در این صورت عاده آن بعضی کلمه قرائت نموده کیفیت
 معتبره و آن لازم بوده باشد و هم چنین است حال هرگاه عالم
 با آنکه در آشنای مثل کلمه واحد بوده باشد مثل اینکه با به جبر و مخرج و
 با این مفسران و مضاف الله در این صورت عاده جار با مضاف
 یا رعایت کیفیت معتبره و آن نماید و داخل کجی با اختلاسها
 ظاهر نیست که بجای او سجد و سجد واجب نبوده باشد و هرگاه
 عالم بوجوب جبر و اخفات بوده باشد که نشسته و در محلی آن شود مثل
 اینکه جبر نموده و در نماز اخفات نموده در جبری ظاهر نیست که مختص

حکم

حکم جایز نبوده باشد پس هرگاه عاقل شد کیفیت حال اگر چه غیر از
 از نماز بوده باشد عاده نماز لازمست بگوید و نیست که جنب بوده باشد
 اگر چه عاقل شود و آشنای نماز که چه نماز و عاقل و رکوع بوده باشد و بداند
 که آنچه مذکور شد لازمست رعایت جبر و قرائت را و اگر طهارت
 که این حکم مختص بغير موم سبوق بوده باشد و اما موم سبوق ظاهر نیست
 که جبر و قرائت را این صورت بر او واجب نبوده باشد بلکه در نسبت
 که جبر نماز نبوده باشد که در این صورت که باقی بر وقت نماز بوده باشد
 و الا رعایت جبر لازمست **بجای** **دفع** در میان مولات است
 بدانکه واجب است رعایت مولات را بآیات فائده کتاب آیات سوره
 و هم چنین میان این و سوره یعنی آیات را منوالی بیکدیگر ملاوت با بعضی
 و آشنای قرائت آیات هر یک از فائده سوره احداث خبری بود که ماحض
 قرائت سوره بوده باشد و هم چنین با این سوره و احداث مختص

از قرآن بوده باشد تا عایا که با سکوت پس هرگاه احوال جنبه
 نماید اگر عدا بوده باشد آثم و موجب الجان قرات است هرگز که بجهت
 غدیری بوده باشد طول آنما حتی صدق قرات است باشد بلدان است
 اگر چه آثم قننی است و اگر آن سخن خارجی که متحمل شده اما حتی صورت مصلو
 مسم است موجب الجان ناز است مطلقا خواه عدا بوده باشد یا عدا
 قول بوده باشد یا محم سکوت یا عدا و اگر اما حتی صورت مصلو نیست
 لکن اما حتی صورت قرات است اگر عدا بوده باشد یا نیست که استیفا
 کار لازم بوده باشد و اگر عدا بوده باشد و نیست که ناز صحت و با
 اکتفا بجهان استیفاء نماید **بعث** **پسند** **همی** در بیان قرات عدول
 از سوره بسوره و یا اگر است پس میگویم سه مرتبه و یک چند صورت است
اول آنست که از سوره منوی بسوره دیگر بعد از آنکه از آن صف
 در غیر روز جمعه عدول نماید اشکال چنین عدول جایز نیست اگر چه سوره

غیر

غیر مجز و توحید باشد و سوره که خواهد عدول از سوره منوی
 در آن ناز بوده باشد پس لازم است که ناز را بهمان سوره که شروع
 ما تا هر یک از چنانچه عدول از سوره بسوره دیگر جایز نیست همچنین
 عدول از قرآن بخارج نیست **دو** **تیم** مثلاً است که در روز جمعه
 و عدم چهار عدول را باید و در صورت ناز نیست که اگر عدول را باید
 فراموش نماید و اما نام ناز که بد نیست ناز را قند بعد از آن آید و ناز
 فراموش نماید بسوره جمعه و منافقین ناز است که این عدول جایز نیست
 نوزده باشد بجهت و یک نیست ناز سوره جمعه و منافقین که در صورت
 بسیار این معنی که شروع نمودن در آن ناز بسوره فیه و اما بعد از غفلت
 و زهره از آن یک روز و روز جمعه است با استیفاء سوره و طهر و
 جمعه مثلاً بنا بر این هرگاه بگذرد یک روز جمعه است و سوره جمعه
 و منافقین را ناز نیست شروع نمود بسوره فیه و اما بعد از جنبه صورت

بسوره جمعه و مناجات و فخری که آنکه مذکور شد از اول تا در این مقام
 در صورتی که در سوره بعد از آنکه منوی مکلف بود و در وقت شروع و در آن
 آن و اما هرگاه فرض شود که سوره در وقت شروع منوی مکلف نبود بلکه
 غفله و ذوق و لا شروع نمودن هر ایه است که در این وقت این سوره از میان
 کلام بلکه عدول از آن سوره لازمست باین معنی که اگر کسی بفرات
 نمیتواند نمود اگر چه منکر شود و بعد از فراغ از سوره که قبلاً از خوان
 در رکوع و اگر بعد از آن در رکوع منکر شد بجهت آن که از جهت
 و اما قبل از آن خواند و بعد از آن از قرائت سوره باشد یا اینها
 آن ظاهر نیست که اعتماد باین قرائت نمیتواند بود پس از مست که خود
 نموده قرائت همان سوره مشروط نماید بعد از قرائت آن قرائت همان سوره
 مشروط باینکه نماید سوره منابر یا هر دو سوره اعاد و بسم الله اول
 و بسم الله مست و اما و در آن قرائت سوره مشروط باینکه باشد باین

آورد

آورد پس مکلف است تفصیل و او شود و باین جهت که منوی مکلف بود
 مشروط باینکه واجب اخذ از احوالات است و در این یکدست است عدول
 از سوره الحالی است در صورتی که او را عاده بسند لازم در وقت آن قرائت
 لازم نیست و اما هرگاه سوره منوی مکلف نبود پس قرائت از جهت
 که تعین سوره قرائت از سوره است اگر چه اشکال در آن قیاس نموده
 و در اینک تعیین سوره قرائت از سوره وفق با حاکم و اقرب است باینکه
 محل شک نیست باینکه است که عادت مکلف جاری شده است باینکه
 در نماز در چنین صورت همان عادت تعیین همان سوره است که در وقت
 باینکه نیست که در صورتی که خواسته باشد بخلاف معاد و معمر باشد
 و این صورت باینکه تعیین است **نجم** از آنکه در رکوع است و آن
 چند مرتبه است **بعد اول** در حقیقت رکوع است بدانکه رکوع
 در قرائت عبارت از آنکه است بعد از قرائت باینکه او قیاس او اعتقاد

و حکما که متوجه شود و سبب از رسیدن دست به درازنوف قد البسینه
 یا قاهر البسینه طویل البسینه متوجه میشود و بقدر مستوی الحاقه بکانه
 رکوع واجب است در هر رکعت یک مرتبه بکمر از آیات که هر رکعت از آن
 مشتق است بر پنج رکوع و این رکوع چهارم واجب است در هر رکعت
 رکعت پنجم است بسبب اطلاق و زبانی آن نماز باطل میشود و عاقل بود و پاس
 با سجد و زمار چهار رکعتی بود و باشد یا غیر آن در رکعت یا غیر آن بود
 یا غیر آن متوجه شود بان در حال سجده یا بعد از آن و لما هر نیست
 که تذکران آمدن و دخول در سجده او کی غایت میکنند در حکم طبلان نماز
 اگر چه قبل از اشتغال بکمر واجب بود و باشد و اما هر که باشد بآن
 قبل از دخول در سجده و لما هر نیست که نماز صحیح بود و باشد و اما بیکه جمیع
 بکمل سجده رسیده باشد و واجب است که بعد از تذکر بختیست حال باشد
 اولاً بعد از آن متممی شود و بجهت رکوع **مجهت** و نحو تخفیف و تمهیدی است

کرات

که با آن رکوع ششم متممی میشود و واجب است و تخفیف و تمهیدی است
 قضا یا ساختن یکدست بود و باشد سبب آن از رسیدن دست به درازنوف
 بدو متممی میشود و با آن نماز است که سینه دست بزرگ برسد و بجهت
 که باطل انگشتان بزرگ برسد لما هر نیست که هر دو کیست میکنند
 در حق حالت نماز است پس کاذرین متممی شود و بعد از آن رکوع
 اینقدر کفایت نماید و تخفیف رکوع واجب بود و نیست که گفت شود و نیست
 اقل از این اقل یک رکوع و تخفیف آنست که آن نماز و در رکوع اول از آن نماز
 بود و باشد اگر چه مثل آن نماز میزنند و نماز بود و اما اول رکوع
 فاعده و غیره نماز کیفیت آن بجهت نیست و نماز است و نماز شد و نماز
 کسی که بگوید رکوع و شریعت نماز است از آن نماز که مذکور و آنچه در حق نماز
 مذکور شد مثل ایامی بعد از نماز این رکوع نیست بلکه فاعده نماز رکوع است و آیا
 انما بعد از ایامی براس مثل نماز رکوع است و احکام است که کسی که نماز را با بر

بود و مثلاً در مقام رکوع اخلال با این اگر تا نماز بعد از دخول در سجده
 یا بعد از فراغ از سجده متذکر شد و یا سجده اختیاری بود و یا شد یا تمام
 مقام آن مثل ایستادن در صورت عدم تکلیف از سجده و نماز است
 یا غیر مستند محال است که نماز را نیست که حکم بطلان نماز شود و این نمود
 پس نماز صحیح خواهد بود و استئناف لازم خواهد بود و لکن احتیاطاً خواهد بود
 بعد از آنکه در این مقام نیست انیت که عود بجهت تدارک
 معنی لازمست یا نه تا هر تفصیل است یا نه بلکه سجده این چنین بود
 بود و باطل نماز و اول حکم میکنیم عدم لزوم عود بلکه عدم نماز است
 انظر بآیه عدم لزوم عود و باینکه در صورتیکه نماز بعد از دخول
 در سجده و بخلایف در ثانی سجده حکم عدم عود و باین صورت اشکال
 میتوان نمود مگر آنکه بگوئیم عود بجهت تدارک کسی که نماز را در نماز میشود
 یا دخول یا با سجده یا نماز هر یک موجب بطلان نماز است انظر با بیکر که

عود

عود نمود بجهت تدارک کسی که نماز را بجهت رکوع یا اخلال یا غیره بدارد
 بجهت سجده یا یا نماز اگر چه نمود لازم میباشد و این را بجهت نماز و نماز
 میباشد اخلال با سجده یا اخلال با نماز متساوی و مساوی رکوع یا تمام
 آن و علی التقرین نماز باطل میشود و اما بنا بر این که هر یک است نظیر عود
 تقدم رکوع و سجده و اما بنا بر این که بجهت عود و نماز کافی از جناب
 فخر الدین ایالات و انحراف تمام نماز را فرموده و استئناف آن در صلوات گفته
 ام بعد بجا و استنباط صلوات است حالا اذاکه استنباط نشاء بجهت **مقدم**
 در بهمان ملک و نمیست با آنکه کسی نمی بود و باشد خواه و خواه
 خلقت چنین بود و یا با اعتبار عارفان مثل من بجهت هر یک اگر آنکه
 او که از قدر کوه شریف بود و استلا رفت در حین سکون نمیشود و بجهت
 رکوع پس و اما هرگاه آنکه نماز کوه شریف بود و باشد پس اگر کسی بود و استئناف
 لازم نخواهد بود کسی که نماز را کرده و آنکه نماز بعد از رکوع عود یا استئناف

ظاهر نیست اما تعلیل لازم بود و باشد بعد از آنکه پیش و بقیع در رکوع دیگر
 متکلم نبوده باشد اما این که بگویند از آنکه نماز او تمام شده باشد لازم است
 آن آنکه نمازی را با دو رکعتی آورد و بقیع در رکوع بقیع و اما مثال ما هرگاه کسی
 بنحوی بود و باشد که تعلیل آنکه در رکوع او ممکن نبوده باشد و هر چند این باونی
 در این صورت ظاهر نیست که با بقیع رکوع و در رکوع او متکلم نبوده باشد
 پس اگر کسی نماز را بقیع رکوع قیوم و نمود و بقیع **چهارم** در واجات رکوع
 بلکه واجب متعلق رکوع چند چیز است **اول** آن بود که است
 در حال رکوع بمقتل او که واجب و بعد از آنکه نماز را بقیع شروع و بقیع واجب
 نماید بعد از آنکه رکوع شروع و بقیع رکوع و بقیع رکوع و بقیع رکوع از آن
 پس هرگاه که شروع نمود و بقیع واجب قبل از آنکه رکوع شروع و بقیع رکوع
 قبل از قیام نماز اما نماز را باطل خواهد بود **دوم** طایفه است بقیع در
 ذکر واجب در حال ایستادن و مراد از طایفه در این مقام سکون بدن و متعلق
 است

و استغفار آنست پس هرگاه که بقیع ایستادن بقیع حرکت است و بقیع ایستادن
 باطل است و بقیع ایستادن نیست پس هرگاه که ایستادن بقیع واجب نماید بقیع ایستادن
 عدم استغفار بر بدن و اما نماز را باطل خواهد بود و بقیع ایستادن بقیع ایستادن واجب
 واجب است اگر چه فرقی شود و اگر بقیع نبوده باشد اگر است بقیع واجب
 در رکوع و در حالت اختیار نیست و احدی که بقیع است باقیع بقیع و بقیع
 که بقیع را بقیع است و بقیع ایستادن بقیع ایستادن و مراد از بقیع بقیع ایستادن
 که بقیع ایستادن بقیع ایستادن است **چهارم** که در طایفه است و در حال
 نماز و در حال ایستادن بقیع ایستادن بقیع ایستادن و بقیع ایستادن بقیع ایستادن
 بقیع ایستادن بقیع ایستادن بقیع ایستادن بقیع ایستادن بقیع ایستادن
 لازم بود که شروع و بقیع واجب بعد از آنکه رکوع و بقیع رکوع و بقیع رکوع
 پس هرگاه که شروع نمود و بقیع واجب قبل از آنکه رکوع و بقیع رکوع و بقیع رکوع
 از رکوع قبل از قیام نماز و واجب نماز را باطل خواهد بود و اما نماز و بقیع

مق مقضی نیست که گفته شود و ذکر یک فعل از باب تعدد کوع و آن شروع
 نموده با قصد استجاب را آن نموده و نه قصد واجب بانه قصد استجاب آن
 نموده و نه قصد واجب در جمیع اقوال و بر آن اتفاق بین ذکر نموده و ذکر کوع
 بانه بلکه انبان مکلف کرنام و رکوع نمود و بر همه اقوال یکسان نیست
 یا عمل پس مستند تصور بر دوازده صورت میشود و در صورتی که موقوف
 در محنت نماند نیست که بشود و طایر است که در صورتی که همان و اگر مستند
 بحقیقت حال رکوع و اتفاق همان ذکر نموده و در طایف از نسبت و اما
 شش صورت تعدد پس یکی بر طایف از صورت آن نیست این
 در صورتی که اتفاق همان ذکر نموده باشد یعنی ذکر یک فعل از باب تعدد کوع
 شرعی را آن نموده و اما خواه عا لم بود باشد کوع با جاهل چنانچه در
 بسیار از عوامی که اعتقاد نموده اند که انبان با این که میباید از پیشین
 نموده و اگر کوع شرعی سید باشد بانه خواهد قصد و جواب آن ذکر نموده باشد

یا قصد استجاب بانه قصد و جواب نموده باشد و نه قصد استجاب و آنست که
 در صورتی که قصد استجاب یعنی در صورتی که عا لثانی آن ذکر است با انبان
 ذکر نام در حد کوع شرعی خواه عا لم بود باشد کوع شرعی با جاهل چنانچه
 که گفته شود این موجب ابطال آن ذکر میشود و اما عملی که از نظر باید موقوف
 که انبان بکوع و در محنت شرعی آن نموده است که در صورتی که موقوف
 در حدی که از حد نموده این بود باشد که اگر کوع را آنست که انبان نموده باشد و آنست
 که نیست که گفته شود این موجب ابطال آن ذکر میشود و اما عملی که از نظر باید
 موقوف آنست که انبان بکوع و در محنت شرعی آن نموده است که در صورتی که موقوف
 مشغول است در حدی که از حد نموده این بود باشد که اگر کوع را آنست که انبان
 انبان نموده باشد و موقوف که نیست که گفته شود که موقوف خاصه از
 شود پس مقضی است و از خواه باشد که که نیست که انبان بکوع از این
 موقوف در بعضی سوره تسلیم را و اگر کوع را آنست که یک است در صورتی که موقوف

منتقل و میشود و به صورت پس یافت و در این سه صورت نه قسم می شود
اول آنست که قصد و موجب نموده و در آن ذکر یک شروع و آن نمود
 قبل از بلوغ بخیر کون پس از ذکر یک بیان نماید بآن در حد کون با قصد و موجب
 نماید با قصد مستجاب یا نه قصد و موجب نماید و نه قصد مستجاب در صورت اول
 لازم میباشد قصد و موجب و چنین کرده باشد در زمان و حال آنکه واجب کون
 و در آن لازم میباشد مستجاب را واجب نظر با اینکه آنچه را قبل از بلوغ
 بخیر کون شروع نموده بخت و موجب مطلوب در زمان نبود باشد
 پس موجب آن ذکر نیست که تا آن بیان نماید در حد کون شروع نموده نیست
 که قصد مستجاب را آن نموده است و قسم ثالث اگر چه از این مختار است
 که بیان آن کرده است در زمان قصد مطلوب نیست چیزی در و حال آنکه در آن
 حالت مطلوب نبود است و آنچه مذکور شد و بر شش قسم باقی و حال
 اینست میشود و کم نیست حکم کرده شود و در کل این قسم مبدء حصول امثال
 در علم

در علم

فقط و آنکه اخذ کرده است و در علم رت مطلوب و نه مطلوب است با قصد مستجاب
 نباید بر این که مستجاب است و او شود و این که تا آن با قصد مستجاب
 در آن حالت و با قصد مستجاب است با قصد مستجاب است و در کون مستجاب
 که نیست بعد از در چه حالت مطلوب نیست پس بیان نماید با قصد مستجاب
 مطلوب را و آن حکم شده است و از آنکه فانی بطلان است و در کون مستجاب
 غمزه مذکور و از آنکه باطل است که باطل است فانی از آنکه مستجاب است و در آن
 اعدا و باطل فانی باطل است که مذکور شد که شروع مذکور کون بود و بعد از بلوغ بخیر کون
 و اما در حالت رفع راس از کون فانی از آنکه از آنکه راس کون و در کون مستجاب
 ندارد و نظر با بیان آن که باطل است و موجب باطل است و باطل است باطل است
 عمل واقع شده و باطل است و در کون مستجاب است و در صورت عمل آنکه از آنکه
 بود است و از آنکه باطل است و از آنکه مستجاب است و در صورت عمل آنکه از آنکه
 مستجاب است و از آنکه باطل است و از آنکه مستجاب است و در صورت عمل آنکه از آنکه

پنجم

انما مورد واجب متعلقه بر رکوع و طمأنینه بعد از رفع رکعت است و از طمأنینه
 و از تمام نیست بعد از آنکه رفع رکعت از رکوع نموده بنویسند طمأنینه صدق باشد
 بر آن که بدن آن شخص در وقت قمر است همین قدر است که نیت میکند چنانچه
 ساقی باشد حرکت بغض اغما مثل صدق بلکه حرکت بدست نیست و بدانکه امور
 مذکور که عبارت از آنکه بعد از رکوع و ذکر و بقای رکوع بعد از رکوع واجب
 و طمأنینه بعد از آن و رفع رکعت از رکوع و طمأنینه بعد از آن مختص نیست
 بغير ایضا بلکه نوافل هم اگر استاده عمل آورد ظاهر اینست که لازم باشد رعایت
 کمال امور مذکور و احتیاجی به هیچیک جایز نبوده باشد و اگر رکعت و طمأنینه بعد از آن
 پس اینست انما مورد مذکور لازم نیست مگر اگر رکوع و رکوع و وجود اقتضای نماز
 نماند و بدانکه واجب رکوع و سجود همان که اول است عبادت و حرمت آن
 انکسارانه ششم

بما که سجود و شریعت عبارت از وضع جمبه است در حالت اختیار با وضع
 مستحب

چنین است که قیام و سجود واجب بود و باشد در حالیکه در وقت وضع جمبه
 بنموده باشد بر زمین یا بر چیزی که قیام و سجود بر زمین بود و باشد و یک وجه
 مبحث است اول و وجوب سجده است از هر یک که واجب است
 و بر رکعتی از نمازهای واجب و سجده واجب شرعی اگر چه شده طمأنینه است
 در جمیع محله منتهی و بهر حال باشد یا مفروضه چنانچه واجب است و در سجده
 و بر رکعت از رکعات مکرره منتهی و فتنه از برای نیت نیست که احوال
 بعد و موجب ابطال نماز است اگر چه عذر آورد و باشد و بهر حال
 زبانی و در وقت این باب نیست و این که نماز و رکعتی بود و باشد طمأنینه
 با چهار رکعتی و در هر یک رکعتی بین آنکه رکعتی اولیه بود و باشد با آن
 پس همان سجده بین رکعت واحد و در جای که بود و باشد موجب ابطال است
 در صورتیکه نشد از نشو و کار بعد از رکوع رکعت بر و آنست که سجده
 واحد که نشد از نشو و کار بعد از رکوع رکعت دیگر نیت است که است

موجب اطلاق نماز میشود و طاعتها در کعبه و بیتین بود و باشد یا غیر
 که قضای سجده نشسته بعد از قیام است **و قیام در بنای امور واجب**
 در حال سجده است و این شریعت است **اول** گذاردن پیشانی بر خاک
 بر زمین و این پیشانی مخصوص نماز است از جبهه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 یعنی پیشانی و کف دستها و ورنه و ورنه و ورنه و ورنه و ورنه و ورنه
 از مقدار می است که احاطه کرده است بر آن از فوق و تحت و سوی و طرف
 یعنی و بسار و وجه این از تحت است و می از جانب و موضع خالی
 از موه و حاجب و حاجب یعنی پیشانی و عمارت از این مقدار است که خود است
 محدود و از بقعه مذکوره و اما کف دست پس نهادن و در کف عمارت
 از مقبلی آید که است و از قریب بزنند و اما اگر کف دست از مقبلی آید
 آنرا استخوان سان و استخوان اساق و اما آنچه مان پس ملا و انسان و ورنه
 برکت است و ظاهر اینست که بگذاردن این واکشت امتثال حاصل شود
 هر

نماز و سجد و واکشت بود و باشد یا طاعت یا طاعت یا طاعت یا طاعت
 که بود و باشد که نشانی توان نمود و ورنه و ورنه و ورنه و ورنه و ورنه
 ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه ورنه
 مذکور است پس این طاعت میشود و در جبهه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 سینه مذکور و نهجی بود و باشد که طاعت و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 بسبب معا و قفسه نقل به طرف به بنده از قفسه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 مابین حد از و نیست پس هرگاه اختیار داشته باشد و طاعت و کعبه و کعبه
 دیگر می آید که نیست بلکه سینه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 سینه و بر آن صحیح بود و باشد و رعایت این سجده و کعبه و کعبه و کعبه و کعبه
 و ابهام فی الزجرات از و نیست اما سجده و بر روی منتهی و جدا است از جبهه
 بنویسد و در حال سجده جبهه را بر آن می گذارد و این صحیح و عیب است و اگر
 آن نماز را نهجی است که ملا و نهجی بود و یعنی می نیست که کعبه و کعبه و کعبه

اینکه بعد از او از خانه بیرون آید و بپوشد و کلاه بگذارد و در حال قیام و غیره ملائحت
 بود و باشد پیشانی بگذارد که حالت سجود و رجب موقوف بود و بر جبهه مشتاک
 قیام بود و این قسم ظاهر نیست که در حال اختیار جایز نبود و **است**
 است که مساوی بود و باشد کل جبهه یا حق و قوف یا بلند تر بود و باشد
 افتد بلند تر پس و این متحقق میشود و نمیشود که در میان آنها باشد و این
 واجب است که با این مقدمه و اگر کسی نمیشود بعد از رکوع بقصد سجود
 تسکین در محنت آن نیست و اگر کسی شود از برای غیر سجود و قنای از رکوع و غیره
 که لازم نیست از غیره و آنست که نمیشود بقصد سجود و فرقی نیست از این باب
 مابین اینکه نمیشود بقصد خیر یا به مثل اینکه افتاد و در این وقت نیز میگوید
 که لازم نیست بایستد بعد از آن نمیشود و بقصد سجود و این که هر غیر از این
 بگذرد که جبهه او بکل سجود و آن باشد بطریق قصد سجود و داشت و این صورت
 باین وضع جبهه برارض نمیشود بطور آنست که نمیتواند نمود بلکه لازم است در قیاس
 نمود

نمود و بگذرد بعد از آن متوقف باشد که وضع جبهه بجهت سجود نمود
 و ظاهر اینست که جایز نیست بایستد بعد از آن بقصد سجود نمیشود
 و قول بعد از آنست که اگر ایستد باشد بقصد غیر سجود یا بقصد غیر
 و نه غیر سجود قوی است که در صورت اختیار آن و عدم بقصد بجهت سجود
 و اما هرگاه عود نماید بقیام و بعد از آن نمیشود بقصد سجود و از محبت
 و در عیب نماید بود که این را در صورت نیست که میشود باشد بقصد
 غیر سجود یا قصدی را نخواهد داشت باشد اما که این باشد بقصد
 و غیر سجود و نیست که اگر آن نماید نمود بلکه عود بقیام و در این صورت
 مشکست از حیث طرا و عاده بعد از آنست که در حال است بجهت
 نماز در حال اختیار نیست که محاسبه بلند تر از محاسبه نمیشود و باشد با آن
 از مقدار آید و آباء و رانین غیر مثلاً مرد و زن است و آنچه مذکور شد اینست
 که بگذرد و رانین غیر نیست اگر چه احتیاط نیست که زیاد تر از این باشد

و بعد از آنکه در کمال اعمالی از اناظم شده باشد از نشان چهارا کمشت
منقسمه و مختار و از آنجا که عبارت از عدم چهار از نشان مسجله و موقوف با امر
از مقدار آن بوده باشد اعتبار آنست که در محل جبهه نسبت به موقوف عدم
اعتبار اینست که در محل اعضا یکی و احتیاط و رعایت است و فضا را
که اگر موضوع قدم یا خفص بوده باشد مستحق و رفعا از رفعت محاسبه اکثر
از مقدار آنجا نیز نیست خواه در امر محصور بوده باشد یا علقه فاعدا و اما
عکس این معنی محل جبهه خفص بوده باشد از محلی موقوف بلای اینست خط فضا
مسجله و موقوف از مرفوع منقسمه و اگر چه علاوه از قدر آن بوده باشد
بسیار اگر مگر آنرا که در جبهه موقوف مساوات با مرفوعی که بقدر آنجا از آن
بوده باشد در جبهه متعین است و اگر مگر آنرا که در جبهه موقوف بوده باشد محلی
جواز فضا را اینست که میسر است اما آنکه در جبهه موقوف مایه و وضع مایه محلی
یا باشد جبهه را محلی موقوف با او توبه چهار زرف و ظاهر اینست که موضع جبهه

اگر چه بر مرفوعی که از نشان مایه از قدر آن بوده باشد مسجله و موقوف است
و مساوات محل جبهه با موقوف مستلزم این است که در جبهات مسجله و موقوف است
و از آنجا که اینست که بر موقوف مسجله و موقوف است که در جبهات مسجله و موقوف است
بر کاه جبهه واقع شود بر کاه یکساوی یا موقوف بوده باشد از نشان آن
بوده باشد مقدار آنجا و در آنجا که در جبهات مسجله و موقوف است
بر جبهه یکساوی یا موقوف بوده باشد و عام تحقیق حال آنست که در جبهات
از ذکر واجب فضا را اینست که میسر است اما آنکه در جبهه موقوف مایه و وضع مایه محلی
ما را سنان بدن مایه موقوف علیه یا محصور گردد و نیست که سنان بدن مایه موقوف
علیه یا محصور مایه موقوف علیه یا محصور گردد و نیست که سنان بدن مایه موقوف
و بر کاه عام شود تحقیق حال آنست که در جبهات مسجله و موقوف است
از مسجله بوده باشد یا مایه از آن در هر دو صورت مسجله و موقوف است
و نیست خصوصاً بر کاه عام تحقیق حال آنست که در جبهات مسجله و موقوف است

هرگاه عالم شود با آن و رستجو بعد از فراغ از ذکر واجب و قبل از انان
 بگردن است و در حق او نیست که جبهه را بکشد تا برساند یا هیچ است و عید
 با این است و عید را برساند بجهه و اما آنچه مذکور شد ظاهر می شود و کار این که
 هرگاه عالم شود بجهت دل معجزانه و بعد از آن واجب و قبل از فراغ از آن و در صورت
 ظاهر نیست که آنچه را بعد از آوردن و جمع است از دست انان تا بعد
 از رسانیدن تا این است و عید را بجهه یا بعکس که این در صورتی که طویل
 نباشد باشد که موجب اختلاف بنظر آید اگر شود استسفاف آن بعد از اتصال
 با این است و عید را بجهه یا اتصال حبه را ان لازمست و این در صورتی که ممکن
 انرا حد مرین مذکورین بود و باشد و اما هرگاه مشکلی را میباید نبود و باشد
 مکرر یا تکلیف منافی در این صورت اگر این رسته وقت بود و باشد قطع نما
 لازمست بعد از تحصیل با این است و عید استسفاف نماز باید و اگر در وقت
 بود و باشد با این که قطع نماز تحصیل با این است و عید موجب انقضای وقت
 نه

نماز شود و در این صورت ظاهر نیست که با این است و عید
 س قیاس است که پیش از عید و در میان است با این است و عید
 که آنچه مذکور شد در حق کسی بود که عالم بجهت دل بود که با عید و اگر در حق
 ما این است و عید است و وضع جبهه بر آن نمود و عبارت از حق و اگر در حق چنان
 بود وضع را با حال و اعتقاد او مختلف شد و اما هرگاه در این موضع بود که چنان
 حکم چنانست پس نیست آنچه فرستاد شد مثلا که نیست که سوره برش
 جایز نیست و را ثانی سوره عالم حکم شد پس اگر این رسته سوره اول بود و باشد
 نماز باطل و استسفاف آن لازمست و اگر سوره اول بود و باشد سوره
 بعد از فراغ از ذکر واجب بود و باشد ظاهر نیست که باز نماز اول بود
 و در نیست که چنانست و در آنکه اگر چه قبل از فراغ از ذکر واجب بود و باشد
 و اما هرگاه در سوره اول بود و باشد که قبل از شروع بگردن واجب در وقت
 عالم شد که در این صورت هرگاه اتصال با این است و عید موجب انقضای اتصال

جبهه نمودن آن عمل از آن زمان بگذرد و در نیست که حکم شود و بخت نماند
 خصوصاً در صورتیکه وقت مقتضی بوده باشد و اینست که در تعلیم و تدریس
 نگردد و باشد و اگر کسی که از آنجا میفرستد و باشد که در آنجا بماند
 پس آن چند قسم است **قسم اول** آنکه مکلف میگوید از آنجا بماند
 معهود نیست که بماند از آنجا فی الجمله و هم چنین میگوید از آنجا بماند
 بر چنین که بعد از آن صحیح است عمل از آنجا میفرستد و در آنجا بماند و آن جبهه
 بر موقع نیست که بعد از آن صحیح است و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 و اینست که بعد از آن صحیح است و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 از آنجا میفرستد و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 اگر مکلف از آن جبهه بر آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 منفرد و لازم نیست بلکه جائز است که آنجا بماند و در آنجا بماند
 اول

اول آنکه مکلف از آن جبهه است بر آنجا بماند و در آنجا بماند
 ثانیاً اینست که لازم بوده باشد و فعلی است که در آنجا بماند
 مثلاً بر آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 ثانیاً بر آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 بلنه و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 شواهد نمودن آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 غلبه میسر و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 صحیح بوده باشد و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 پس لازم است که عمل از آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 و بعد از آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 و اینجاست که در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند
 که در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند و در آنجا بماند

از آنکه بر آن نیست بلکه مثل انرا باقیه است حکم و این و فلسفه است
 که در اول ایما بر آن یکباره منع است چنانچه در ثانی ایما یعنی لازم است
 و حکایت و منع اعضا باقیه نیست که مذکور شد لکن در این است که
 در حکم و واجب آن شود **چهارم** از امور مذکور طمانینه است و خود
 بمقتضای اگر واجب و در آن و صحت است صحت اول و تفسیر طمانینه
 بدانکه طمانینه است که مراد از طمانینه واجب و احوال صمد و در حالت
 نگه داشتن احوال و حالت قنات است حالت سکون و بعد از رفع آن طمانینه
 و حال سکون و بعد از رفع آن سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 یعنی عرف مکتوب که این سکون را نیز است سکون است و نیست
 صدق این معنی موقوف کردن کمال اعضا مثل احوال بدین طمانینه
 سه حکمت اصناف و بدین معانی تحقق طمانینه است و این معنی نیست و این سکون
 جمیع اعضا و در معتبر و تحقق طمانینه نیست واجب خواهد بود و این قدر
 سر صدق است

که معنی است مکلف مکلف است عرف و این حالت است مکلف است
 ثانی نیست که طمانینه بعضی که مذکور شد از احوال غیر طمانینه است و در
 این مقام و در این مقام و در این مقام و در این مقام و در این مقام
 نماز نیست از امور واجب و در این مقام و در این مقام و در این مقام
 یعنی نیست و مکلف نیست و این است که در این مقام و در این مقام
 و بعد از رفع آن سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 رفع آن است از سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 مانا نیست که نیست بعد از رفع آن سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 ظاهر نیست که نیست بعد از رفع آن سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 یا سکون و نیست که نیست بعد از رفع آن سکون و نیست که مکلف مستغرق و سکون
 بدانکه هرگاه در بعضی اعضا جبهه لغوی شود وضع نه و دیگر معنی نیست که
 که بوده باشد و اگر غرض استواری باشد باطن از وضع سطوح و این معنی

کوهان و خمدان باشد لازم است که سجده بر زمین و یا عدم امکان است
 سجده بر زمین باید و لازم است در صورت سجده بر وجه یا قیام بجانب
 ایمن یا مسابا امکان و در صورت سجده بر زمین یا اگر زمین مستور
 بوده باشد بغیر شجر محسب ظاهر نیست که کشف آن لازم بوده باشد
 و کشف از شجر محسب ظاهر نیست که لازم نموده باشد مقام ثانی
 در سجده تلاوت است بدانکه جماع علمای امامیه معتقد است برای یک
 سجده واجب از تلاوت مختصراً در چهار موضع اول در سوره
 اقرار باسم و دوم در سوره الفاتحه و در سوره حمد و در سوره
 الفاتحه و در سوره الفاتحه و در سوره الفاتحه و در سوره الفاتحه
 این آیه آخر است در سوره الفاتحه و این آیه است انما یؤمن بالآیات
 اذا ذکرها و الحامد و الحمد و الحمد و الحمد و الحمد و الحمد و الحمد
 از فرائض از قرائت آیه است در هر یک از این سوره مذکوره و اما موجب سجده

در سجده

در سجده بر زمین آیه و من آبا و اجدادنا الصالحین و الحمد لله و الحمد لله
 الحمد لله و الحمد لله و الحمد لله و الحمد لله و الحمد لله و الحمد لله
 که محسب سجده بر زمین آیه و من آبا و اجدادنا الصالحین و الحمد لله و الحمد لله
 و در قیام واجب است رقیق است یعنی کسی که اختیار خود را گم کرده باشد
 چنانچه موجب سجده سجده در قیام قرائت آیه است چنانچه در تلاوت
 بعضی آیه اگر حفظ سجده را امر سجده بوده باشد موجب سجده نیست چنانچه
 که در قیام مستحب است چنانچه بوده باشد چنانچه موجب سجده نیست
 اگر چنانکه در سجده بوده باشد و نماز است که لازم است در سجده تلاوت
 و قیام سجده بر زمین که سجده بر زمین واجب است و در قیام واجب است
 ما بین در نماز واجب است و اما در قیام غصه می کشند با قیام منصرف
 به بر تکریر و همان ذکر العزیز و حمد است که شریعت نیست طاعت
 از جهت حدیث است چنانچه است که مستحب است در قیام حدیث

انصاف و البرکده واجب است یعنی خلایا آن در حق نیست و غیره مسبب محلیست
 ثوب و بدایه نیست و در عدم و موجب استشمال مساوی نیست و
 عورت لازم نیست اما اگر این سوء مظنون نیست که قایل بود موجب ذکر
 در این سوره و در میان علمای شیعه نبود و باشد و آنکه بسیار از عوالم
 در سجد و در حال خول و آن ثابت نیست با اتفاق علمای شیعه و حکما
 معتبره بر نمی آید آنستفیه نیست اما مگر از رفق و کس از آن
 که شایسته در رجحان آن نیست و ظاهر است که استصحاب است و رعایت
 احوط است اما شمس و سلم و احدی از علمای شیعه قایل باینست
 آن شود **بجز** معبر و سبب است آنست که آن قایل
 مستحب است که ایضا کف باشد یا نباشد قدری معروف از تأیید بعضی
 بطور زمره و مثل طوطی احتیاط مقتضی عدم اخلاص است و ظاهر آنست
 که هرگاه استماع از زنان غیر محرم خود سجد واجب بود و باشد چند

صوت

صوت زنان را عورت از همه یا یکی در حالت رتبه با سحر و الیه
 بود و باشد الا که سبب و موجب سجد و بر سر است و این چندین
 و اول آنست که سجد شایسته باشد یا نه و سبب را به صورت
 من غیر اشکال اینها است سجد و زمانی لازمست که سبب آنی باشد و اول
 بود و باشد یا نه و دوم آنست که سجد متخلل باشد و متعلق فرات
 و زمانی متعلق را اول بود و باشد متعلق استماع زمانی متعلق استماع
 و اول بود و باشد و این صورت و زمیت که اخیر است سجد و در وجه
 در صورتیکه و در بدو و منظور و این بود و وجه مقتضی فرات نمودن آن
 نبود و باشد بعد از آن سجد تا سجد میماند تا نیست که متخلل آن که متعلق
 با فزیده بود و باشد حکم تحقق تعدد سبب و این مقام بی اشکال است و تعدد
 سبب متشخص تعدد سبب است کما فی خیالات و مقام اراده اشکال متعبر
 اول آنست که اینان بسبب سبب آنی یا غیره بین شریع و بدو اول آنست

نامدار این سجده بجهت قنات نامیده است یا استیلا نامیده است و سجده
 بجهت قنات با استماع اول بعد از آن که بجا آورده شود و غلبه نسبت
 یعنی سجده اول را نسبت نماید بجهت قنات اولی با استماع اولی و سجده ثانیه
 قنات نامیده است یا استیلا نامیده است که قصد آن داخل یا بدین است
 بجا آورده قصد نماید که بجهت برود و بوده باشد و این مختار است چهارم
 آنست که متعلق قنات در ثانی منایر بوده باشد یا متعلق قنات در اول
 هم چنین متعلق استماع خواه متعلق متکلم شود باشد یا پس از آن
 مقام شده باشد اول در نو مثل ای که اول استماع ای سجده نمود و بعد
 از آن تلاوت ای سجده نمود یا غلبه آن خواه مفرد و جماعتی استماع بجا
 بوده باشد یا غیر آن این قسم نیز تخیل حاصل با بین منایر است یا با هم
 تخیل حاصل است یا حکام این نیز از آنچه در سابق بیان شد ظاهر می شود که داخل
 در تمام این قسم جایز بوده باشد بلکه در بعضی از مصور مفرد و جماعتی از آن پیشتر
 بوده است

بوده باشد و بدانکه انقباض نمکند و انقباض سجده و بقا وجهی است
 سجده پس هرگاه کسی در سجده برود و باشد و درین سجده موجب سجده
 بجهت او متحقق شد ظاهر بلکه متعلق به غایت و رفع حجاب از منتهی
 و انقباض بقای وجه بلکه تجر آن اگر چه به منوع اختصا بوده باشد فیه دان
 نمود و نیز رفع راس است بقدر مقتضایا اگر چه تکلیف انصاف نرسد
 پس هرگاه در حال قنات بطریق معهود نمی باشد و یا حال قنات آید
 سجده نمود لازم نیست در مقتضای شود و بعد از آن سجده برود و همان
 حالت که هست متعلق بر سجده و رفعه تحبیل امثال باید چه آنچه که قنات
 در حالت سجده اتفاق افتد انقباض بر راس فی الحقیقه نبوده و اگر چه غیر
 در این رعایت انصاف است در جمیع احوال و بدانکه این سجده مطلوب است
 و را یعنی لازمست بر مکلف پس از تحقق سبب مبادرت از میان سجده
 نماید و تا آخر در حق او و سجده است و چه پس در صورت تحقق سبب که کسی

لا عدم قدر ترک مہما ورت سائمان سجده نماید شرم خواهد بود و هرگاه
 کسی جلالت مسجد واجب مستحب نمود و فوراً نماز استسجیلت بخواند
 و جوب رواجب و بطریق مذکور مستحب و محتمل نیست که این
 نماز استسجیلت و نه قضا **مفتم** از افعال نماز استسجیلت و در آن
 چند بحث است اول در عدد و شستن بدانکه شستن واجب است
 در هر نماز و رکعتی که بقیه خواهد نماز صبح بود و باشد یا نماز عصری یا نماز یا
 و عیدین واجب است در نماز سه رکعتی و در تہیکه بعد از رکعت اول
 از سجده نماید و در رکعت ثانی بعد از رکعت اول و بعد از رکعت
 اول از سجده نماید و در رکعت ثالث و در نماز سه رکعتی بعد از رکعت اول و بعد از رکعت
 حلو و مخفی نماید که آنچه مذکور شد در حالت اختیار است و اما در حالت
 اضطرار اگر چه رکعت اول از سجده نیست لکن قیام مقام آنست **مبحث**
 در بیان کیفیت قدر واجب آنست و در این چند مقام است اول بیان

بدانکه

بدانکه شستن عبارت از شستن و مملو است و اغتسل شستن
 یعنی شستن بر وجه تقیت و شستن بر سر است و شستن بر
 شستن بر سر است و شستن بر سر است و شستن بر سر است
 و نماز استسجیلت که قدر واجب عبارت است از شستن آن لایزال است
 و در نماز استسجیلت و شستن و آن نماز عید و در هر رکعت و او فی جوب
 معذور است از شستن و شستن تمام ثالث مغیره است مملو و هر
 انبیا و مرشد رسل و ائمه اطهار آن سرور و شستن و شستن و شستن
 اللهم صل علی محمد و آل محمد و علی اهل بیت علیهم السلام
 و دستگیر اسلام و علیها و علی عیالها و علی اهل بیت علیهم السلام و علی
 و رحمہم و علیہم و علیہم و علیہم و علیہم و علیہم و علیہم و علیہم و علیہم
 پس چو گاه اختیار نمود و مینماید و علیها و علی عیالها و علی اهل بیت علیهم السلام
 آورده است پس لیکن مینماید و در خروج از نماز چنانچه هرگاه اختیار نماید

مصیبت سلام علیکم را چنین خواهد بود و گویا در صورت اختیار اسلام
 علیها نمرود از نار متحقق میشود و بی اشکال از آسمان بصیغه سلام علیکم
 بمسازان زمین مستحب است و اما هرگاه اختیار نماید سلام و علیکم را
 در حکم با استجاب آسمان بصیغه سلام و علیکم بعد از آن اشکال است
 نظر بعد از معلومیت کنند که نظر بعد از قوی بان از جماعتی از اعیان
 اصحاب حکم با استجاب ورنه نیست و اما نیست بر کلمات و مصیبت اولی
 ظاهر نیست که واجب بود باشد آسمان بصیغه سلام و علیکم و علی
 عباد اتساق فی الحال و معین و این صیغه خصوص الفاظ مذکور بحقیقت مذکور
 میباشد و اما بصیغه سلام علیکم ظاهر نیست که گفتا بصیغه سلام علیکم
 توان نمود و سالت نام در حمد الله و بر کلمات اولی و احوط است که
 لازم نیست از رعایت تهیت مذکور ظاهر نیست که لازم بود باشد
 پس گاه علیکم را مقدم دارد و با سقاط الف لام نماید و بگوید سلام علیکم صحیح
 منقول

نخواهد بود و وقتی را نیست که تسلیم غیر از خبر است پس حاجت نیست
 بعد از آن نخواهد بود و وقتی را نظر قاطع است که بعد از آن احتیاط این است
 در صورت اقتضای بصریت از و صیغه که بود باشد همان خبر است
 خواه تعین نماید و اما در صورت آسمان بصر و صیغه نفسیه سلام علیکم
 و تا خبر اسلام علیکم همان صیغه اولی خبر است اگر تعین نماید که آن خبر است
 و به همین صورت حکم بر خبر از نماز هرگاه از و صیغه مذکور
 که اول آسمان آن نمود اگر چه قصه نماید که آن خبر باشد و تعین نمودن
 اینک این صیغه خبر است لازم نیست به هم چنین ظاهر نیست که لازم
 که در حال سلام نیست این نماید که از نماز خارج میشود و اما امور مشتمله
 در نماز است و از جمله آنها قنوت است پس بگوید و بعد از استجاب
 قنوت سه مرتبه در زمین صلوات فرستد و نموده باشد یا نموده باشد و بفرستد و بگوید یا
 یا غیر بگوید پس قنوت را هم باز مستحب نخواهد بود و کرد و صلوات غسرت

و ران بجهتین برود باشد و بدانکه هر ناری قنوت ران در رکعت واحد است
 مگر مملوۃ عین که قنوت و ران در هر رکعت است بلکه در هر یک از رکعت
 منفرد است و همچنین مملوۃ جمعه که قنوت ران است که قنوت و ران منفرد
 در رکعت اولی و قنوت از رکوع در رکعت ثانیۃ بعد از رکوع است و بدانکه
 اگر اخلال بقیامت نماید عمدتاً در رکعتی است که ثابت نیست هرگاه
 اخلال بان نماید سوا از آنکه اگر متذکر شد بان سجد از میان بجهت کوع
 و قبل از بلوغ سجده کوع خواهد قبل از استئذان بکمر برود و باشد و آشنای
 و اگر با عمل از قنوت از رکوع استخراجه نیست که عمل از رکوع را از رکوع
 و قبل از انحنای بجهت سجود قنوت هر آنست که در زمان حالت استخراجه
 تدارک ثابت باشد و اگر متذکر شد بعد از انحنای بجهت سجده و قبل
 از بلوغ سجده یا بعد از رکوع و سجود و یا در سجده ثانیۃ یا قیامت پسندنا
 یا بعد از رکوع رکعت و سجده ثانیۃ که قبل از رکوع قیام رکعت ثانیۃ قنوت

عدد ثبوت تدارک است و هر چند هر یک منتهی شد بعد از رکوع
 و قیام ثانیۃ الی آخر القنوت و اما هر چه تدارک بعد از قنوت از رکوع قنوت
 ثبوت ران است پس ران جایز است که بعد از قنوت تدارک نماید همان حالت
 سجود و ران خود و یقیناً ثابت نیست و اگر متذکر شد بعد از قنوت و ران
 قبل از انتقال از مکان یا بعد از انتقال وقت باقی باشد یا نه قنوت نیست همان
 تدارک ثابت باشد پس ران تذکر اگر استخراجه است سجد است و حالت
 قنوت را بعد از آوردن و الاستخراجه نیست که رو نشین شود و قنوت منتهی شود و آورد
و احکام شیک بدانکه شک عین است از تره و ذین میان قنوت و
 بنویسد رجحانیکه برای هر طرفه یک برود باشد پس اگر رجحان در یک طرف باشد
 طرف ران قنوت و طرف مرجع و هر دو شک را در طرفین است
 یا در آشنای نماز یا بعد از رکوع نماز نماز که قبل از شروع است لازمست که بگوید
 نماز یا بجهت نیست و اگر بعد از قنوت نماز نماز استغاثی است نیست نماز

انرا بکشد و حاصل شرط باشد یا نه از آنکه بکشد یا نه در جمیع احوال
 و اگر در احوالی که نیست ناز را نام نباید و احتیاط مستغنی نیست که بعد از طهارت
 اعاده آن ناز را نماید و اما شک در نفس ناز را این معنی که شک دارد که ناز را
 بعمل آورد یا نه است یا نه اگر این در وقت ناز بود و باشد از دست که آن ناز را
 بعمل آورد و اگر بعد از خروج وقت است فضا از دست اگر چه عیب هم
 ندارد و اما شک در انحراف پس آن شک است در عدد و کما نیست غیر عدد و
 رکعات سه یا سه اگر قبل و بعد از فعل و کما نیست غصاری یا آن شک نیست
 یعنی ناهم بر عدد و شکوک فیه میگذارد و حکم در اجرای شکی مثل اجرای
 واجب است اتم از آنکه شک بر نذر مستحب ناید بعد از دخول در نذر
 دیگر از آن مستحب است که رواجی از واجبات ناید بعد از دخول در نذر
 از استحباب یا عکس این را در جمیع اینها منهای عدد و شکوک فیه میگذارد
 و ظاهر اینست که در احوال و این مقدمات مانع از عود و نهی شدن مثل منحل

نمودن

نمودن بجهت است و آن شک است در سهواً نشسته و از هر که شک در کون
 ناید بعد از سهواً بود و قبل از وصول به سهواً است و مقتضای اینست
 که عود ناید و ناز را نام ناید و بعد از فراغ اعاده ناید و نذر و اینست
 اما این شک در رکعت یا نذر که تفاوتی که هست نیست که اگر نذر و نازل
 در نذر دیگر شکوک فیه را بعد از آورد و بعد از شکی شود که نذر آورده است
 اگر شکوک فیه در رکعت ناز را طاعت است و استنفا فیه از دست و اگر
 نذر رکعت است ناز میچیز و بلکه فرق است آنچه مذکور شد و این نذر
 و استغنی و اما شک در عدد رکعات با آنکه این شک اگر در ناز و کفری است
 رکعتی است ناز را طاعت است و استنفا فیه از دست اگر چه شک در نازل
 نذر و می می باشد فعلی از افعال واجبه ناز شد و ناز را بعد از آن مظننه بعد
 ظاهر اینست که بعد از هر چند نذر طاعتی و بجهت حال هر چند است
 بر کما نازل نمود و ظاهر اینست که نذر ناز شد و اگر نذر ناز شد و نازل نمود و بعد

از نماز ظن باطل با احد طرفین همسانند ظاهر نیست که از هیچ یک را اگر
در چهار رکعتی باشد پس اگر با یکی است و دو رکعتی با یکی است و
با یکی است و چهار نماز در جمیع اینها باطل است و استنباط لازم است
در صورتیکه بعد از ترویج احد خطا این مخطون نشود و احتیاط و ظن
عمل مقتضای آن لازم است و اگر شک میان دو رکعت باشد با میان
دو و چهار ساد و دو و چهار پس اگر قبل از رفع رکعت باشد یا بعد
نماز صحیح است و اول نماز سه رکعتی است و بعد از آن تمام نماز اگر رکعت است یا نه
کافی آورد و رکعت نشسته و یک رکعت ایستاده و احتمال یکبار دو رکعتی
بنا بر چهار رکعتی است و بعد از سلام دو رکعت ایستاده و دو رکعت
نشسته یا چهار رکعت ایستاده و دو رکعت ایستاده و دو رکعت نشسته
و اگر شک با یکی و چهار است بنا بر چهار رکعتی است و بعد از آن تمام
یک رکعت ایستاده یا دو رکعت نشسته یا سه رکعت ایستاده و دو رکعت نشسته
و اگر

و اگر شک میان دو و پنج است نماز باطل است و اگر میان سه و پنج است
حال اگر نماز بعد از رفع رکعت از آن نماز باطل است و اگر قبل از آن باشد
نکته است که اگر تیمم را مقدم ساخته و نشسته و رکعت را پنج شود
هر دو و چهار بعد از آنکه رکعت پنجم را تمام کند و اگر شک میان
چهار و پنج است پس اگر در حال رکوع یا بعد از آن رکعت پنجم را
بنا بر چهار رکعتی آورد و نماز را تمام نمود و بعد از آن دو سجده بنویسد و آورد
و اگر در حال تمام است قبل از شروع در قرائت یا اثنای قرائت یا بعد از
فراغ قرائت از بلوغ چهار رکعت ظاهر است که در این صورت نماز صحیح است
پس آن رکعت را مقدم ساخته و نشسته و رکعت را پنج شود و در چهار
و حکم آن که نشسته احتیاطا دو سجده بکند و آورد و احتیاطا نشسته است
که بعد از آن تمام نماز و نماز احتیاطا دو سجده بنویسد و بعد از آن رکعت پنجم را
تمام کند و در جمیع اینها شک که مذکور شد در این کتاب مبطل بوده باشد

باشد و این نماید بکاف و غیره نماید شاید متذکر امری شود که مقتضای
 باشد از آن جهت که در هر کاه غلظت منقلب باشد
 از دست و مقتضای منقلب در آنکه لازمست که در تمام شکوک مذکور
 عمل شود و آنچه مذکور شد بسیار اگر غیر از این نماید و استسناف از نماز ظاهر است
 که نماز او باطل است و اگر بعد از منافی نماز استسناف از نماز ظاهر نیست که
 نماز بیک استسناف نموده و صحیح است که آن هم است و بدانکه هر کاه یکی از اقسام
 شکوک مذکور خارج شود و در غیبه یک یک کفایت او نماز نشسته باشد بسیار
 هر کاه شک در دو وقت باشد ظاهر نیست که اکتفا بیک نشسته نشود
 نموده و بهر چه در وقت میان دو وقت و اگر میان دو و چهار است
 اکتفا بیک یا در سه رکعت نشسته بدو سلام یا بیک که دو رکعت است
 سلام و بیک رکعت بیک سلام و احتیاط در جمیع صور احوال و عبادت
 و اگر در حالت نماز متذکر از قیام نبوده و بعد از فراغ از نماز متذکر باشد

۹۷
 ظاهر نیست که حکم اینست در حالت و صف قیام هر کاه یکی از
 احتیاط حکم است که متذکر از قیام نبوده باشد و در دو حالت اراده
 نماز احتیاط متذکر از قیام نبوده باشد ظاهر نیست که حکم اینست که هر کاه یکی
 کسی است که متذکر از قیام در هر دو حالت نبوده باشد و اکتفا بیک رکعت باشد
 پس ظاهر نیست که این نماز در هر دو حالت است و در وقت و در وقت
 و تکیه بر الاعمال و نیست چنین بیناید که نماز بیک رکعت نماز است
 مثلاً بینا که بجهت شک که از من نماز شده است در میان سه و چهار
 مثلاً واجب فرموده الی الله بعد از آن یک رکعت الحرام میگوید بعد از آن
 شروع نماید بقرائت سوره ثابت نیست و ظاهر نیست که مقتضای
 بود باشد و عدد و این نماز بسیار است از نماز که در نماز است
 مهادرت نماز بعد از فراغ از تمام نماز در نماز خوانده نماز آن بود که
 با اقتضای بیکه باید قیام از یک رکعت بعد از سوره باشد که میتوان ادا

نمود که بعضی وقتها و از کار و قرآن که در آشنای کار خواندن است و
 در این مقام یعنی عمل تسلیم و قبول از زمان احتیاط و هرگاه اتفاق افتاد
 حدیثی از مکلف صادر شد و قولی عدم اطلاق نداشت بلکه لازم است
 عمل آوردن طهارت که زمان احتیاط بجا آورد و احتیاط مقتضی عاده حاصل نداشت
 بعد از فراغ از احتیاط بلکه چنین است حال اگر چه حدیث مذکور
 پس موجب عمل ناز میشود اگر چه در این صورت آنست که بجهت اطلاق
 و همه چنین است حال در عین مناجات ناز که حکم برست حکم فی الجمله
 که منافعی است و برت ناز احتیاط نبوده باشد میتوان نمود و ممکن است
 تفصیل این نقص در مصلحه و عدم آن را اولی شود بطلان ناز مناجات
 و استسما در خلاف ثانی بدانکه هرگاه ناز احتیاط را فراموش نمود و
 بعد از شروع بعباده لاحق مضیق است بر قطع آن جایز نیست و عدل
 بنما احتیاط هم جایز نیست و بعد از تمام آن ناز احتیاط را عمل آورد

حاکم

و اگر وقت آن موسع است ظاهر اینست که اقامه نماز آن جایز است
 آنکه نماز را از دست و عمل ناز نماند و احتیاط را بجا آورد و اگر احتیاط
 نماید عاده نماند و احتیاط و در شاید و اوق بیشتر و هرگاه فعل از شروع و در ناز
 احتیاط پیشتر شد وقت ناز و در ضمن است لازم است که رکعت ناز احتیاط
 را نمود و میتوان ناز و در شود و اما کیفیت قرائت ناز احتیاط پس اینست
 که مکلف بخیر است در قرائت این چهار رکعت تا وقت احتیاط است و آنچه در
 اقتداء در ناز احتیاط در آن چند صورت است **اول** آنست که اگر
 و ماموم بود و شک نموده اند در نماز ظهر یا عصر و هیچ رواه احتیاط
 و در رکعت نشسته نماید و ماموم اختیار یک رکعت ایستاده یا ایست
 که اقتداء جایز نیست **دویم** آنست که اگر ایستاده باشد و شک
 آنست که هر دو اختیار و در رکعت نشسته یا ایستاده **چهارم** آنست که هر دو
 اختیار یک رکعت ایستاده نمایند و این صورت ظاهر اینست که اقتداء

چیزی بود و باشد **پنجم** آنست که دو ممکن است گفتند و نه از یکدیگر یکی
 در میان دو و چهار و دیگر میان سه و چهار و اینست در تمام اینها
 که اگر دو را اختیار بگریم استاده نماید چنانکه پیش از این نمودن با و آن
 که تکلیف او در دو رکعت استاده است و به هم چنین یا یک یا با
 هرگاه اختیار در دو رکعت شده نماید قسای صاحب دو رکعت استاده
 با آن جایز نیست و عکس آن محل اشکال است **ششم** آنست که اگر
 بهمانست و نماز نکرده و دیگر نماز نکرده و نماز نکرده است که حکم این
 مثل صورت سابقه است در حوازی عدم نماز قضا **هفتم** آنست
 که نماز احتیاط را اقتضا بدینکه از نماز احتیاط **هشتم**
 عکس نیست اقتضا بدینکه در صورت ثبوت نیست بدانکه اگر
 قضا از شروع بنماز احتیاط معلوم شد که آنچه نماز بر آن اگر در وقت
 واقع بود و نلی هر اینست که حاجت بنماز احتیاط نیست و اگر قبل از شروع
 نیز

بنماز شروع خلاف آنچه را نماز بر آن گذارد و مثل اینکه نماز بر چهار رکعت گذارد
 و شش رکعت کرده بود است غلط اینست که نماز احتیاط را احتیاط نیست
 بلکه بر پنج رکعت و بدون غیبت و کدورت الا عزم بر رکعت نماز را بجای بنماز
 زاده و قسای صاحب دو رکعت استاده و اگر غیبت در حد و حد
 بود و باشد غلط اینست که لازم است اعادة نماز بعد از غیبت است
 و جنبه حال در بر منافی است و او را موجهه طلاق است مثل استواری
 و اگر در ثانی نماز شش رکعتی که آنچه نماز گذارد و فی الحقیقه است غلط اینست
 که تمام نماز احتیاطی است میبکند خواه اختیار موافق بود و مثل اینکه
 شش رکعتی که نماز رکعت بوده و اینست که اگر رکعت استاده و نماز احتیاط نمود
 با اختیار فی الحقیقه موافق را نموده باشد مقول اینکه اختیار دو رکعت است
 نمود و هرگاه آنچه اختیار نمود و فی الحقیقه نماز کرده باشد مثل اینکه در وقت
 مفروض یعنی در وقت مسماة سه و چهار را اختیار بگریم استاده را نمود

و قبل از فراغ از آن یک رکعت ششم که نماز او در رکعت او در ظاهر است
 که در این صورت باید رکعت دیگر را علاوه نماید بر این یک رکعت که شروع نمود
 بود و بعد از آن نماز نماید و در وقتیکه و تکبیر را بخوابد بود و مثل اینکه
 در شک و و چهار بار برابر چهار کند و بعد از تسبیح شروع نمود
 بعد از رکعت نماز ایستاده و در شامی نماز ششم که نماز او در رکعت بود
 پس قبل از قیام از دو رکعت نماید است و در نیست که آن زمان
 رکعت کفایت کند و حکم بخت نماز یک از هر است که چند نماز مجموع باشد
 حال اگر چه در قیام رکعت نماید عاشر و بختیست حال اگر چه بعد از فراغ
 تمام بوده باشد و اما بعد از رکعت ثانی و اخلاص باشد و بعد از آن
 در این حال قیام را منتهی نمود و بنشیند و نماز نماید و اما بعد از تسبیح
 بجهت زیاده فی احتیاط و اینها هم در صورتی است که منافی از منافات
 نماز که بعد از تسبیح و او عمل بعد از تسبیح و قبل از شروع به نماز احتیاط

از تسبیح

از تکلیف نماز باشد و اگر چه منافی در این وقت از تکلیف
 نماز باشد و فی این نیست که نماز او در این است و این است
 یعنی حقیقت حال بعد از دو رکعت در رکعت ثانی بوده باشد
 پس حکم این است که اگر چه بختیست باشد بعد از فراغ از دو رکعت
 آن زمان که رکعت خواهد شد و اگر بعد از فراغ از نماز احتیاط باشد
 که آنچه نماز آن ندارد و طاعتی واقع نماید و صحیح و نماز احتیاط بنماید و آنکه خواهد
 بود و اگر چه حال ششم که آنچه بنا ندارد و فی این واقع بوده و راس
 تمام بنماید و آن تفصیل است و این است باین که بعد از ظهر حقیقت
 حال در علم تحقق نقصان در نماز و فی این است و این است و اگر چه
 ناقص شده و در نماز آن است از آنچه تمام نمود و از نماز احتیاط کامل
 این یک رکعت است و چهار بود و چهار رکعت کرده و احتیاط یک رکعت
 است و بعد از تسبیح نمود و بعد از رکعت ششم بعد از فراغ از نماز

احتمالاً میسر شد که در رکعت انداختن نماز که شنود و این صورت
 ممکن است که فرق گذارد شود میان آنکه علی بن حقیقیت حال قبل از تحلل
 فعل منافی که مبطل صلوٰه بوده باشد و عمل یا بعد از رکعت قبل بوده باشد
 میگوئیم لازم است که برخیزد و دیگر رکعت نماز را بنیان نهد و بعد از تسبیح
 آسمان تسبیح کند و یا بعد از آنکه اگر بعد از تحلل چنین فعلی بوده باشد
 حکم شود به بطمان نماز و لزوم اعاده آن اگر چه احتیاطاً و متقصد فعلی عاده نماز
 در آن نیز نیست مگر آنرا نقص شده و زائد نماز بوده باشد از آنجا که بنیان
 نموده از نماز احتیاطاً و مثل شک در دو و چهار بعد از بنیان
 بدو رکعت نماز احتیاطاً میسر شد که اصل نماز سه رکعت بوده پس بی شک است
 که نماز باطل و اعاده آن لازم باشد لکن بایقنای وقت و اما اگر وقت
 باقی نبوده باشد و تقصیری در اعاده نماز بعد از وقت علی بن حقیقیت
 حال نموده باشد حکم به وجوب نماز نمیتواند نمود اگر چه احتیاطاً و متقصد

عم

عدم اخلال با نیست و اما مشکوک پس علی بن حقیقیت نماز شک است
 و اگر مرد و شود میان شک و نفل حکم ظن این چهار شک خواهد بود
 و اما **کثیر الشک** بدانکه مراد از کثیر الشک چنانچه تا قبل از تحلل
 فرموده اند آنست که در یک نماز سه شک کند و در سه نماز اولی
 شک نماید و این مختلف شود و با اختلاف احوال انسان اعتبار مع
 هر یک و تفریق آن که است کسب اعتبار تفریق اسیر مکرر شک کند
 که این کیفیت نمیکنند در محققان این معنی که مرجع در این باب
 اینست که ملاخص کرده شود حال اینست و نسبت بنیالک فرموده
 در اعتبار احوال پس اگر بعد از ملاخصه ظن استخفاف در اعتدال
 احوال شش شک است این سه شک است انوقت این سه شک را تیسر شک
 میگویند و اما **حکم کثیر الشک** بدانکه تیسر شک در جمیع موارد
 بنابر اینست که در برخی مشکوک فیہ مکرر در صورتی که تخیل آن موجب اطمینان

نماز شود و این صورت بنابر عدد میگذارد و هرگاه که بیش از
 نه همیشه که بیش از شد و زمانی که اگر اعتقاد و التفاتی نیست
 در همه موارد بنابر بر صحت میگذارد و هرگز که بیش از نه
 نه و شش اطمینان با حکم آن درست و در شش اطمینان حکم که بیش از نه
 یا نه حکم آن مستند خالی از اشکال نیست اگر چه ظاهر اینست که حکم
 در شش اطمینان صورت حکم که بیش از نه باشد و بداند اگر
 که بیش از نه و متعلق شود و تحقیق میبطل حکم ظن او حکم است و نه
 بر عدد میگذارد و همیشه یا اگر مظنون عدم چیزیست که انتهای آن
 مبطل است بنابر و هر میگذارد و بداند حکم که بیش از نه بنابر اطمینان
 قسمه نماید و واضح خواهد بود **مبحث اول** در حکم مظنه است بداند که مظنون
 بنسب صلو است یا بشروع طایفه صلو و اگر متعلق بنسب مع صلو است
 پس اگر وقت باقی است و مظنون او آنست که نماز را بجا آورد است
 پس اگر

پس اگر این ظن مستند بهیچ سبب از سبب شرعیست مثلاً آنکه بنظر
 عاقلان چهار نموده یا یک نماز را بجا آورد و آن مظنه میبماند نموده
 و همیشه بنسب است که عاقلان خدا اختیار نماید و نماز و اگر
 مستند بهیچ سببی نبوده باشد عاقلان مظنه نموده نموده و بداند
 لازم است که نماز را بجا آورد و اگر بعد از آن فضای وقت نیست پس اگر
 ظن متعلق بعد و نماز است ظن آنست که حکم موجب قضا باشد
 نمود و اگر متعلق بعد و نماز است پس اگر مستند بهیچ سبب
 مثل چهار و فقر عاقلان آن نماز لازمست بلکه و بنسب که چنین باشد
 و اگر مستند به چهار عاقلان واحد بوده باشد و اگر مستند بهیچ سبب نبوده
 حکم موجب قضا مشکوک است که احتیاط عدم احوال تفصیلات اگر چه
 بنماز و وقت مظنون بوده باشد که در صورتی که ظن مستند بهیچ سبب
 نبوده باشد و این ظن متعلق با شریعت است پس اگر متعلق با شریعت

و همان اثر شروع در زمان آنست که محال آن شد و لازم است و اما عدم آن
 اشتغال آن را در حایز نیست بلکه در صورت شکست چنانچه نسبت چنانچه
 سبب مذکور شد و هرگاه نظایر آن نیست و البته باشد که منظر
 باشد یا طبعی طبعی ثوب یا بدن است پس اگر این نظایر نسبت سبب
 مثلا اخبار و عاقل یک عاقل باشد از این عاقل بود و نه یک است ثوب
 یا بدن حال یا عاقل عاقل نشود که منظر این است حاصل است اجتناب
 لازم است و اگر نظایر این بود و باشد مثلا اینکه چنانکه اگر
 منظر آن نسبت که این است اجتناب از یک است و نه یک است و در حایز
 غرض بود نظایر این بود و این بود و این بود و این بود و این بود
 لازم نیست و به چندین است نظایر این بود و این بود و این بود
 قطع و طبعی است و هرگاه نظایر این بود و این بود و این بود
 با آن نیست و حاکم در این مقام حکم است که بعد از فراغ فعل است مگر

در صورتیکه این منظر نسبت به خلق حدث بود و باشد و منظر است باشد
 نسبت به عاقل مثلا اخبار عدلین مثل آنکه بعد از فراغ از ناز و نظر
 نمود که ناز تو با حدث بود و در این صورت نظایر این است که عاقل
 بعد از این بان بود و لازم بود و باشد و به چندین است حال در قیاس
 در صورتیکه عدلین اخبار را این که ناز و نظر قیاس شده و این است
 مغرب باشد و این باشد که در شهر طایفی وقت ناز در این صورت
 نسبت به طایفی نازیکه با آورده است و در طایفی و صورت عاقل و آن
 لازم نیست مثلا اینکه منظر آن او شد که در حال ناز یکسایه از جسم
 که است و در آن ناز و در آن صحیح بود و این منظر به یکسایه که در آن
 نمود و بعد از آن ناز بود و این است و در حال ناز بدن او ثوب او خمس
 بود و در جمیع این امور اعتنائی با این منظر نیست اگر چه استند بود و باشد
 اخبار عدلین که حال چنانچه است اگر چه علم حاصل شود و اما نظایر

باشنای شمر طاهر اگر د رانشانی نازا نسبت به اگر منظره باشنای
 طهارت ثوب یا بدن بود و باشد مطلقا اتفاق یا منظره در صورت
 مستند بسبب شمر غمی نبود و باشد و اگر مستند بسبب غمی بود و باشد
 مثالی که وافر عادل آنها زمودند بیست ثوب پس اگر نزع
 آن لباس نکرده بود و باشد نیز که مستند فعل کشیده بود و باشد لازم
 نزع آن ثوب بحسب نمود و اما ناز نماید و عا و ناز نماید و نسبت اگر
 چه ششم شود که حین شروع در ناز این بجاست بود و باشد بشرط آنکه
 بعد از آن چهار عدد این بجاست ثوب سکوت نمود و ناز نماید از
 افعال ناز نشود و تا نزع آن ثوب نماید و الا ناز را مطلقا ناز نماید و استنباط
 لازم است و اگر اخبار بجاست و رانشانی ناز نسبت به بدن مصلحتی بود و باشد
 پس اگر از طریق این و رانشانی آن نکرده بود و باشد بجای مستند فعل منافی
 نبود و باشد لازم است که ناز نماید و ناز صحیح خواهد بود و لکن شمر غمی که

مکروه

مکروه شد و الا ناز را مطلقا استنباط آن لازم نیست و اگر هیچیک
 از نزع ثوب و ناز نبود و باشد مکرر بعد از آن بجای فعل منافی در
 این صورت قطع ناز لازم است و استنباط آن مستحب است و اگر
 منظره باشنای طهارت از حدش بود و باشد پس اگر این منظره مستند
 بسبب غمی بود و باشد مستند به قطع ناز و استنباط آن بعد از
 طهارت و اگر مستند بسبب شمر غمی بود و باشد پس اگر این منظره
 موقوف به طهارت بود و باشد حکم بطلان ناز و نسبت بعد
 و طهارت نیست که این ششم ناز مطلقا استنباط پس از نزع و بجای
 و اما سار شمر و طهارت اینک و رانشانی ناز است که که حاشا و
 از جمله لباس است که ناز و ران صحیح مانده و منظره عدم محبت
 یا منظره است که امکان محبت است و ران صورت ناز مستند بسبب
 شمر غمی بود و باشد جناب لازم خواهد بود و مال لازم نیست و اما

بر کما و چنین فرقی در محل سجد و متخلف نشود و غرض مطلقا این باشد که
 سجود بر این جهت و یا بر جهت دیگر یا بر جهت ثالثی اگر شد
 محروم بصلوات است و در لایحه ظاهر نیست که اجتناب لازم بوده باشد
 پس در جمع جبهه کما فی غیر آن با عدم امکان قطع نماز باید و یا
 قطع قبل از شروع و در نماز است و مستند به این است که
 متین است مطلقا و اگر مستند به سبب غرضی است پس اگر یک از حد
 و خبیث در حالت سابقه موقوف به بود و کما فی اینست که اتفاقا
 بچنین منظره شود و هر کما تحقیق هر یک از حد و خبیث
 در سابق مستخرج و به باشد بلکه قاطع بر خلاف آن بود و شاید
 آسمان بود و غرض عمل نموده بود و در حال آن طهارت مطلقا و کثافت
 یا غلطی آن جهت نموده باشد و بقای آن منظره است و در نظر او درین
 صورت می شکال با آن منظره می تواند نمود بلکه چنین است اگر چه غرض
 نیست

۱۰۶
 مشک شود بلکه در نیست که چنین بود و باشد اگر چه منتهی
 بود و هر چه باشد و اگر غرض حاصل شد تحقیق بر اینست و اما غرضی که از
 بود و باشد یعنی در حد شروع و یا در قطع تحقیق بر اینست و اما غرضی که
 نماز قطع آن مبطل غرض شد ظاهر است که غرض مقتضای آن ظاهر می تواند
 نمود اگر چه مستند به این است که سبب غرضی نبوده باشد و اگر غرض تحقیق
 شرعی است بعد از فراغ از نماز باشد معلوم شد پس بر اینست که
 بعد از آن تا عتباتی با نیست پس حال آن معلوم است و اما اگر غرض
 متعلق به غیر معلوم است پس اگر غرض دارد و یا میان چیزی از آن چیزی که
 مثل لکیر و الحرام با قرابت بعضی با چیزی آن با شروع یا سجود
 و بعد از عمل مقتضای آن نماید خواه قبل از آن و خواه در رکعت باشد
 یا بعد از آن پس لازم نیست عود به آن نماز بلکه جایز نیست عود
 خواه آن غیر رکعتی بود و باشد یا غیر رکعتی و اگر غرض دارد با خلاصه

پس اگر این منقعه قبل از دو رکعت و اگر یک رکعت و عودمان آن خبر لازمست
 خواه داخل در خبر دیگر شده باشد یا نه و اگر داخل این منقعه بعد
 از دو رکعت و اگر یک رکعت بوده باشد پس اگر این منقعه اول آن داخل خبر که بوده باشد
 نماز صحیحست و عودمان آن جائز نیست و اگر رکعتی بوده باشد ظاهر آنست
 که نماز باطل و استسما فان لازمست و اما هرگاه طاعت مستعمل بوده باشد
 بعد از رکعات ظاهر آنست که در این جانب نماز را بر منقعه و یا بیک
 بر جمیع مصلو خواه نماز و رکعتی بوده باشد مثل نماز صبح و ظهر و عصر
 و غایت در نماز یک رکعتی بوده باشد یا چهار رکعتی و در نماز چهار رکعتی
 خواه متعلق بر رکعت اول یا دوم یا سوم یا چهارم یا هر یک از آنها و اما اگر طاعت
 حاصل شود بعد از فراغ آنکه بعضی ارکان یا احوال نموده یا نماز
 نموده یا منقعه و این شک یک رکعت زیاد نموده یا آنکه نموده پس اگر
 بعد از فراغ از نماز بدون فاعله این منقعه مجزیه اگر یک رکعت نماز صحیح

و اگر رکعتی بوده باشد نماز باطلست و اگر در نماز یک رکعت منقعه اول آن داخل
 بر دو سجده و رکعت آخر باشد و این صورت اعاده نماز لازم نیست
 بلکه دو سجده را بجا آورد و بعد از آن تشهد و سلام را بجا
 بیاورد و اگر طاعت بعد از تحقق فسخ حاصل شود ظاهر آنست که نماز
 صحیح بوده باشد و اعاده نماز ضرر نبوده باشد **فما رد و م**
 در احکام سجده **بدانکه** بر آنکه سجده یا در شرا یا در آخر
 یا انحراف آن و علی القدر نماز متذکر میشود و راثنای نماز یا بعد
 از فراغ از نماز پس در این مقام چند مبحث است **مبحث اول**
 در شرا اینست که متذکر باشد یا نه باشد و راثنای نماز
 و این چند قسم است **اول** سجده در طهارت از حد
 مثل اینکه شروع در نماز نمود و اعتقاد آنکه با وضو است و در این
 نماز متذکر شد که وضو نداشته است نماز باطلست و همچنین اگر

حال غسل و تیمم **در وقت سجد است** از طهارت از حیث باطن
 معنی که غایب بود و نجاست و رثوب یا بدن خود غایب شد از طهارت
 قبل از شروع در نماز و در زمانی که متذکر شد که ثوب او
 یا بدن او نجس بود یا عدم آن را از نجاست شروع در نماز نمود
 و این صورت نیز ظاهر است که نماز باطل باشد **سوم** سجد
 در قصد است بر آشنایی با شخص که آنچه از نماز او نمود
 پشت بپوشید و یا بسوی آئین یا بسوی یسار بود و ظاهر نیست
 که نماز باطل بود و است و اگر متذکر شد که فیما بین این و یسار بود
 ظاهر نیست که نماز صحیح بود و باشد و لکن لازم است بعد از اطلاق
 بلا فصل متوجه سمت قبله شود و در این نوع اشغال بافعال واجبه
 نماز نماید بلکه افعال تنبیه حین است **چهارم** سجد است
 در جنبه سجد بر آن نمود یعنی آشنایی با شخص که آنچه سجد
 بر آن

بر آن نمود سجد بر آن نماز نبود پس اگر سجد بختیفت
 بعد از رفع سجد از سجده نماز میگوید آنچه از سجده نماز باقی
 ماند سجد بر آن نماز نیست بلکه اگر بعد از اطلاق متذکر سجد
 بر آن نماز باطل خواهد بود و اگر در سجده بختیفت حال شد
 پس اگر بعد از فراغ از ذکر واجب است نماز و است و اگر
 قبل از آن نماز باطل و اگر واجب متذکر فرغ شود که این واقعه در ضیق وقت
 بود و سجد بکمال ارفع نماز یا سجده یا بختیفت و علیه در نماز را
 در وقت شعا نه نمود و این صورت همان سجده را همان حالت که است
 تمام نمود و در بقیه سجده و سجد بر ثوب معمول از قضا و لکن
 و با عدم سجده از جنبه ثوب سجده معمول از پیشاید و با عدم
 لکن سجده بر ثوب سجد بر کف باید **پنجم** سجد است در مکان
 آئین معنی که با اعتقاد اما در مکان شروع در نماز نمود و در آشنایی نماز

مطلب شد که معضوب بود پس فایده از متن است و استنباط
 ناز در مکان مناسب لازم است کرد و در صورتیکه وقت مقتضی بود
 پس آنچه از ناز بعمل آورده است صحیح است و بقیه ناز را در حین
 خروج از آن مکان معضوب بعمل می آورد **ششم** سهو
 در لباس است پس اگر در آسای ناز شستن که لباس را و
 لباسی است که ناز در آن جایز نیست و جاهل بود پس اگر ناز
 آن ممکن است بجهت موجب عمل منافعی نشود نزع نموده و آن را
 ناز نماید و الا قطع ناز بدو استنباط ناز را با لبس لباس
 بی عیب نماید **مبحث دهم** در حکم سهو و شرایط ناز است
 که متذکران آن مقدم واجب است پس اگر ممکن است از رسانیدن
 چیزی بجهتیکه سجود بر آن صحیح بود باشد یا رسانیدن آنچه را بجهت
 یا سایر ممکن بود باشد چنین ناید بعد از آن ذکر را بعمل آورد

اولی

اولی آنست با گذر از رسانیدن آنچه را بجهتیکه در صورتیکه
 جیب آن چیزی را مقدم چهار و بر رسانیدن موضوعیکه سجود بر آن
 بوده باشد بلند تر بود باشد از آن موضوعیکه جیب بر آن است
 در این صورت اولی آنست که آنچه را بر رسانیدن بجهتیکه بعد از آن
 ذکر را بعمل آورد و اگر ممکن از این نبود باشد پس اگر این امر
 در سجده آخر ناز شستن لازمست ذکر را بعد از آن آورده و ناز را
 تمام نماید و اگر در غیر سجده آخر بوده باشد خالی از این نیست
 که بعد از رفع راس میگذرد و باید بود از تحصیل یا بطع السجود علیه
 یا عدم ارتکاب فعل منافعی یا ناکارآمدن بود باشد لازم است که ذکر را
 بعمل آورد و بجهتیکه حالت و بعد از رفع راس تحصیل یا بطع السجود
 علیه نموده و وضع جبهه بر آن نماید و سجود است مافیه و اگر ممکن
 نبوده باشد قطع ناز لازمست در هر حالت سهو و دانستن بجهتیکه

علیستنیاف نماز نماید کرد و صورتیکه شده باشد بعد از فراغ
 از نماز و آن چنین قسم است **اول** سبوع از طهارت از خبیثات
 لایق معنی که مطلق برنجاست و رثوب لابد آن خود بود و در حین شروع
 در نماز غافل شد از نماز آن و بعد از فراغ از نماز متذکر شد
دوم سبوع از طهارت از حدث است باین معنی که اعتقاد و نجو
 داشتن داخل در نماز شد و بعد از فراغ اختلاف آن ظاهر
 در این صورت نماز باطل است اگر چه بعد از انقضای وقت
 متذکر شد و هم چنین است حال غسل و تیمم **سوم** سبوع
 در قهقهه است باین معنی که اعتقاد اینکه این است مستقیم است
 نماز را بعد از آورد و بعد از فراغ از نماز متذکر شد که استنسا
 نمود پس اگر نماز باین معنی و سایر مواردی شده نماز و بیجهت است و اگر
 بسوی باین و سایر یا بخلاف جهت فله شده است پس اگر در وقت

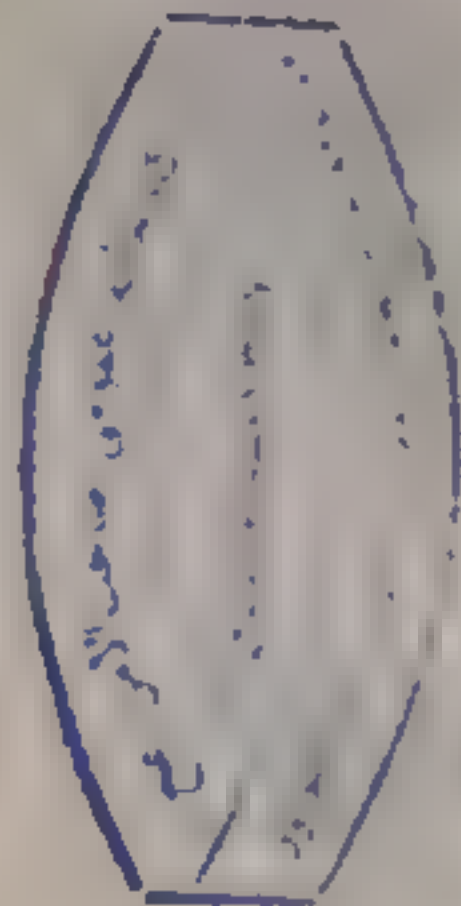
عالم

حال بیخفتن از شهادت نماز لازم است و اگر بعد از انقضای
 وقت شد لازم نیست که این چیزها و اشتغال عدم اخلاص نیست
چهارم سبوع از مایع التبیح و حیث است باین معنی که اعتقاد آن
 چنین است مطلقا اگر چه عالم بیخفتن از این وقت بوده باشد **پنجم**
 سبوع از لباس است **ششم** سبوع و مکان باین معنی که در
 حال نماز متذکر این بود که این لباس لباسی است که نماز در آن بیجهت است
هفتم و بسم چنین است حال در مکان و بعد از فراغ از نماز متذکر
 خلاف آن در هر دو صورت نماز بیجهت است اگر چه متذکر از اعتقاد آن
 در وقت بوده باشد **هشتم** سبوع و نماز برای صلوئه است یا در یک
 متعلق با نماز صلوئه بوده باشد و متذکر این شده و راثنای نماز
 و این بر دو قسم است **اول** آنست که عودها را جان نیست اگر چه
 متذکر شود و آن قبل از دخول در رکعت و یا بعد از آن است و این برای

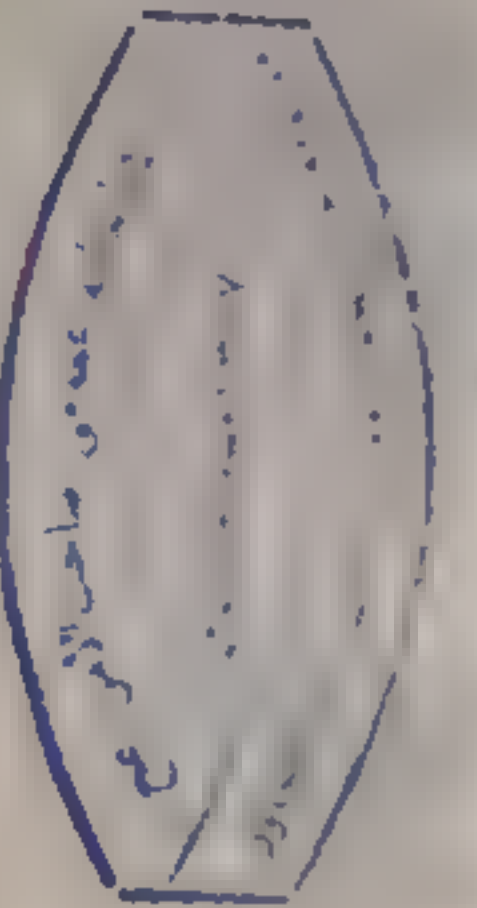
مملوۃ مشاجج انکبوت الا عظام با حال قرائت تم و سوره یا و در حال
 ایستادن بکر رکوع و سجود پس اگر کسی خلل یا نیند در یکی از اینها
 که مذکور شد نماید سجود و متذکر شود بر این مطلب عود و بجهت
 نداشتن آن لازم بلکه جایز نیست اگر چه متذکر شود آن قبل از احوال
 و فعل دیگر و همه چیز چنانکه احوال نماید سجود بیک نیت معتبر و قرائت
 مثل اینکه خلل بخیزد و در مملوۃ قهریه یا خفای نماید و موانع
 اختانند بعد از آن متذکر باشد عود و بجهت نداشتن آن لازم بلکه
 جایز نیست اگر چه قبل از اشغال فعل دیگر بوده باشد و همه چیز چنانکه
 حال در ذکر رکوع و سجود چنانکه احوال نماید بکر رکوع و سجود
 و متذکر شود و آن بعد از رفع رکع از رکوع و سجود و بجهت
 نداشتن ذکر جایز نیست بلکه موجب ابطال آن است **و در**
 آنست که عود و بجهت تلافی آن لازم است هرگاه متذکر شود با خلل
 فعل

قبل از رکوع و رکعتی بعد از آنست و این مشاجج انکبوت است
 کلاما و بعضا بهرگاه متذکر شد با آنکه قبل از رکوع و رکعتی
 سجود بود و بایک نشاء کلاما و بعضا پس هرگاه قبل از رکوع و رکعتی
 رکعت ثانیة متذکر شد که دو سجده بایک سجده را در رکعت اولی
 نماز پیش نموده لازم است عود نماید سجده نشاء بعد از آوردن بعد
 از ایستادن سجده ایستادن ثبوت نموده نماز را تمام نماید و همه چیز چنانکه
 هرگاه قبل از رکوع و رکعتی متذکر شد که خلل یا نیند در رکعتی
 یا بعضی رکعات حمد نموده بلکه خلل یا نیند در رکعتی یا نیند در رکعتی
 و در این صورت لازم است عود نماید تلافی نمی نموده و عود و همه
 بعد از آن نماید و اما هرگاه بعد از رکوع و رکعتی یا نیند در رکعتی
 شود بان پس این قیاس قیاس میشود و باینست که موجب ابطال
 نماز است استغناء آن لازم است و این در مورد نیست که منسی رکن

انرا رکمان نماز بوده باشد مثل اینکه تکبیرات الاحرام را فراموش نموده
 بعد از دخول در رکوع متذکر شد یا رکوع را فراموش نموده
 بعد از دخول در سجود متذکر شد اگر چه دخول در سجده اول بوده باشد
مسئله در وقتهاست که موجب بطلان میشود لکن ملا فی آن بعد از فراغ
 از نماز لازم است یا سجده سهو و آن مثل تکبیر چهارم فراموش نموده
 یا تشهد فراموش نموده و متذکر شد مگر بعد از دخول در رکوع
 در این صورت از صحیح است اما نماز نموده بعد از فراغ از نماز بطلان
 لازم است که انهمان نمیشود و ظاهر اینست که امر در اینجائی تشهد
 و صلوٰه در تشهد نیز چنین بوده باشد پس گاه در نماز چهار رکعتی
 چهار سجده فراموش نماید در هر رکعتی یک سجده را متذکر نشود مگر
 بعد از دخول در رکعت دیگر و در رکعت اخیر بعد از فراغ
 انهمان چهار سجده نمیشود باشد و اما هرگاه بعد از سجده را
 فراموش

فراموش کرده باشد گن میماند و سجده از رکعت است
 یا از دو رکعت نماز یا طاعت است یا فای آن نماز لازم است **مسئله**
 بیان ما عدا می آنچه در این دو قسم مذکور شد پس گاه
 کسی در نماز چهار رکعتی بطلان نماید و آن پس از نماز رکمان نماز نبوده باشد
 و هم چنین تشهد و سجده سهو باشد و انهمانی تشهد و صلوٰه
 ننمیزد باشد و متذکر آن نشود مگر بعد از نماز از محل
 در این صورت از صحیح و مدارک نیست بعد از فراغ از نماز
 جب نیست مثل اینکه قرائت را فراموش نموده کلاماً و بعضی
 یا تسبیح اربع را فراموش نموده یا طاعتینه را در هر حال
 انما حال نماز که بوده باشد فراموش نموده یا رقیع را پس
 از رکوع را فراموش نموده متذکر شد مگر از بعد از دخول
 در سجده یا ذکر در سجده را فراموش نموده متذکر شد مگر بعد از رقیع

انرا رکمان نماز بوده باشد مثل اینکه تکبیرات الاحرام را فراموش نموده
بعد از دخول در رکوع متذکر شد یا رکوع را فراموش نموده
بعد از دخول رجب متذکر شد اگر چه دخول در سجده اول بوده باشد
قسم دوم آنهاست که موجب اطلاق میشود و گنای آن بعد از فراغ
از نماز لازم است یا سجده و سو و آن مثل یک سجده یا فراموش نموده
باشد فراموش نموده و متذکر شد مگر بعد از دخول در رکوع
در این صورت از هیچ نام نماز نموده بعد از فراغ از نماز بلا فصل
لازم است که اتیان نمایی نموده ظاهر اینست که امر را بخیرانی شمس
و مصلوة در پیش چنان بوده باشد پس گاه در نماز چهار رکعتی
بهار سجده فراموش نماید در هر رکعتی یک سجده را متذکر نشود مگر
بعد از دخول در رکعت دیگر و در رکعت اخیر بعد از فراغ
اتیان چهار سجده نمایی نموده باشد و اما هرگاه بعد از سجده را
فراموش

فراموش کرده باشد گن میماند و سجده از رکعت است
یا از دو رکعت نماز یا طاعت است یا این نماز لازم است **قسم سوم**
نمایی با عدا می آنچه در این دو قسم مذکور شد پس گاه
کسی در نماز چهار رکعتی نماید و آن نفسی را رکمان نماز نبوده باشد
و هم چنین باشد و سجده نموده باشد و انحرافی شده و مصلوة
نمیز نبوده باشد و متذکر آن نشود مگر بعد از نماز از محل
در این صورت از هیچ و مدارک نیست بعد از فراغ از نماز و ا
جب نیست مثل اینکه قرائت را فراموش نموده کلمات و لغتها
یا تسبیحات اربع را فراموش نموده یا طاعتی را در هر حالتی
انرا حال نماز کرده باشد فراموش نمود یا رقیع را پس
از رکوع را فراموش نمود و متذکر شد مگر از بعد از دخول
در سجده یا ذکر در سجده را فراموش نمود و متذکر شد مگر بعد از رقیع

راس از آن سجده و در جمیع این محو زمان چنانچه بعد از قرائت
 از نماز است ای بنی لازم نیست تنقیح مقام مقتضی نقل کلام است
 در سه مهی که لازم است **اول** در آن غمراهی نیست که تلافی
 آن بعد از قرائت از نماز است که آنچه را که لازم بود در حال نماز
 از طهارت از حدث و خبث و توجه فسد و سرعورت و ایاقه
 مکان و لباس و غیر ذلک لازم است مهی در آن جایز نیست
 که مرتکب شود قبل از استسکان بخیر منسی بجز یکبار استسکان
 در استسکان نماز جایز نبوده **دو** آنست که هرگاه منسی
 یکسره باشد و متذکر شود بان قبل از رکوع و عود بجهت
 نداشتن سجده منسی بنمایند پس اگر علم دارد که جلوس را
 بعمل آورده بوده است اگر چه بقصد جهل استراحت بوده باشد
 واجب نیست که بعد از عود و قبل از دخول در سجده بنشیند
 و اگر

و اگر علم دارد که اخلال بان جلوس نموده است واجب است
 که بنشیند و بعد از آن سجده بعمل آورد و اگر شک
 داشت باشد پس این شک اگر در حال قیام بوده یا در حال
 نداشتن جلوس لازم نیست و اگر بعد از جهی بجهت سجود
 بنشیند لازم است که بعمل آورد **سوم**
 آنست که هرگاه کسی رفس راس از رکوع را فراموش نموده
 یا در آنکه سجده را بگذارد و متذکر شود ظاهر اینست
 که لازم است عود نماید بعد از قیام و اشتهاب و طمانینه
 انوقت سجود رود و اما هرگاه اخلال بطمانینه بعد از رفع
 راس نموده باشد سهوا و متذکر بان شود بعد
 از جلوس بجهت سجود ظاهر اینست که عود بجهت نداشتن
 طمانینه لازم بلکه جایز نبوده باشد **چهارم**

هرگاه منت گذارند سجده و نیت در رکعت اخیر و قبل
 از انبیا بصلوات سلام فخر از نماز ظاهر امنیت که عود
 بجهت عمل آوردن سجده و نیت لازم است و هرگاه
 منت گذارند بعد از انبیا بصلوات سلام بیکه فخر
 از نماز است نماز صحیح است و انبیا بسجده و نیت فقط لازم
 خواهد بود و هم چنین است حال در تشهد و رکعت اخیر
 در اسعد او ان و اتم احیاء این یک مجلد کتاب مستطاب
منت الرساله بدست خاتمه فاطمه زهرا سیده النساء

ولده امیر محمد علی المومنی مستحضر

یافت منت الرساله بعون

ملک الوهاب اعظم

۱۲۴۰

